

Lê Thị Thắm Vân

Bông Gây Của Thần Tích

Bóng Gãy Của Thần Tích

Lê Thị Thấm Vân

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giới thiệu](#)
[Phần I](#)
[Nguồn cơn](#)
[Phần II](#)
[Bí Xanh](#)
[Bí Vàng](#)
[Phần III](#)
[gặp lại](#)
[\(n\)ướcC, và đẤt](#)
[\[1\]](#)

Giới thiệu

Lê Thị Thấm Vân, nhà văn / nhà thơ, đang sống và làm việc tại Hoa Kỳ, đã xuất bản một tập truyện ngắn, một tập tiểu luận, một tập thơ, và bốn cuốn tiểu thuyết.

BÓNG GÃY CỦA THẦN TÍCH là cuốn tiểu thuyết thứ tư của Lê Thị Thấm Vân, do nhà xuất bản Anh Thư ấn hành năm 2005.

Dưới đây là ấn bản điện tử (có bố khuyết) được phổ biến lần đầu tiên trên Tiền Vệ (tháng 6/2008).

BÓNG GÃY CỦA THÂN TÍCH

‘ba mươi năm’
‘ừ, đã ba mươi năm’

“I look for myself throughout the centuries and I don’t see myself anywhere.”
(*Sorties* – Hélène Cixous)

tập tầm vông
tay không tay có
tập tầm vó
tay có tay không
tay nào không?
tay nào có?

huyền thoại a

Hừng đông. Mặt trời đang lên, rọi soi ánh sáng đầu ngày trên da thịt biển. Biển mênh mông, bát ngát. Không chân trời, lãnh địa. Không biên cương, bờ cõi. Sóng vỗ nhẹ. Võ Thị Gái thong thả trên từng bước chân, từng bước, từng bước một. Châm rãi, khoan thai, ung dung nhưng chắc nịch. Đi như không nơi đến, không chốn về. Đi là đi, là cuộc hành trình. Hơi thở nhẹ tênh, khởi nguồn từ tâm thể vững chãi, tâm thân vững vàng. Đầu Võ Thị Gái ngẩng cao nhìn về phía trước. Nắng miền biển ban mai chan hoà, sóng sánh, vỗ về trên mặt, làn qua vai, rồi gáy. Võ Thị Gái bận quần lãnh đen, áo màu hoa bí nụ, bước dần vào lòng đại dương, nơi nước đang tuôn vào vĩnh cửu. Mùi đất để lại sau lưng, tay thông với những móng hồng non. Nước bắt đầu ngập ngón chân, rồi tron bàn chân, rồi qua cổ chân. Nước biển len dần vào cửa mình, bung, lỗ rốn, ngực, rồi cổ rồi cầm rồi miệng rồi mũi và rồi là mái tóc đen loà xoà, vết tích cuối cùng. Mặt biển ban mai vẫn bình lặng. Biển mênh mông, bát ngát. Không chân trời, lãnh địa. Không biên cương, bờ cõi.

huyền thoại b

Tối trời. Mưa tầm tã. Mưa lũ. Mưa dữ dội. Mưa không ngớt suốt 69 ngày. Nước dâng cao đến những cột nhà ven biển. Chiếc thúng tròn to gấp mấy lần cái rổ phơi khoai lang lát, Võ Thị Gái gắng sức đẩy, trên mình không mảnh vải, cố tìm mọi cách tháo gỡ cụm rong biển quấn chặt cổ chân. Và, ráng giữ vững cái thúng không bị lật úp. Vượt qua những con sóng dữ tợn cùng cơn lạnh trời đêm. Một mình Võ Thị Gái giữa bể nước đen ngòm, chiến đấu với tất cả bình sinh. Hai túi ni lông nhét chặt đá cục. Võ Thị Gái cột vào mỗi chân một túi bằng sợi dây thừng, khoanh đủ bảy vòng, rồi siết chặt nút thắt giữa con sóng dữ và mưa xối. Chiếc thúng chao đảo. Nước mưa và nước biển ngập dần miệng thúng. Trước khi phóng mình xuống biển, Võ Thị Gái ghì người đứng thẳng, lấy con dao găm, đâm mạnh vào cổ, lút cán. Cán dao khắc đậm hàng chữ MADE IN USA. Một loạt máy bay, trực thăng, phản lực đủ hình thể chuồn chuồn, châu chấu, bọ hung, bọ cạp... cánh cụp, cánh xoe... đồng vùn vủ. Âm thanh khích động, điên loạn, hung hãn, xé toạc bầu trời đêm. Hành động quyết liệt kết thúc đời Võ Thị Gái.

người thứ nhất: “**a** hay **b**?”

người thứ hai: “**b**”

người thứ ba: “*chắc là a*”

đám đông đồng thanh: “*Chết là hết!*”

người thứ tư: “*chắc gì Chết là hết!*”

Ngày hôm đó, **Bí Xanh & Bí Vàng** một tháng tuổi.

Nguồn cơn

tuy hai mà một

Ban đầu má tức ngực, chóng mặt, đau buốt dọc bắp chân. Rồi khát nước, lưỡi khô, cổ đắng. Rồi mắc dái, bụng quặn lên từng cơn. Bà ngoại đang bán rau ngoài chợ. Chợ không xa nhà, chỉ luồn lách vài con hẻm, và một con đường duy nhất trong xóm được lát gạch với bóng nắng, bóng đêm, bóng người tan rất vội vã. Chợ Chờm Hổm. Chợ nhóm từ khi trời chưa rạng, và vẫn khi mặt trời vừa chấm lưng núi-đồi. Người gọi núi, người gọi đồi. Núi-đồi tùy tầm mắt người nhìn. Má găng lết ra ngõ đợi ngoại, miệng ngậm, chỉ há khi thở. Ngậm/hả thế mà lết ra được tới giàn bông bí, rồi gục ở đó. Ngoại vẫn chưa về. Con cún ghẻ dụi mũi vào người má, phụ má thở. Má bỗng sợ cái mùi thường ngày trong nhà. Tôn bốc lửa hừng hực. Phên tết bằng lá dừa khô lạnh lẽo. Sàn nhà, đất bám lông bàn chân, phỉ hoài không sạch. Mồ hôi rịn ở cổ, nách, trán. Bầu trời phết màu đồng trên người má. Lá bí xanh, hoa bí vàng. Con cún ghẻ, lông rụng tro từng mảng da, dòi lúc nhúc, bọ chét lách tách. Lưỡi con cún nhám và da bụng má nhám. Khi lưỡi nó cạ mặt má, rát buốt như rạ khô cào dọc sống lưng. Nửa phần dưới má chống ngược ngó trời, đầu rúc vào bụng con cún. Sữa con cún thơm rỉ, đắng chát như mủ đu đủ, má nút nút nút, voi cơn đau gập người. Con cún ghẻ, diếc và câm. Chỉ có cái lưỡi là nhám, là ra-đa, là hàn thử biểu, là ăng-ten cho má ngay lúc này. Toàn bộ 39 ngón chân rách móng của nó hổng khỏi mặt đất. Con cún khò khè vào háng má. Bụng má trương phình, che cả địa cầu. Tất cả đồng đảo ngược, bắt đầu quay tít, trăm ngàn con vù vù vù vù, hỗ trợ bởi bầy ve, ong râm rân. Con cún chẳng sữa, má chẳng gào la. Bốn bề im ắng. Âm thanh ve, ong, đầu con vù mê sảng rền rung trong đầu má. Má nghe tiếng bụp, một dòng nước bốc khói từ háng má tuôn trào, ướt loang mặt đất, ngấm vào lòng đất, trở thành vũng xoáy, tưởng như tất cả nước nôi trên trần gian này tuôn ra giữa hai háng má banh rộng. Tiếng nước sôi réo diên cuồng. Nước ối/dái má chảy tới đâu, cây cối tan biến tức thời. Ban đầu là vũng nước, từ từ thành cái hồ, rồi hồ, cuối cùng thành cái ao. Ao nước của má. Ha! Ha! Ha! Cái ao trong vắt, như nước mắt chan nước mưa. Nếu chẳng phải vì đang đẻ, má sẽ múc nước ao lên giặt quần áo, tắm tấp, vo gạo, rửa chén, tưới rau. *Ôi cái ao nước dái/ối của má, sẽ không bao giờ cạn!* Giàn bí với lá xanh bông vàng bắt đầu rung chuyển, xoay tít. Tay má níu bầu trời, từ từ bay, cùng con cún, lông nó thoát chốc muốt mịn như giải lụa. Trên trời ngó xuống, má thấy hai tay ngoại đang trộn đều rổ rau sống, và rảy vào bó rau muống, rau dền, rau mồng tơi bằng nước ao của má.

Một đứa rồi hai đứa rồi ba đứa rồi bốn đứa rồi năm đứa... má nhắm rít mắt, con cún ghẻ giờ móng chân rách đếm hộ, âm thanh gió. Khi má mở mắt, chỉ còn hai đứa đen ngòm, đen như con người trong mắt không chột của ngoại. Ngón tay, ngón chân nhiều quá, nhiều hơn con số má biết trên đầu ngón tay, trong trí tưởng. Hai đứa loe ngoe như ghe con. Da ghe bị trúng nước sôi, xát muối, bỏng dầu. Sắc không vàng, không trắng, mà đen lẫn lộn đồng chì thau. Hai bầu sữa căng đầy, hai đứa mút chặt hai đầu vú. Mỗi khi hai đứa mút, con cún ghẻ nấc cục, cửa mình má giật co, cơn đau xoáy thốn tận đỉnh óc, tưởng chừng sắp tổng ra thêm loạt ghe con nữa. Cơn đau xé toạc cửa mình. Tóc hai ghe con xoắn lò xo, như cuống bí leo. Hai ghe con rúc vào nách má, háng má, nén chặt tiếng kêu chín chín. Những ngón tay ngón chân, không rõ vì nhút nhát hay hiểu chiến, lúc co rút lúc quơ cào. **Bí Vàng & Bí Xanh** được sanh ra, chiếm vị trí cực kỳ khiêm tốn ở cõi nhân gian này.

Má luôn đeo Bí Xanh & Bí Vàng bên mình. Khi cần giúp đỡ, ới một tiếng, con cún ghẻ xuất hiện tức khắc. Má tập ngủ với hai quả lựu đạn mở chốt. Những gói Salem lặn lưng, chữ OK dính chặt đầu miệng. Những ngọn đèn xanh đèn đỏ đèn vàng nhấp nháy liên tục ở mấy quán bar mới mọc, ngoài mặt lộ.

Võ Thị Gái đã tiêu thụ trên trăm lít giấm và chục gánh rau răm. Rau răm giã nát ngâm giấm chôn trong đất một đêm. Sáng sớm nín thở, uống cạn một hơi, không được ợ, mục đích trục bào thai. Bào thai không trục đã đành, lại sanh đôi. Giờ đây, mỗi khi ẩm Bí Xanh & Bí Vàng, nghe hăng hắc mùi rau răm, mùi chua giấm. Hai mùi xông thống vào hai lỗ mũi, chẳng biết đứa nào chua? đứa nào hăng? chịu hết nổi, Võ thị Gái chỉ chực liệng hai đứa xuống đất, con cún ghẻ tinh ý, le lưỡi liếm toàn thân Bí Vàng & Bí Xanh suốt bảy ngày, mỗi ngày bảy bận, mùi hăng mùi chua loãng dần tan dần vào cõi nhân gian. Nhân gian đầy áp bụi bặm.

Bí Vàng & Bí Xanh giống nhau như hai giọt nước lẫn chảy trên mặt hay tuôn chảy dưới háng. Thứ duy nhất Võ Thị Gái phân biệt được, là một đứa có máu ấm và một đứa có máu mát. Nhưng cũng làm Võ Thị Gái điên đầu, là máu mát và ấm thường xuyên thay đổi.

Võ Thị Gái ngửi mùi xác chết của hai đứa con và của chính mình. Con đường một chiều xông mùi tử khí. Cuối dãy mộ địa, là nấm mồ chôn hai đứa bé nằm Trong nhau. Sát cạnh là lòng huyết đào sẵn, bộ xương mủn Võ Thị Gái xếp đều, đầy đủ, đẹp như giấc mơ trinh nữ. Mùi tử khí, nấm mồ, bộ xương mủn, lòng huyết lồi kéo Võ Thị Gái không chút khả năng kháng cự.

Cả cái may-ô trắng hăn nhét tọng vào mồm má. Cái may-ô hăn thường khoác trên vai trần khi trời đổ nắng. Màu da của hăn đen thui như dầu hắc rải đường. Thường ngày hăn hiền lành nhất bọn. Ít nói, ít cười, nhưng khi tung tiền hay cho quà hăn lại là tay hào phóng nhất. Ở hăn toát ra cái mùi Có Thể Tin Tưởng được, nhưng ngay lúc này đây, má ngập ngợp mùi bia rượu. Má cố giãy giụa dưới cánh tay hăn. Bóng tối đặc lênh dù trời sáng trưng. Cánh tay hăn nặng hơn toàn thân má. Nó là khối quyền lực. Hăn nhắc bổng người má, tấn mạnh vào tường, tạo tiếng to ùng. Má ngất nửa thân dưới. Hăn khoá treo hai tay má đằng sau. Tắm thân hăn là lò lửa. Con trâu điên biết chính xác hành động muốn gì. Cái may-ô hăn tọng trong mồm làm má nghẹt thở. Má thấy mình đang bị ai vắt xuống vực thẳm từ trời cao. Hàng triệu vòng tròn xoay tít trong tròng mắt. Sức mạnh quyền lực thật khủng khiếp. Thịt dần thịt. Hăn như cọp say máu, xé toạc má. Hăn đâm vật gì cứng như khúc củi vào háng má, sâu thấu đỉnh óc. Đón đau má hét, Không Được. Con đau bùng theo từng cái thốc người của hăn. Mạnh bạo. Liên tục. Mớ tóc dài của má hăn xoắn ghì tròn mấy vòng tay. Hăn nhai nát đầu vú má. Hơi thở hăn như sấm rầm. Má cố cắn cào cấu nhưng không được. Hai chân má cố đẩy cũng không được. Má không thể bám vào vật thể hay ý niệm nào cả. Ôi! Quyền năng của kẻ có sức Mạnh. Má Vỡ Tan Tành.

Giờ đây, mỗi khi đi tiểu hay đi cầu, Võ Thị Gái nghĩ ngay đến khúc củi dài, khô, cứng, đầu nhọn hoặc thọc sâu vào lỗ-đít-lỗ-di-tiểu-Ôi-đón-đau-đến-đường-nào. Quá khiếp sợ, Võ Thị Gái nín nhịn. Bụng mỗi ngày một trương phình.

Bí Vàng & Bí Xanh vừa lọt lòng. Con cún ghẻ, răng nanh rụng hết, phải dùng răng hàm xé toạc buồng nhau, cắn đứt cuống rốn, liếm sạch chất nhờn xanh xám đục bọc quanh thân thể Bí Xanh & Bí Vàng. Động tác con cún cực nhanh, cực gọn.

Sau biến cố cái chày giã hung bạo cái cối, Võ Thị Gái chỉ hoàn được 1/10 hồn. Gã Mỹ to con nhất, cam lạng nhất, quảng nhiều tiền nhất, lại tàn bạo nhất. Võ Thị Gái nhớ lúc hăn tọng cái may-ô vào họng, hơi thở hăn sặc mùi rượu đế quốc Mỹ. Mùi của những quán bar mọc lan như nấm đại ven mặt lộ. Nhiều lần phải đi ngang, Võ Thị Gái rần sức băng thiết lệ, sợ có ai nhào ra nắm cổ lôi vào. Quán bar như thổi nam châm, có khả năng hút hầu hết những đứa con gái đồng trinh đồng lứa. Vào trong đó, trở ra thành ai khác. Nó có quyền phép làm đứa con gái không còn nhớ tên, nhớ tuổi, nhớ người để ra mình. Những gã đàn ông khuôn mặt lăm lì, ra vẻ ta đây sẵn sàng chở che các cô gái, luôn đi tới đi lui trước cửa, thỉnh thoảng búng ngón tay cái tróc, miệng nhai kẹo sing-gum, huýt sáo, mắt lườm. Âm thanh bùm bùm bùm quần đặc khói thuốc lá, khói xăng xe đồ, xe jeep, xe vận tải, xe nhà binh, và mùi bia rượu, mùi mồ hôi, mùi đô-la càng ngày càng toả kín bầu trời. Cả xóm, chẳng trừ một ai, đều bị đám lính Mỹ va mạnh vào người, không đầu thì chân, không trong bụng thì ngoài da, chỉ vì chúng giúp thanh toán cái đói. Cả xóm thay đổi, khó hình dung khuôn mặt, nhịp sống bình thường ngày cũ. Những cái giếng,

thường ngày lũ con nít, đám đàn bà ra tắm giặt, đã bị lấp. Giờ chỉ còn hai cái, một ở cuối ngõ, và một ở sau sân miếu. Võ Thị Gái đi gánh nước ở cái cuối ngõ.

Cái bụng càng trương to thì khoảng cách vô hình càng xa lạ. Cái khoảng cách vô hình xa lạ làm Võ Thị Gái ngột thở. Nước mắt không chảy ra từ cửa mắt mà từ cửa mình, thoảng mùi húng lủi khô và vị chát mướp đắng. Phải chi nước ép từ tim, tuôn từ mắt, thì Võ Thị Gái có thể cười được dễ dàng với mọi người chung quanh, hay chỉ cười với riêng mình mỗi đêm trước khi chìm vào giấc ngủ, mang theo chùm tia sáng mặt trời lúng búng giữa trưa, hay mùi dứa dễ chín lịm, mọng căng phủ ẩm da thịt giữa đêm rằm. Giờ thì, mùi lá bí xanh, màu hoa bí vàng rất đổi buồn bã. Vũ trụ tối om.

Không hiểu đón đầu là do Võ Thị Gái nghe tiếng cười đùa/trò chuyện/khóc lóc/hát ru kia không? Cuộc vui-nỗi buồn Võ Thị Gái hoàn toàn không được mời tham dự, mà một thân đối phó. Hai đứa có chung một thế giới, không theo nguyên tắc, thời khoá biểu nhất định. Chúng tự do tuyệt đối, thoải mái như đi chân trần trên cát. Võ Thị Gái thông hiểu đầu mối của sự bí đất là tiếng cười đùa/khóc lóc/trò chuyện/hát ru kia. Và biết là của/bởi/do mình tác tạo. Võ Thị Gái không thể chấp nhận hưởng chi là tôn trọng.

Hai đứa ngo nguậy 24/24. Hai con ghe lệt, càng & que đỏ hói. *"Người không ra người. Ngợm không ra ngợm."* Chồm xồm rỉ tai xầm xì. Những tín hiệu cam truyền nhiễm như thứ dịch ma quái mới phát hiện. Nhu cầu ôm ấp, vỗ về, chở che của người mẹ bị giết non, không thời gian tức tưởi, xót lòng. Mỗi ngón tay chỉ trỏ, là mũi tên độc găm phập tim Võ Thị Gái. *"Hai quý con đôi mồ sống dậy chộc phá xóm này."* *"Mắt hai đứa trắng dã, da đen thui đen thui, cái hăm không lổ, bịt kín lông dày trui như rễ tre. Không khóc mà tru. Phải giết phải triệt tiêu phải bóp mũi phải chôn sống phải... bà con làng xóm ơi!"* Những lúc tai má nghe như vậy thì hồn xác má bay tận đầu đầu, hết ngó trời rồi ngó đất như kẻ mê sảng. Luồng ánh sáng loé trong đầu, sáng màu kỳ lạ, choé ngời như gương, má chỉ thấy và nhớ thể. Một buổi chiều, dài hơn tất cả những buổi chiều của đời má gộp lại. Má ra sau bếp, lấy cái thau thường ngày dùng rửa chén, vo gạo, giặt quần áo. Cái thau duy nhất trong nhà. Má tráng sơ, bỏ hai con ghe con vào. Càng & que nứu lấy nhau, rồi cùng bầu vào khoảng không. Má ử hai đứa trong cái mền rách tươm viền, lũng nhiều lỗ, rồi cặp cái thau ngang hông, như ẵm con đi chơi, đi chợ. Má đi dần ra ngõ, chẳng biết đi đâu, làm gì với hai con ghe con. Thanh gương sáng lừng lờ trên đầu, chỉ chực chờ cắt ngọt cổ má. Má cứ đi... trời vẫn cứ chiều, miệng gọi Vùng ơi! Vùng ơi! Vùng ơi! không ngớt. Cổng trời vẫn đóng kín. Không gian toé ngàn tia sáng dọc ngang thắp sát dần trên tóc má, âm vang tí tách, như muối hầm rang, như củi khô lũng bùng cháy. Má đi về phía cuối làng. Mưa bắt đầu đổ hột to như hột bắp. Cái thau ngập nước, hai con ghe con vẫn ngo nguậy, nứu nhau, vừa hát vừa run, rồi nhìn nhau cười rất đổi vô tư. Má nghiêng thau, chắt nước, hai con ghe tuôn ra theo nước, cái mền cũng tuột, má túm cả mền cả hai con ghe bỏ lại trong thau, rồi tiếp tục đi. Sấm chớp xẹt lửa cháy từ đuôi tóc má cháy dần lên, tới đỉnh đầu thì bị mưa xối tắt ngúm. Sữa từ hai bầu vú má phun ra hai vòi. Hai vòi phun ngay họng hai con ghe con. Má cởi áo cởi quần, ử thêm cho hai con ghe, rồi khẽ khàng đặt cái thau dưới gốc cây ổi đang hùng hực lửa. Ba chân bốn cẳng má ù chạy, nghe tiếng rượt đuổi vọng từ không trung, *"phải giết phải triệt tiêu phải bóp mũi phải chôn sống..."* Càng chạy lửa càng bám sát lưng, cùng tiếng tru của hai con ghe đuổi theo. Tru được là sống được. Má yên chí một cách mãnh liệt. Bước chân chạy của má lướt trên mọi vật thể đang hiện hữu, tồn tại trên đời. Má chạy mãi, chạy hoài, chạy đến khi rụng phải trời đêm.

Cái thau nhựa cũ, không sắc không mùi không vị, bao nhiêu năm lay lắt trong nhà, việc gì cũng cần đến. Từ tắm tới rửa rau, giặt quần áo, vo gạo đến hứng nước mưa rửa háng, giờ thì đang đựng hai đứa, nằm tênh hênh, gió thổi tốc mền rách, cùng bộ quần áo má cởi trùm phủ hai đứa như khi ra với đời, giờ bay đi cùng với đời. Cái thau đựng hai đứa, đặt dưới gốc cây ổi toả mùi chín nung nức không gian cả làng vào những đêm không trăng. Làng gọi cây ổi ma hoang. Nó mọc trước cổng cô nhi viện, và di chuyển qua lại trong bóng đêm, khuya khoắt.

Võ Thị Gái lấy dao nhíp bửa cau của bà ngoại xỏn trọc tóc. Tóc này tóc này tóc này. Xỏn chỗ này thì mọc chỗ khác. Tóc mới, cọng đen cọng vàng, cọng thẳng cọng quăn. Cây khế bỗng mọc chuôi cả thân cả rễ vào trong nhà khi trưa. Gốc khế có cái mả chôn hai người đàn bà trần truồng ôm ghình nhau tự tử. Cây không bao giờ bị gãy nhánh, dù mưa trút gió thổi sét đánh. Bà

ngoại gọi là cây khế âm. Lá sáng héo, trưa tươi, chiều có hôm rủ, có hôm chĩa thẳng ngó trời. Hoa lúc rời nhà thì tím non, lúc về nhà thì đỏ bầm. Cả xóm sợ nó vãi đá nhưng Võ Thị Gái không hề, bởi nhiều bữa được ăn khế thay cơm, nửa đêm trở mình, ợ tiếng to ùng, men chua xông tận óc. Cây khế âm không tuổi, với cái mả chôn hai người đàn bà tự tử vì tình, trong tư thế thịt dính thịt, khắc dấu ấn trái tim, hình cửa mình đàn bà trên từng cái trán của bất kỳ đàn ông trong xóm. Những kẻ đánh mất bản chất từ tâm.

Vòng rào kẽm gai cuộn tròn từng lọn, rỗng ruột, chổng chắt. Đầu kẽm gai nhọn hoắt, đâm là phọt máu. Má và vài con bạn nhỏ thố lườn bên trong, tìm cách chui vô trại lính Mỹ. Những cái kẹo sô cô la ngọt ngọt, đắng đắng. Lon B2, B3, B1 chứa đựng những khoanh bánh khô vỡ vụn, thịt bò nghiền nát. Kẹo cao su nhai hoài nhai huỷ nhai luôn răng mà không hay. Trái táo mang mùi lạ từ dải-ngân-hà-tháng-tám-xa-xăm. Những bịch quần áo đã mặc, liệng ra từ trong trại lính Mỹ. Giặt quần áo Mỹ, từ ngữ mới, việc mới cho người dân trong xóm. Đàn bà con gái, thanh niên ông lão túa ra chụp giựt quần áo dơ bẩn của lính Mỹ mang về nhà giặt. Làm gì còn khó, chứ giặt quần áo thì trẻ con thò lò mũi xanh còn làm được. Mùi mồ hôi Mỹ, hơi thở Mỹ xâm lăng từng nóc nhà. Hàng loạt vị cứu thế đồng xuất hiện. Những túi vải to, chứa quần áo bẩn, cả cha mẹ lẫn con cái kéo lệch xệch về. Những cái áo cả nhà chui vô, chạy chơi ú tìm, vẫn còn thên thang. Đôi khi lục túi, sót vài đồng tiền cắc leng keng, cầm chắc chúng trong tay mà chẳng biết chi vào việc gì. Hoặc mẩu giấy ghi hàng chữ, dấu trí óc cả xóm gộp lại, đọc cũng đếch hiểu. Cái xóm, từ thời lập quốc đến nay, chưa có người nào trải nghiệm một bữa ăn no-ngon, nhưng giờ sực nhận ra, những đồng tiền cắc lạ kì kia là của quý hiếm, vật thuộc bảo tàng viện. Chẳng khác lương vàng ròng 24, hoặc tấm vé số, 95% trúng lô độc đắc. Biết đâu đấy! Mỗi người thêu dệt một kiểu, sẽ sử dụng một cách, nhưng chung quy đều tin rằng có khả năng xoay chuyển số mạng người đang sở hữu. Những túi quần áo, giặt vo chà xát vắt phơi khô trên dây kẽm gai, rồi ủ giữa những ngày trời thổi lửa. Trao đổi thường ngày mọi người trong xóm giờ được bồi thêm những từ ngữ mới toanh, me-you-OK-salem-bùm bùm bum-numbaone là tốt numbaten là không tốt. Những đứa trẻ lú đú, đi như móc vào nhau, rớt dép, rồn thò, thổi tai trước kia giờ đua chen tranh giành chụp giựt với người lớn những bịch quần áo bẩn từ trong trại lính Mỹ phóng ra, bay bổng trên không trung, rồi rơi xuống đất biến thành thứ bóng lộc cứu chuộc đám dân đen đầu đất. Tóc người nào cũng hùng hực lửa, chỉ mồ hôi nước mắt của chính họ mới đủ khả năng dập tắt.

Võ Thị Gái không lạnh lẽo nhưng giỏi lườn lách vào bên trong trại lính Mỹ cùng vài con bạn. Lần đầu cả bọn chưa biết Sợ là gì, chỉ sợ kẽm gai nhọn đâm phun máu, xé toạc da. Nhưng rồi những thói kẹo, những lọn nước ngọt, những nụ cười ban phát xoá dần nỗi sợ. Mùi phương trời xa ngái và hàm răng trắng thẳng tắp, cùng đôi mắt có hai con ngươi tròn vo như hai viên bi, ước chi được móc ra chơi. Baby OK salem you me no yes Võ Thị Gái nhanh mồm nói tuốt luốt, ai sao mình vậy. Sợ hãi chấp cánh bay xa, biến khỏi Võ Thị Gái sau vài lần chuôi người vào bên trong vòng hàng rào kẽm gai để ngả tay xin kẹo sô cô la, uống cô ca, và vài đồng tiền cắc. Một điều Võ Thị Gái không hề biết (để sợ) là cơn khát con gái của binh lính Mỹ xa nhà. Bất cứ thứ gì trên đời cũng đều có giá. Có cái giá trả bằng phận người.

Tuổi mười lăm bằm vằm sừng trâu. Má không bằm vằm được sừng trâu Mỹ. Sừng trâu Mỹ đã bằm vằm toàn thân má. Võ Vụn. Nát Tan.

Những chiếc xe chở đám binh lính Mỹ chạy trên đường lộ. Bụi dấy lên, xoắn chặt từng vòng, toả ngút vào cõi trời xanh lơ. Chúng vẩy tay, miệng toé toét cười mà mắt trở màu sợt sệt. Xe xanh, áo lính xanh, màu mắt xanh, đường chỉ lòng bàn tay xanh, đồng đô-la xanh, gân chân cũng xanh. Tất cả xanh xanh bằng bằng, nghiền nát mọi thứ. Từ cỏ khô đến óc người. Cây cối hai bên đường ca bản đồng dao buồn bã giữa tiếng bom nổ, đạn rơi, súng bắn. WELCOME TO VIET NAM!

Những thùng chứa đồ ăn thả ra từ trong trại lính Mỹ tẩm chất độc dược: ngon, béo, ngọt, nhiều, lạ, thơm, ghiền... Tất cả giành giựt. To-khoẻ-nhanh thuộc chế độ cơ bắp thị trường. Những bàn tay đón chụp không khí, móng tay cào cấu đất, lòng tiếc hùi hùi thùng quà chụp hực. Thùng quà made in USA, từ dải-ngân-hà-tháng-tám-xa-xăm. Mùi Mỹ đất Mỹ tiếng Mỹ người Mỹ đô-la Mỹ như mưa đổ xuống xứ sở bụi đất nung thịt gót chân bốc phèn chua, da đầu nhem nhẹp, tóc tẩm mùi nắng khô khốc, quanh năm.

Sau lần cái chày bốc lửa thui sâu vào cái cổ non Võ Thị Gái thì giếng kinh nguyệt hạn hán, dù nó chỉ mới chớm nhỏ giọt trên dưới nửa năm. Giếng máu biến mất thay cho bụng mỗi tối trương phình một chút. Tất cả thứ khác trên thân thể ngày càng tóp teo. Cái bụng chường ra trêu chọc, thách thức đám đông. "Cái thúng, vỗ đi vỗ đi bà con ơi!" Cái bụng là dấu hiệu xấu xa tội lỗi của xóm, cho ai lơ nhìn làm dơ mắt họ. Bà ngoại bị chột một mắt, đám đông gọi tắt bà *chột*. Bà chột ở đợ, bà chột ăn xin, bà chột bán rau là những từ đi kèm. May bà còn một mắt để nhìn được giàn bí trong vườn quanh năm nở hoa vàng thắm, dù chẳng bao giờ kết trái.

Cả xóm trên dưới vài trăm nóc nhà. Nóc nhà nào cũng bị dột, dù lợp tôn hay lợp lá. Lác đác vài nhà bắt đầu lợp ngói. Màu ngói đỏ vừa phô trương hiện đại vừa dọa nạt mắt người nhìn chưa quen. Những con đường ngắn chật, cong queo thích hợp lòng dân trong xóm. Những cục đá lượm chơi ô làng. Những nhánh cây khô tước sạch bẻ đều chơi thề. Những sợi thun kết lỏng nhay dây. Rồi thì chân gác tay chồng chơi đi chợ về chợ. Những trò chơi không tốn một cắc của cha mẹ đói nghèo truyền kiếp. Không cần ngửa mặt ngó trời nửa phút để tra hỏi ý nghĩa đời sống là gì? chết rồi đi đâu? Những tiếng cười hồn nhiên đang bị vỡ dần, nghiền nát dần bởi bánh xe cam-nhông, công-voa chở người lẫn súng đạn từ từ tiến sâu tiến thẳng tiến mạnh vào lòng đường, mạch máu của xóm. Chiến tranh lan nhanh, mang theo màu da lạ mắt, tiếng nói lạ tai. Cả xóm nông náo. Mỗi một trong đêm bỗng hùng hồn túa ra từ những ket cửa chôn kín hàng vạn năm. Võ Thị Gái men theo màu nâu đục thổi sô-cô-la mang từ xứ lạnh đến xứ nóng, biến thành vũng bùn nhầy nhụa.

Ngôn từ tuột khỏi cửa miệng: mamasan babysan youme OKsalem nubanone nubaten givmethis givmethat chap chụp gút bai... Ngôn ngữ quái đản là nguyên do cái bụng chinh ỉnh Võ Thị Gái trực diện mỗi khi trần truồng. Võ Thị Gái thấy bụng mình như quả bóng lộn khỏi cửa, bay vào không gian đen ngòm. Thứ màu vĩnh cửu. Thứ màu dân đen. Bay qua những căn nhà đồng loạt nằm úp mặt, chống mộng gào khóc trong giấc mơ. Những cái mộng tập thể đen sì, tựa cấu ghét giắt quanh viền móng chân chứa đựng nông cạn một cách hồn nhiên. Nước mắt lẫn sinh lầy tuôn sền sệt ngỡ rằng sô-cô-la huyền diệu đổ xuống từ dải-ngân-hà-tháng-tám-xa-xăm.

Ban đầu bụng má nhỏ như trái quất, rồi trái quít, rồi cam sành, rồi bưởi... cuối cùng biến thành trái dưa hấu to nhất chợ. Ruột dưa đỏ kè như mặt trời đang nổi cơn thịnh nộ vô lý. Bụng má lớn dần dưới giàn bí. Giàn bí má phụ ngoại ràng, cột khi trí khôn lằm chằm đâm mằm. Những sợi dây bí phóng nhanh quấn chặt giàn. Lá non đâm chồi, búp hoa hé nở. Con cún ghè xuất hiện cùng thời điểm ngoại lập giàn bí. Ơi! Lá bí xanh ngắt, Bông bí vàng tươi của má ơi!

4 giờ chiều, Võ Thị Gái nghe tiếng cười khúc khích của trẻ con, nhìn quanh quất, chẳng ai trong căn nhà vắng, cả tiếng chuột rít cũng lặng đầu mất. Nửa đêm choàng tỉnh bởi tiếng ré kinh hoàng của đứa bé hụt chân ngã, làm bầy dế sau nhà khiếp sợ, nín thín thít. Rồi khám phá tiếng ré & tiếng cười phát xuất từ trong bụng mình, Võ Thị Gái hoảng loạn. Có hôm Võ Thị Gái nghe tiếng cười khóc-hát ru-trò chuyện hết sức dị kì. Âm thanh dị kì không làm Võ Thị Gái hoảng sợ mà dư khả năng làm Võ Thị Gái buồn bã khôn lường. Cô Đơn. Không bất cứ thứ gì dính vào mình cả. Không là máu mủ ruột thịt, mà trơn tuột như mưa đổ trên tán lá nhựa. Tiếng cười khóc-hát ru-trò chuyện với nhau kia thuộc về thế-giới-nào-đó mà Võ Thị Gái không thể/được dự phần. Xa lạ. Có như không. Cảm giác như cả trần gian quên mất mình. Nước dưới giếng mức từ gàu lên, còn có âm thanh vang vọng, những tiếng cười khóc-trò chuyện-hát ru kia không thuộc về Võ Thị Gái, tách bạch một cách chắc nịch, chủ ý. Võ Thị Gái không khổ xác, mà khổ tâm trí bởi giấc mơ thường đến vào nửa đêm về sáng.

Bước chân người đàn bà chưa hề giẫm chệch một bước ra khỏi xóm, nơi nhà không số, xóm không tên. Một lần xa lắc xa lơ, bà đã đếm nhầm trong đầu được hơn vạn bước, từ bước đầu đến bước cuối của xóm. Cách đếm bà tự nghĩ ra. Khi chân dừng, gọi là cuối, ngược đôi bàn chân, gọi là khởi đi từ... Tăm lòng gói gọn bao chục năm đếm bằng tuổi bà. Thế giới xóm quá bao la trong tầm mắt bà. Người Mỹ xuất hiện, bà gọi chúng từ mặt trời rơi xuống. Phi hành gia Armstrong bước những bước chân đầu tiên trên cung trăng không có trong bộ sưu tập truyền cổ tích bà từng nghe đi, kể lại. Sáng đó, bà đi về phía bìa phải của xóm, trật chân ra khỏi xóm độ trên dưới trăm bước. Lần đầu tiên, đôi chân trần bà giẫm lên đất lạ, để vào cô nhi viện, xin lại một trong hai đứa, bởi tay bà chỉ ôm được một, dấu bụng bà muốn cả hai. Trên đường đi, bà

nguyên rằng, đứa nào bà thấy trước, chứ không phải đứa nào bà nghe tiếng trước. Ở đời biết bao điều ước muốn mà không thành. “Ngoại đây con!” bà nói khề. Đứa bé bà ấp trong nách sáng hôm đó là Bí Vàng. Bí Xanh nằm quay mặt vào vách, nhường phần định mệnh. Có Bao Giờ Lịch Sử Lỡ Lầm Không?

Bà ngoại bị chột một mắt. Còn một mắt chỉ trông coi được một đứa. Bầy châu chấu nhảy múa trên mặt Bí Xanh. Bầy cào cào cào nát mặt Bí Vàng. Quý sứ là gì hở Chúa? Bí Xanh hỏi. Mọi đen là gì hở bà? Bí Vàng hỏi. Đó là câu hỏi đầu tiên trong đời chúng. Cả hai hình dung quý sứ và mọi đen trong đầu, chắc màu da không đỏ không trắng không vàng không xanh, nghĩa là đen. Mọi đen bày tỏ khinh miệt. Quý sứ biểu tượng tội ác.

Tâm trạng Võ Thị Gái lúc nào cũng như cọng lông mèo bay lạc vào hành tinh cạn gió. Đầu ròi, lưng gãy, tay chân cắt lìa bởi bụng phồng như trái bí ứ hơi thở của kẻ răng hàm bị hà ả. Sầu-hư-thối. Một buổi tối trời, bụng trương cứng, to ngang ngửa trống làng. Khi đi, vào ngày lễ, Võ Thị Gái ghì chân mé phải. Vào ngày chẵn, Võ thị Gái ghì chân mé trái. Đó là bí mật.

Bí Xanh có tật khóc đêm. Tiếng khóc vang vọng cả cô nhi viện. Bà sơ đề nghị Bí Xanh nằm một mình ngoài sân để khỏi đánh thức những đứa trẻ mồ côi khác. Thế là, trong đêm tối, Bí Xanh khóc cùng bè với bọn để nhủi tinh nghịch, với mẹ ộp oạp già hơn trăm tuổi. Bí Xanh ngó vòm trời, từng chùm sao thì nhau phóng dao tua tua, quên cả thở. Bí Xanh nghe tiếng ngáy, hắt xì, ngáp, và nấc cụt của bầy côn trùng hấp hối. Con cún ghẻ từ đâu xuất hiện mơn trớn đồ dành Bí Xanh: ngủ đi ngủ đi ngủ đi màm nhé... Cây ổi đồng trinh say mê khiêu vũ một mình trong bóng đêm, quanh chỗ Bí Xanh nằm, tỏa mùi thơm dị kì. Đêm trước ngày bà ngoại đến ảm Bí Vàng đi, bị nằm một mình ngoài sân, Bí Xanh khóc, tiếng khóc vang dội, chẳng khác trời đang nắng chang chang mà sấm sét rền rung. Vài đứa trẻ phải mút chặt ngón tay mạnh, nhanh hơn. Cây ổi đồng trinh biến đâu mất đêm hôm đó. Con cún ghẻ cũng không đến liếm mặt vỗ về Bí Xanh: ngủ đi ngủ đi ngủ đi màm nhé... Sáng sớm hôm sau, bà sơ ra sân ảm Bí Xanh vào, người Bí Xanh từ đen chuyển sang tím chuyển sang vàng chuyển sang đỏ chuyển sang đen. Khi bà ngoại giờ tay ảm Bí Vàng, ruột Bí Xanh vừa nhão như bùn. 1/2 phần hồn và 1/2 phần xác từ từ lìa khỏi Bí Xanh. “*Để yên cho nó ngủ.*” Câu nói đầu tiên và cuối cùng, Bí Xanh nghe từ miệng người đàn bà bị chột một con mắt.

Đen thúi đen thui đen nhem đen kịt. Có đứa chơi đều, quẹt nhọ nôi dí vào mũi Bí Vàng, nè, màm nè, màm nè, đen nè, đen ời đen à... Cả đám con nít giễu chọc, cười sượng đã đời. Chúng nõi đuôi chơi trò rồng rắn lên mây, xin khúc đầu, không cho, xin khúc giữa, không cho, vậy khúc đuôi, không cho nốt. Chúng xô Bí Vàng ngã sấp, rồi ù chạy. Cả bọn biến mất trong hẻm, như bầy gián đêm.

Con nít từ mọi ngõ ngách tuôn ra. Mụ điên tới! mụ điên tới tụi bây ời! Trong vài phút, con nít cả xóm tụ lại, điểm danh không thiếu mống nào. Chúng bao quanh mụ điên như vòng vây lửa trai, nhảy múa vỗ tay ca hát. Cái lon, bọc nhựa, que cây, cục đá... Mỗi đứa thủ sẵn trong tay một thứ để đâm, chọc, liệng, ném, thọc, đánh, quất, quẹt... Mụ điên trần truồng tựa nhộng cái. Đứa không có gì thì nhào tới véo đùi, giựt tóc, kéo tai, thậm chí dơ cao cẳng đá mụ một cái xiểng liểng. Mụ hết chửi, lại khóc, rồi cười, cuối cùng dùng ba cái răng còn lại vừa tự cắn vừa nhay lợi. Hai mắt phóng hai mũi tên lửa. Tụi con nít ù chạy. Riêng Bí Vàng đứng chịu trận, đợi ngoại tới nắm tay dắt về. Bụng ngoại như vừa ản rổ ớt hiểm, uống gáo cốt khổ qua.

Tiếng khóc hai con đen vang vọng suốt 49 đêm ngày. Chúng thay phiên nhau làm cả cô nhi viện không phân biệt được đứa nào khóc, đứa nào nín. Cả hai như bóng như hình, tàng và hiện cùng lúc. Ban đêm, bọn trẻ lấy tay bịt mắt, sáng sớm ghèn đóng cứng mắt, mứ nước giếng kỳ cọ, vẫn không sạch. Biết đem vất hai con đen đi đâu, chẳng lẽ bóp mũi? (Sẽ) chẳng có ánh mắt, tiếng thở dài trắ ẩn của bất kỳ ai. Sáng trời, chuyển hai đứa vào nhà. Tối trời, chuyển hai đứa ra sân. Giữa những giờ chuyển, khuôn mặt hai đứa hoàn toàn trơn tuột, không ai đọc được điều gì. *Hai con đen giờ đây bị tách lìa hai ngả.* Đám trẻ hết còn nghe tiếng quát tháo, như gió rít qua từng kẻ răng. Chúng mừng tượng bầy quạ trời chập choạng bay sả xuống đậu trên nhánh keo sau vườn. “Khóc nữa là tao bóp mũi, nhả nước cho chết cha chết má tụi bây giờ.” Cả đám không hề có chữ cha chữ má trong từ điển đời chúng. “Khóc nữa là tao liệng ra đường... Khóc nữa tao kêu mẹ mìn tới bắt... Khóc nữa thì ông kẹ... khóc nữa...” Giờ chẳng còn nghe tiếng khóc,

tiếng khóc nữa... Hình ảnh căn nhà với mâm cơm nóng, có canh thịt, cá kho, ba má thay nhau dỗ dành ăn đi con nhai đi con nuốt đi con... Tay dứt cơm, dứt luôn tình yêu thương vào lòng con cái. Tượng thiên thần có nước da màu huê trắng treo trên tường, giữa tượng Đức Mẹ Đồng Trinh và Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp bỗng lung lay, long khỏi tường, chưa chạm sàn nhà, tượng đã vỡ tan.

Trong giấc mơ, có kẻ lạ mặt đến dụ khi Bí Xanh tự móc mắt thì sẽ được gấp-lại-nửa-phần kia. Bí Xanh khạc đờm vào mặt hắt. Ừ, quyền năng như Chúa mà còn bị người ta lột truồng đóng đinh treo lủng lẳng trên thập tự giá nữa là... Câu chuyện truyền miệng của đám vô công rồi nghề: “Con người nói rằng con chó con gà con heo con vịt sinh ra cho con người ăn.” Con bé 7 tuổi đang ngồi cạnh hóng chuyện, xía vô, “Con cọp bảo cháu rằng, con người sinh ra để cho nó ăn.” Đám vô công rồi nghề đầu to trán nhẵn mông đầy thẹo bỗng nghếch mặt, cứng họng. Bí Xanh thắc mắc, con vật nuôi trong nhà được gọi là pet. Nhưng khi làm thịt, bày trên bàn ăn thì gọi dinner.

Bí Vàng-khoảng cách-người khác là sự khinh bỉ. “Cút nó tao thấy cũng đen thui. Lại gần là vấy đen ngay đấy tui bây ời!” Đen là cùi hủi, là xui xẻo. “Cùi là gì hả ngoại?” Bí Vàng hỏi. “Sao cháu lại hỏi thế?” “Hủi là gì hả bà?” Bí Vàng chưa tha. Ngoại im lặng. Con mắt chột của ngoại da dính da, mắt sáng còn lại có cũng như không. “Bọn nó không cho con chơi ô làng, nói tay con thúi cút. Không cho con chơi u mọi, nói không muốn dây với hủi.”

Mồ hôi nách ngoại ngọt như mía, ngát như hoa chanh. Không đắng chát như ruột cau héo. Tóc ngoại mỏng manh tựa cánh chuồn chuồn. Tóc Bí Vàng xoắn tít, rậm rạp, rối bù. Nhà không có lược, Bí Vàng lấy tay kéo dài từng sợi tóc xơ cứng y cọng miến khô. Đôi khi Bí Vàng thấy tóc mình óng ả, nồng nàn như rạ chín. “Màu tóc ánh trắng!” Ngoại nói ngôn ngữ giấc mơ. Mọi người gọi Bí Vàng là con đen, chỉ ngoại gọi Bí Vàng ời... Bí Vàng à... Đây là sự khác biệt. Lòng thương yêu chân thật, không tưởng tượng. Bí Vàng ưa nghịch cọng bí. Cứ mỗi cái hoa, đi với cọng bí quấn tít, giống tóc Bí Vàng. Cầm tay kéo, nó dài gần bằng gang tay, thả buông, tức khắc nó thun lại bằng đầu móng út. Bí Vàng sống với ngoại và giàn bí. Cả hai không đáng bị nguyên rủa, cũng chẳng cần lý giải.

Bí Vàng nghiện mùi nách ngoại. Từ ngủ tới liếm rồi ủ mặt vào đó đánh một giấc thật đã đời. Mở mắt, tất cả trắng phau như nắng. Chỉ có nách ngoại là nơi chốn Bí Vàng nghe tim mình đập trùng nhịp. Ngoại luộc khoai với đường thẻ, rắc mè nẫu, rồi hà hơi thổi bớt khói, từ tốn dứt Bí Vàng ăn. Mắt ngoại yếu, răng ngoại cũng yếu nên ngoại hiểu Bí Vàng bằng tai, Bí Vàng hiểu ngoại bằng mũi, như nước sông không xâm phạm nước giếng. Ngoại chẳng hề thở than, “Già sinh tật.” Màu da đen tuyền Bí Vàng ngoại mơ tưởng (sẽ) không (bị) như trời đêm ăn lần trời sáng. Thế giới ban đêm không thống lĩnh được tâm tư ngoại. Màu quần ngoại bận cũng đen như màu da Bí Vàng. Màu đen nhuộm trơn tròn mắt không chột của ngoại. “Bà đến trần gian này vì có cháu.” Ngoại nói, rồi ngồi đếm tuổi bà và cháu bằng những đốt xương bàn tay chẳng bao giờ cần cắt móng.

Sáng nay chuồn chuồn bay lạnh, khó cho Bí Xanh rượt đuổi. Mùi đất thường nồng vào khoảng trời đất giao nhau ở trục sáng tối. Trục giao nhau bủa vây sự chờ đợi để Bí Xanh tự cười cớ căn cứ. Tay xoắn lấy xoắn để chùm tóc, trò chơi kéo dài đến khi rã rệu thì ngưng. Tròng mắt Bí Xanh ngày càng xanh. Xanh tựa mặt biển bình minh. Bà sơ múc nước giếng xối dội lên người Bí Xanh, “Đôi mắt dầm mưa, không khéo khổ cả đời con ạ!” Tạ ơn ai đây? Kẻ tạo tác ra đám con mồ côi, con hoang, con vô thừa nhận, quanh năm bụng ỏng vì nuốt bụi. Âm tiết cuối cùng của các sơ luôn thẳng vút, mà đôi mắt luôn cụp vì thiếu ngủ. “Đức Chúa Trời ban quà quý cho các con là sự sống.” Đàn sán đang ngủ gật trong bụng trẻ con ngộ nguây tìm cách chui ra, đồng thanh cất tiếng: “Nhưng nếu chúng con khước từ món quà quý Chúa trời ban, có được không ạ?”

Trời nắng/mưa cùng lúc. Bà sơ và bọn trẻ con thường trực chán đời cùng hít thở bầu khí quẩn chặt chội. Bí Xanh ưa đếm mắt mấy bà sơ, hoặc đếm tai mấy đứa nhóc trong lúc đọc kinh. Mắt và tai cứ nhập rồi biến, nhập rồi biến. Đôi khi trong ngày, Bí Xanh nghe tiếng nói rất kì lạ. Thứ ngôn ngữ không dùng hằng ngày, mang âm hưởng của dải-ngân-hà-tháng-tám-xa-xăm, đầy chữ sh, th, và cả f, z, j mà mẩu tự tiếng Việt cổ tình loại bỏ.

Bọn con nít trong xóm tò mò sờ tóc Bí Vàng. Chúng khám phá điều kì lạ, màu ngô non dưới nắng nhưng màu đất sẫm khổ khi trời sấm tối. Bọn con nít trong cô nhi viện thọc ngón tay vào mắt Bí Xanh, gọi là xanh ước mộng. Bên ngoài hàng rào cô nhi viện là vách trời trong veo. Đôi khi hai màu mắt chan nhau, biến màn hư ảo. Nếu Bí Vàng để bọn con nít trong xóm sờ tóc thì chúng cho viên kẹo dừa hay kẹo chuối. Không cho thì chúng lôi Bí Vàng xềnh xệch như con chó cứng đầu lì lợm. Bí Xanh & Bí Vàng tuyệt đối không để bất kì ai chạm tới làn da, dọa phạm tội trọng. Chúng reo hò, đồng ca Quý Quý Quý hiện hình chúng mày ơi! Bí Xanh nhìn lên tượng Chúa Giêsu đang vác thập tự giá, gắng lết hết 14 chặng đường. Bài học phải yêu lấy sự khổ đau. Bí Vàng nhắm mắt, thả người, hít sâu mùi nách ngoại bàng bạc khắp không gian. Bí Xanh & Bí Vàng mê trái trứng cá da mỏng bóng lưỡng, Bí Xanh nức chực, tỉ trứng cá trôi tuột vô bụng. Bí Vàng cắn, tỉ trứng cá nổ bụp giòn tan giữa kẽ răng. Hàng trứng cá mọc che mái nhà cô nhi. Sáng-trưa-chiều Bí Xanh đi một vòng là no bụng. Vườn nhà ngoại có cây trứng cá già ngàn tuổi, trái sai quanh năm. Sáng trưa chiều Bí Vàng nằm dưới cội cây, hả hóng, gió thổi từng chùm trứng cá rơi tòm vô bụng. Đêm ngủ, ngâm miệng ợ, trứng cá trào tràn ra mũi. Ngày hai đứa cùng lên rạ là 2/6. Ngày hai đứa mọc răng là 6/8. Ngày hai đứa biết lẫy là 5/1. Ngày hai đứa biết đi là 26/2. Ngày hai đứa nói chữ đầu tiên là 4/7. Hai đứa không hề được xâu lỗ tai bằng cọng chiếu khô để phân biệt là mình có hĩm.

Sàn nhà Bí vàng quạch sệt đất sét khi mùa khô, bùn nhão khi mùa ướt. Cả xóm, đất trong vườn nâu thẫm, chỉ riêng đất trong vườn nhà Bí Vàng màu đất vàng. Bà ngoại nói tại đất thẫm nước đất Bí Vàng. Bí Vàng nghe, toe miệng cười. Bà ngoại nói xong, cũng toe miệng cười, chỉ con mắt không chột của ngoại cả đời không biết cười. Như bà không bao giờ hiểu được, tại sao một ngày đi chợ về, nhà bỗng có thêm hai đứa. Một đứa đen tuyền, một đứa đen nhánh, rồi con gái bà bỗng biến thành ai (đó) khác. Trong sân, cạnh giàn bí, qua đêm xuất hiện cái ao nước trong vắt.

Bà sống từng tích tắc kiếp này, ăn năn hối lỗi kiếp trước, không bận lòng kiếp sau. Một ngày mưa gió tầm tã, thổi bay tấm các-tông ghép bao bọc nơi ăn chốn ở hai bà cháu. Hai con mèo hoang từ đâu xuất hiện, gừ gừ trong cổ, tất cả móng bị hót ngang. Cả hai ngoan ngoãn quỳ trước cửa, Bí Vàng bế hai con vào nhà. Hai ngày sau, Bí Vàng không biết làm gì với chúng. Một buổi chiều, Bí Vàng quyết định ném một con qua cửa sổ, con còn lại ôm ghì ngủ suốt đêm. Sáng hôm sau. Bụng phọt trứng cá plastic đen thui. Lông nó đổi màu, mọc lan qua người Bí Vàng. Tuyệt nhiên không mùi, vị. Bắt được hai con bướm tạt nguyên, Bí Xanh đếm hơn 17 cánh, phủ sắc cầu vồng. Nhốt cả hai trong túi ni-lông tái dụng. Đêm đêm nhìn chúng đánh nhau, hôn nhau, hờn nhau, chơi nhau. Một sáng sớm, Bí Xanh mở túi, thả một con bay lên trời. Con còn lại, lấy kim băng cầm phập ngang bụng, treo ngược trên vách, nhìn 17 cánh từ từ đổi màu. Gãy vụn.

Bọn con nít từ các ngõ ngách trong xóm túa ra xô Bí Vàng ngã sấp, rồi túm tóc giựt ngược. Bí Vàng nhắm mắt, liếm đất. Tay chúng lúc nhúc như trăm ngàn vôi con bạch tuộc. Phải biến tóc thành rắn siết chặt tay chúng mới được. Hình dung chúng đang vật vã rên la cầu cứu. Bí Vàng cười khì trong bụng, rồi gắng hết sức, đánh vằn rõ ràng, chắc chắn từng chữ O-R-P-H-E-U-S. Bí Vàng bật thẳng người, ngó quanh, chẳng còn móng nào, bốn bề vắng tanh. Bí Vàng bật cười ha hả. Về tới nhà, thấy ngoại đang trầm người trong ao nước mắt chan nước mưa. “Khổ rách áo ôm là gì hả ngoại?” Bí Vàng hỏi. Ngoại nghe, cổ trầm người sâu hơn. “Mày là cục than đen đui của Chúa.” Con Lành nói. Đen thì Bí Xanh nghe đã quen tai, nhưng đui nghĩa là gì, Bí Xanh mang theo chữ đui đi vào giấc ngủ. Sao con Lành hiểu mà Bí Xanh không hiểu.

Trong giấc mơ Bí Vàng mê sảng chụp quả bóng tí xíu, lại gần hoá ra là mình. Tiếng cười khúc khích cũng từ trong mình. Định hình hơn, là cái Mình hoàn toàn khác biệt. Bí Xanh xăm soi bóng/hình mình trong gương, mê hoặc bản-mặt-mình-nhấn-nhịu như bàn tay dầm mưa. Bàn tay kì dị như ý tưởng thường nảy sinh từ giữa đêm về sáng. Bóng Bí Vàng & Bí Xanh phát phơ giữa trời mưa bụi, như hai con ma trôi bay mà tự ngạc nhiên sao không hề/thể va đụng vào nhau!

Bí Vàng bò qua bên kia đường, bò lại bên này đường, ở giữa là dòng xe chạy. Tiếng bốp còi inh ỏi của xe Mỹ, xe lính, xe ba gác, xe xích lô, xe vận tải, xe đạp, xe cam-nhông, xe lam, xe đồ... Xe nào cũng đầy ắp khả năng cán đè con bé. Không ai bằng bé con bé đặt bên vệ đường, hoặc

lén lút thủ tiêu. Một quả thì con bé bò tới giàn bí nằm nghỉ, đợi ngoại về. Giây phút cực sướng là được viên kẹo chuối, nó đem cắt dành để liếm mút suốt ngày hôm sau, chỉ tan mùi khi mặt trời lặn. Bí Vàng không bén mảng tới lạch sau nhà, đơn giản là nó sợ nước. Nhuộm màu sợ hãi. Nước không chắc, không đặc, không cứng, không thật. Nước chỉ chực tóm lấy cổ nó, nhúng nó như nhúng bánh trắng.

Bí Vàng lén dần bên cạnh những bộ mặt kinh tởm. Ra đường, chẳng sợ đụng vào ai, bởi thiên hạ tự động dạt ra, hay xếp chồng lên nhau. Bí Vàng vào chợ, không khí chợ bỗng im bất sự nhốn nháo. Bí Vàng bị bọn trẻ vò tóc như vò đất đá trộn nước mương với nỗi kích thích bệnh hoạn. Bí Vàng thấy móng tay chúng chất chứa ghét bần. Đang quỳ gối trong nhà thờ đọc kinh Kính Mừng, Bí Xanh bật té ngửa, ngày hôm sau, cục u ở vai trái nổi phồng, cứng ngắc. Ngày kế, cục u chuyển sang tím, xanh, rồi vàng như màu sắc đuôi con công đực. Bí Vàng đang đi bỗng ngã chúi, có gì táng mạnh vào đầu. Luồng khói mảnh bốc, xuyên qua lớp tôn nóng hôi hổi, bay tận trần trời, dính cứng ngắc ở đấy. Bí Vàng Ma ám, Bí Xanh Quỷ ám. Ngoại nói từ ngày nhà có cái ao, khỏi phải đi gánh nước giếng. Một lần, nửa đêm ông Tư cạnh nhà lén sang mức hai thùng để rửa chuồng heo, về đến nhà, khi đổ ra, nước đỏ đặc như tiết canh vịt. Bí Vàng lủi thủi đếm từng bước chân đi lui từ cửa ra tới giàn bí, rồi nằm nghiêng chơi với mấy cục đất rời, tìm chút cảm giác ấm áp, dễ chịu. Đất cong nghiêng trong tầm nhìn Bí Vàng, như vồng đong đưa, nhẹ nhàng, rồi từ từ thiếp ngủ. Con cún ghẻ xuất hiện ngồi cạnh Bí Xanh, nói thầm trong tai, sao tao thấy hai hố mắt mày xoay về hai hướng. Hướng chúc xuống hố luyện tội, hướng chống lên cổng thiên đường. Bí Xanh hét to, “Ị vào mồm mày, cún ời!” Mắt Bí Xanh nở to, tương phản nước da đen thui đen thui. “Này cún, mày đéo biết hai mắt tao quay về hai phía, one eye looking eastward plus one looking westward.”

Một trưa hè, Bí Vàng hỏi ngủ thót là gì hả ngoại. Là không nhà không cửa, phải ngủ bờ ngủ bụi. Bà trả lời. Con Hường nói ngày xưa ngoại ngủ thót. Tay bà đang gãi lưng Bí Vàng bỗng mạnh hơn. Chứa hoang là gì hả ngoại? Tay bà gãi lưng Bí Vàng mạnh hơn nữa, nói cháu không cần biết làm gì. Con Hường nói, má mày là thứ chứa hoang. Bà ngưng tay, nhìn Bí Vàng bằng con mắt chột rỉ máu bầm đen. Bí Vàng dấm ngực ần ần. Phải mấy lượt hoa quỳ đại trước nhà nở rồi tàn rồi nở rồi tàn, Bí Vàng mới thấy lại được mấy cái răng còn sót khi ngoại cười. Bí Xanh lúc nào cũng thấy ngồi giữa hai cái ghế kê không khít. Bí Vàng lúc nào cũng thấy đi với hai chân chàng hảng. Cảm giác Ấy không dễ chịu chút nào. Đâu phải đợi đôi mắt bể trời sụp đổ, mới thấy được đày đại dương! Quỷ sứ khác thiên sứ. Lí luận con Lài vừa dứt, cả đám đồng loạt quay lưng về phía-tương-lai. Lưng chúng sáng loá, cắm đầy gai nhọn.

Cha mẹ là ai? Hai từ kiêu hãnh lẫn đe dọa loài người như ống nghiệm cừu Doli thành công. Với Bí Vàng như con đường đang đi bị chặn. Với Bí Xanh như câu chuyện kể nửa chừng bỏ lửng. Cả hai mất cơ hội khám phá. Nhưng một điều quái lạ là cha mẹ đã, đang và sẽ không ảnh hưởng gì trong tầm nhìn, tầm nghĩ Bí Vàng & Bí Xanh. Chỉ bà ngoại mừng suốt mấy ngày khi khám phá đứa cháu bò qua bò lại trên đường mà không bị xe cán dẹp. Trời sanh trời dưỡng. Bí Xanh nhìn lên tượng Chúa bị tuột khối, tự nhủ, “Chúa đang thử thách mày đấy, đen ạ!” Eva Adong phạm tội tổ tông, dám hậu duệ lãnh hậu quả. Sao mặt Eva Adong chẳng giống bất cứ ai quanh đây? Trung Đông, mảnh đất Chúa chọn ra với đời trong máng cỏ tồi tàn tràn ngập thánh chiến, tạo nên lịch sử. Trai với hàm rộng bị râu phủ kín. Đi 3 miền đất Việt kiếm không ra một bản mặt đàn ông con trai giống Chúa. Đức mẹ, biểu tượng đẹp đẽ, cao sang, tinh khiết. Mũi cao, miệng nhỏ, mắt to, lông mi dài. Mấy bà sơ bị mê hoặc trước nhan sắc mẹ Maria khi trời chập choạng sáng tối chạm nhau. Ráng bắt chước lắm cũng chỉ giống được cái khăn trùm che kín tóc. Ừ, ít ra mẹ và con cũng có cái gì giống nhau chứ! Bí Xanh nghĩ đến ngày tận thế, con người bị xử tội. Những kẻ ác ôn sẽ bị Sa Tăng lột áo, lộ da đầy ghẻ, vảy bay trắng xóa góc vườn viên mồ côi. Đứa nào ngáp vặt, vảy sẽ chui tọt vô cuống họng. Đứa nào hắt xì, vảy sẽ tuôn ra từ lỗ mũi như ống khói dầu cạn.

“Chúng nói nhìn con dơ mắt! Áo-quần-tay-chân-mắt-mày-tóc-tai dơ chứ sao mắt lại dơ, hả ngoại?” Bí Vàng hỏi “Thì mắt chúng dơ chứ có phải mắt cháu dơ đâu!” Bà trả lời. “Thế dơ có lây không hả ngoại?” “Dơ lòng dễ lây, dơ mắt khó lây.” Bí Vàng chưa hiểu sự khác biệt giữa dơ người và dơ lòng, nó chỉ biết màu da nó ngả về màu đen, giáp màu bóng tối. Trong bóng tối, nó tan biến rất nhanh. Nếu không có sáng thì sao biết được tối. Bóng tối đồng nghĩa địa ngục. Bí

Vàng đưa ngón tay kéo dài sợi tóc. Không ai giấu tóc hay bằng nó. Nhìn thì quần cụt, nhưng kéo thì dài ời là dài! Phép lạ. Bí Vàng bị mê hoặc bởi phép lạ chỉ riêng nó có.

Bí Xanh đọc to thánh kinh bằng tiếng Mỹ, giọng miền Nam Mississippi. Bọn trẻ con trở mắt há hòng. Bí Xanh đồng dục giữa thánh đường: "God wrote his Bible in English." Chúa Giêsu bị treo trên thập tự giá. Xác thân bị đinh đóng dính cứng, máu tuôn đầm mu chân, lòng bàn tay. Gai nhọn đâm thủng đầu Chúa. Đón đau chịu không thấu Chúa cũng phải cắn răng chịu trận. Chúa là kẻ cô đơn nhất vũ trụ. Bí Xanh là kẻ cô đơn nhất hành tinh. "Thức ăn ai cho?" Bí Xanh hỏi. "Mỹ." Bọn trẻ đồng thanh trả lời. "Tiếng nói ai cho?" "Tây." "Học hỏi từ ai?" "Tàu." "Sức mạnh dựa vào ai?" "Nga." "Muốn bắt chước ai?" "Nhật." "Dân tộc nào đã bị ta diệt?" "Chiêm Thành." "Thế ta là ai?" Bọn trẻ con ngơ ngác nhìn nhau, rồi phá ra cười nắc nẻ. "Sao mà đòi hỏi lắm căn cơ thế!" Giọng nói ồ ồ xuất phát từ không trung. Bọn con nít ngưng bật tiếng cười, ngược mắt nhìn lên, Chúa cô đơn tắt thở tự bao giờ.

Suốt đêm Bí Vàng sốt như cục than hầm, sù sụ ho, nước mũi chảy, cuống họng rát. Vậy mà tảng sáng, Bí Vàng phẩy phẩy phụ ngoại múc nước ao rảy lên rau, rồi bó lại, xếp đều trong rổ để ngoại gánh ra chợ bán. Chiều đến, Bí Vàng đến từng nhà xin cơm canh thừa để ngoại đút cho con heo nuôi đã 8 năm mà không lớn tí ti nào. Đêm về, Bí Xanh cùng bọn trẻ trước khi trùm mền, đọc to câu ca dao hết sức buồn cười, kết thúc rằng: Cám ơn Chúa. Cám ơn Chúa. Cám ơn Chúa, nhiều thật nhiều Chúa nhé! Amen. Vài đứa ngó thẳng mắt nhau, lòng chứa đầy hồ nghi, có Chúa thực không? Mà chúng thì có thực. Chúng ê a bài bản tôn vinh, thờ phượng, sùng kính, mến yêu Chúa như bị chứng cà lăm. Trên bàn thờ chung ba nhánh huệ không bao giờ nở. Chẳng phải hoa ni lông, hay vải mảnh cũ, mà sao... Bí Xanh lén leo lên sờ thử để tin rằng hai tròng mắt mình không hề sai. Hoa huệ không bao giờ nở, nhưng khi héo, rũ như đèn cầy bị giọng cầu kinh của đám con nít làm ngủ gật.

Những cơn nóng từ xa ủa tới, dâng cao, phủ chụp rồi rút lui cực nhanh. Bí Xanh gọi luồng sóng, Bí Vàng gọi trận kinh phong. Hai đứa vừa rét vừa hã. Trong nhau mà Ngoài nhau. Chúng có thể thấy nhưng không thể cảm. Bất hạnh chẳng khác kẻ tin bói toán, và xảy ra trúng phóc. Mỗi lần cơn sóng ủa tới, da Bí Xanh lượn từng đợt sóng. Đón đau làm Bí Vàng ngất, da bong từng mảng. Gió thốc, mang theo hằng hà mũi kim cắm phập vào quanh vùng da đi tiểu Bí Xanh. Bí Vàng nằm mơ thấy rút từng mũi kim nhọn trên thân thể không mất. Những mũi kim ăn vào da thịt Bí Vàng, để lại những hố sâu, đọng giọt mồ hôi to mằn như hạt muối. Vài ngày sau, Bí Vàng có thêm tên mới là Con Mặt Rỗ. Đậu mùa, con nít nào cũng phải trải qua để lớn, ngoại bảo thế. Trong đêm, ngoại sờ mặt Bí Vàng âu yếm gọi chè hoa cau. Vượt người qua những luồng sóng, hai cặp Bí Xanh dài hơn một chút. Bà sơ vừa kì cọ háng Bí Xanh vừa nói, "Bị đậu mùa mà không bị rỗ là Chúa yêu chiều mọi con lắm đó. Đã cám ơn Chúa chưa đấy!" Bí Vàng hít sâu mùi nách ngoại. Bí Xanh không ngửi được mùi huệ héo. Làm thế nào, có thể xem thường bộ mặt ghê tởm với nỗi lòng thương cảm?

Bí Xanh khám phá mùi là lạ bám trên ngón trở ủa ra từ nơi ấy, tạo cảm giác cực kỳ dễ chịu. Không hư ảo như hào quang toả quanh quần đầu đây. Bí Xanh thích thú, mút chặt ngón tay đọng giọt nước tròn đầy, ngọt-mặn, nồng nàn. Bí Xanh mang theo bí ẩn/mật này vào trong giấc ngủ, nơi Bí Xanh tin rằng không ai có quyền kiểm soát. Bí Xanh đưa ngón tay quẹt vào nơi ấy, mỉm cười hỏi han, rồi đưa lên mũi hít sâu. Sao trên trời đêm mọc đêm không, nhưng thò ngón tay vào nơi ấy, Bí Xanh không hề quên. Khi nước thánh vẩy vào người Bí Xanh, mục đích chúc phúc, đuổi tà ma quỷ ám, thì nước nơi ấy của Bí Xanh ọc ra. Bí Vàng quả quyết rằng Bí Xanh là người lương thiện nhất trần gian.

Những cái chén đựng cơm bằng ni-lông bạc thếp (hơn tuổi tất cả những đứa trẻ trong nhà cô nhi cộng lại) nằm úp mặt, phơi lưng trên giàn bếp khói tắt ngúm tự bao giờ. Bí Xanh lẫn Bí Vàng chưa hề có kinh nghiệm "no căng lòi cả rốn". Bao tử lúc nào cũng lửng lửng như ai đó chửi chưa hết câu đã bị hắt xì. Bí Vàng không phải cám ơn Chúa trước mỗi cái và cơm mà chỉ ngó ngoại thương ời là thương. "Con ma ám!" cả xóm gọi Bí Vàng. "Con quỷ sứ!" cả cô nhi viện gọi Bí Xanh. Với mọi người, quỷ ma phải xa lánh. Thực tế vật lộn với cơn đói chẳng khác định mệnh vật lộn với quỷ ma.

Bí xanh nhón gót bắt con chuồn chuồn đang tập bay. Xé đôi thân thể. Phần trên kéo theo

ruột gan phèo phổi. Vắt cái đuôi xuống đất, Bí Xanh lấy ngón chân nghiền nát. Sự tàn bạo ngấm ngấm học tập từ những con quạ. Bí Vàng nằm nhũn người dưới giàn bí, thở ra khoan khoái như người bị ốm vừa xông xong. Không như lúc đứng trên ụ đất, Bí Vàng thấy đầu mọi người trong xóm như bong bóng cột chùm, bên trong đặc lènh đờm. Bí Vàng cầm kim chích thủng từng cái, bùm bụp bùm bụp bùm... như tim mình và tim ai vỗ mạnh vào nhau.

Thỉnh thoảng tại Bí Xanh & Bí Vàng bị chiếm hữu bởi tin tức chiến trường. Sài Gòn, Huế, Hà Nội vừa thua trận vừa thiệt mạng. Tất cả như bầy cá cơm lấp xấp bơi giữa biển cả đầy biển động, không được phép cập vào bất cứ bến bờ nào. Thăng Tín nói Bí Xanh có cặp mắt cá ươn. Bí Xanh chưa hề thấy mắt cá ươn, chỉ biết ăn cá thì phải lừa xương. “Đồ thứ tóc rề tre.” Thăng Tám nói. Lá và thân tre thì Bí Vàng đã thấy đã sờ. Bí Vàng định bụng khi nào đứng ngang vai bà ngoại, Bí Vàng sẽ cầm thuổng đi đào rề tre coi cho biết. Có mềm lá như lá và cứng cáp như thân không?

Bí Vàng không định được thời gian bò qua bên kia đường, rồi bò lại bên này đường, dù khoảng cách bóng nắng bằng cái ngáp của ngoại. Xe cộ vùn vụt như ném chén liệng đĩa. Ngày rằm, đàn bà trong xóm thực tập từ bi hỷ xả bằng cách trên đường từ chợ về, đặt dưới cội cây mít những trái chuối vừa ruột, rồi tự bẻ cong người vái lạy xin Bí Vàng tha cho họ.

Bà ngoại có một giọng nói một hơi thở một mùi nách một con mắt không chột. Bí Vàng lồng người vào giọng nói hơi thở mùi nách trông mắt không chột thân yêu đó. Bí Xanh có nhiều bà sơ với nhiều tính khí nên tai phải thính hơn để nhận ra tiếng bước chân nhanh hay chậm. Cái vung tay cao, thấp hay vừa tầm. Đôi mắt đang hướng tới Chúa hay đang ngó Bí Xanh. Trong phòng mỗi sơ có một cái hốc, Bí Xanh phải luôn cảnh tỉnh gói gọn người trong cái hốc đó như cái dầu phẩy bôi đậm giữa hàng chữ thánh kinh, nếu không để những thứ vô tội vạ như cái tai bị nhéo, cái đầu bị cốc, đầu gối bị quỳ sau thánh lễ. Bí Xanh có tật ưa think differently nên bị đồ tội láo khoét. Chưa ăn hot dog ở jack in the box lại nói rồi. Chưa đi disneyland bao giờ mà tuyên bố chắc nịch ở đây rất vui rất đẹp rất lạ kì... bắt tay với chuột mickey này, chìa má cho vịt donald hôn này, sửa thi với chó goofy này... Bí Xanh thường trực thắc mắc, ai là người đầu tiên nghĩ rằng thiên thần thì da trắng tóc dài môi mỏng má hồng mắt tròn vai đeo hai cánh trắng bay lượn trên trời. Còn quỷ sứ thì da đen môi dày móng cong tóc rề tre đỉnh đầu gắn sừng nhọn chỉ chọc húc vào tim người khác...

Cái áo ngoại bận vá đụp những mảnh vải khác màu. Từ thô cứng đến mềm mại. Thứ vải rẻ chợ may ngoài chợ vắt, ngoại lượm về. Màu sắc hỗn hợp, tạo hình thù quái dị nhưng Bí Vàng thấy đẹp lạ lùng, tựa bức tranh lập thể ngoại sáng chế. Bí Xanh mắc ói, không kịp bùng mồm, ói đại lên cuốn thánh kinh đang cầm chặt trong tay. Bí Vàng, một ngón mút, ngón kia cắn móng, cứ thế, cắn hay mút đều ngửi được mùi vị chề ôi từ hơi thở chẳng phải của mình, nghe nhịp tim đập cũng chẳng phải của mình nốt. Những móng tay dài của đám trẻ con, sắc bén như miếng chai cứ tranh nhau bấu vào thịt Bí Xanh & Vàng, đón đầu chẳng khác ai đó buộc giấu mặt, bị dao nhíp lóc, lạng lóp thịt non ở lòng bàn chân.

Bí Xanh phải học thuộc 10 điều răn Chúa dạy. Điều răn thứ 5 không được giết người. Vậy sao Mỹ đổ quân sang Việt Nam, lấy lí do cộng sản-Hồ Chí Minh là Sa Tăng. Vậy đế quốc tư bản-Kenedy không tà mị chắc? Mang quân đội, súng đạn đến xứ sở người ta với dự án sắp đặt, suy tính, hoạch định hằm hoi. Ngoại luôn nói với Bí Vàng rằng bà thương con nhất trên đời. Bí Vàng rúc mặt vào nách bà, nói con cũng yêu bà nhất trần gian. Bà cháu ôm nhau ngủ, mặc mưa mặc bóng đêm mặc những con bướm ma muốn được lột xác thì phải đi đôi với điều kiện, là suốt đời chống bụng bơi ngược không khí. Bí Xanh biết, đôi khi Khổng Tử có cho trường hợp ngoại lệ, dù ông chủ trương nam nữ thọ thọ bất tương thân, như khi quân tử thấy thiếu nữ sexy sắp chết chìm thì quân tử có thể nhảy xuống biển vớt thiếu nữ sexy lên. Mười điều răn Chúa dạy, điều thứ nhất, phải thờ phượng kính yêu Chúa trên hết mọi sự. Điều thứ sáu chớ làm điều dâm dục. Bí Xanh chỉ nhớ bốn điều. Sáu điều còn lại hoàn toàn không mảy may động tới não, như cọng lau cần cỗi bị kẹt trong cơn gió bắc hay giọt nước sau bức màn mưa hư vô. Những đứa trẻ mồ côi được dạy rằng thiên thần bay lượn trên không trung, có màu da trắng, mái tóc vàng óng mượt, làn môi thắm tươi. Tất cả biểu tượng cho sự tinh khiết, tốt lành, mến yêu. Còn quỷ thì da đen đui, đầu có sừng, già nua, chậm trí, độc ác, tóc quăn như bầy rắn lúc nhúc không một giây yên nghỉ. Tất cả đứa trẻ trong phòng cùng quay ngược đầu, chĩa con mắt thấp lửa, phóng thẳng

vào người Bí Xanh. Ôi! Chúa là người mở miệng dạy bài học tha thứ, thì, trong ngày tận thế, Chúa sẽ không cho bất kỳ ai xuống địa ngục cả, phải không?

Bí Xanh là tội lỗi của ... nhục nhã của ... bất lực của ... tuyệt vọng của Là nhúm lông đen ngòm chan pha đất vỡ, cội cây, biển mặn, súng đạn, tiền tươi... Là con hến baby của... bất cứ lúc nào ... cũng thềm bú đòi đụ..... kẻ lạ nói tràng dài trước khi đi vào hôn mê, hôn lìa khỏi xác. Toàn những từ ngữ quái lạ, nhưng Bí Xanh hiểu, hiểu hết. Bí Xanh cúi gầm mặt, không cho ai thấy đôi mắt đang đổi màu giông bão. Nó mà ngược lên, không chừng bầy mỗi một sẽ rơi tuột xuống cổng địa ngục quên cả hấp hối. Con Ngọc ngồi cạnh, đầu gối nó cố tránh đụng đầu gối Bí Xanh. Nó cũng Mỹ lai, nhưng lai trắng. Người ta gọi con Ngọc là công chúa, darling, thiên thần, honey. Xứ nhiệt đới da vàng mũi tẹt trán trọt dít teo này, bẩm sinh mang dòng máu yêu chuộng, nể sợ những ai được đắp da màu trắng. Màu trắng đại diện Quyền uy-Giàu có-Thế lực-Sức mạnh-Tài năng. "Mày là cục than đen đui xấu xa..." A! con Ngọc này tưởng mình ngu, nửa khối óc, nên thầy lay thông dịch... phải cho hấn một trận bong gân, lòi rốn, như xương mới được. Cục than! Đứng, da mình đen, so what? Còn xấu xa? Chưa chắc à. Bí Xanh bỏ đi nhanh ra ngoài bằng hai đầu gối. Trở vào với họng đầy miếng chai nhai nát, đến trước mặt con Ngọc, ôi! tình nhân bé bỏng của ta ơ! Bí Xanh hả họng phì phồng phun ào ào... Nhanh hơn quả đấm!

Gãi ghẻ đã đời thì đã sao! Ngứa thì gãi, rồi rát, vảy bong, da lột, lượm bỏ vào họng nhắm nháp, vị mằn mặn, dai khô như bao ni-lông tái dụng trên trăm lần. Có đau mới lành. Có khổ biết sướng. Thù-đau-thương của bọn trẻ. Nếu mấy bà sơ biết được là cấm tuyệt. Lũ trẻ gãi sồn sột trong bóng đêm, khi những ngọn đèn đã tắt, và các sơ đã đuổi sức. Vảy bay bồng trong bụng chúng, và tan biến khi nắng sắp lên. Ôi! những đứa trẻ vô thừa nhận, không ai coi chúng ra gì, kể cả đám ruồi nhặng bọ chết sanh để không ngưng nghỉ. Ước mơ của lũ trẻ là được nhảy điệu rap cuồng loạn, đến hút hơi. Bầy ve rên rỉ suốt dọc mùa hè không cần thiết. Một loại ghẻ mọc cùng ngày cùng giờ cùng chỗ cùng độ ngứa độ rất độ đau cùng chia chung giấc mơ thấy rõ con đường cam lạng không bằng vẽ mũi tên chỉ đường vào cổng thiên đường tập thể.

Sống trong cô nhi viện, da đứa nào cũng phết lớp tái mét, rồi bồi thêm lớp nhóp nhép. Tóc đứa nào cũng cắt kiểu bum bê, nghe dễ yêu như búp bê. Bụng đứa nào cũng ỏng, đêm nằm nghe sán trong bụng đứa này trò chuyện với sán trong bụng đứa kia. Đi ỉa, có con tuột luốt, có con mắc kẹt, phải thò tay lôi ra, như móc cút mũi, chùi ghèn, kì ghét. Có đứa đầu bị cạo trọc lóc như trái mướp cụt vì chảy chọn làm tổ. Da lở loét thì bôi vôi. Không gì lây nhanh như ghẻ. Mũi chúng chảy thò lò, thứ nước xanh đục ngầu y sữa ông thọ mà chúng chỉ được uống trong giấc mơ. Những đứa con mồ côi, con hoang, con vô thừa nhận, con bị bỏ rơi... đều đúc bởi một khuôn mặt u ám, thân thể thiếu xương sống. "Các con không được ngừng cầu xin Chúa tha tội." Bọn trẻ ngơ ngáo, quanh năm suốt tháng chỉ biết hít những ngọn gió vô tình thổi phù qua sân cô nhi viện, hay nhắm nháp những cọng cỏ khô cằn, chẳng khác những hố mắt vô hồn, nổi âu sầu đời sống chúng đang hiện hữu nơi đây. Không là ảo ảnh. Chúng tự hỏi tội lỗi là gì? Các bà sơ từ đâu tới? Ai đã biến bé gái đáng yêu trở thành bà sơ? Có từng gãi ghẻ trong đêm khuya, bỏ vào miệng gặm nhấm như chúng không? Những miếng ghẻ khô như lớp vảy mỏng nổi cháo ỉu thiêu. Ôi, những bà sơ hiến trọn đời phụng sự Chúa. Có bao giờ tự hỏi vì sao đi tu, để phục vụ những-mục-đích-mà-chúa-muốn-phục-vụ-rồi-bị-đóng-đinh.

Hàng loạt ống chân khẳng khiu của chúng cứ đong đưa như bộ xương chết oan. Đã vậy, đứa thú tai, đứa lác mắt, đứa sâu răng, đứa sôi bụng... Ban ngày chúng rón rím nín. Ban đêm mớ, khóc ré. Ơi Chúa! Người đàn ông da trắng, tóc vàng, mắt xanh lúc này đang ở đâu? Tiền viện trợ để quốc Mỹ khi nào thì cạn? Lòng hảo tâm con người bị lãng quên! Nếu Chúa sở hữu vũ trụ này rồi thì ông còn mục tiêu gì khác nữa để thành tựu? Lạy Chúa, chúng con là kẻ có tội. Amen

Mỗi ngày, khoảng thời gian trước bữa cơm chiều, sau giờ cầu nguyện, đám con cô nhi ra trước sân ngồi bắt chấy cho nhau. Chúng ngồi xếp hàng như chơi trò rồng rắn lên mây. Xin khúc đầu, không cho. Bỏ con chấy mền vô miệng, nhai cái cụp giữa hàm răng sún, chất nhờn vàng khè nhiều nhai. Xin khúc giữa, không cho. Con chấy đục, bụng phê, phọt máu trào ra cửa mũi. Xin khúc đuôi, nè, tha hồ mà lấy, mà đú. Hiến trọn ba miền: Bắc-Trung-Nam. Khỏi chia để trị. Mấy sơ dặn rằng, đứa nào bắt được chấy thì phải giết chứ không được bỏ vô họng nhai. Nhai một con ị chín con. Đám con vô thừa nhận không hề biết riêng lẻ, luôn dính vào nhau một cách thắm kín. Xong giờ giết chấy như giết quân thù thì lưỡi chúng nhuộm máu và lòng bàn tay

chúng tươi máu. Chúng chẳng biết máu từ đâu ra. Bí Xanh đứng giữa sân giang tay, rộng to, “Đây là mình ta, các con hãy nhận lấy mà nhai. Đây là máu ta, các con hãy nhận lấy mà nốc.” Tóc gáy đám con hoang đồng loạt chĩa thẳng, tròn mắt chực nổ tung. “Chúng là thuốc đỏ đấy, tụi mày ơi!” Bí Xanh vội nhoén miệng cười xoa dịu. Nhưng sao tai chúng vẫn vểnh như tai chó, và không lòng dứa nào nở được nụ hoa đời.

Tại sao Mỹ chọn Việt Nam để tham chiến? Những đứa con lai Mỹ có cùng câu hỏi, như đám bà già trầu bị ngồi tập đánh vần đúng tên mới được thông tay bước vào chợ. Luật chống nạn mù chữ nhà nước mới ban hành sáng sớm nay. Thôi thì ít ra cũng có cơ hội biết được cái tên mình viết như thế nào. Và khỏi cần suy diễn mình là ai trong lúc ngồi bán những củ khoai sọ khoai sùng khoai sượng trong chợ chồm hổm. Lịch sử là cái đéo gì mà sao luôn đe dọa? Những khuôn mặt âu sầu bị xâu chằm. Bí Xanh nằm ngấm ngôi sao hôm sắp sửa lịm tắt.

Ban đêm nhà Bí Vàng bị đá cục liệng tới tấp, ầm ầm ầm... như trận mưa đá mang tên Phạm Tội. Những kẻ di chuyển bên ngoài, tuyên bố chắc nịch rằng căn nhà có quý. Ngoại lết ra van lạy tứ phương, nhưng lời nói của họ nặng nề như đá tảng. Họ không cho ngoại đốt hương khấn, bảo lập tâm đốt xóm. Ngoại chấp hai tay, lạy chú đi qua, vái ông đi lại, tui cần rơm cần cỏ xin các người tha cho bà cháu tui được thở một làn hơi. Ông quần ngoại lựa từa, Bí Vàng lăm chằm theo sau níu gót chân chai sì, nứt nẻ của ngoại, mà thêm le lưỡi liếm, để làm mềm gót chân ngoại bằng nước dãi của mình, nhưng ngoại chẳng chịu đứng yên, Bí Vàng đành đếm những kẻ rãnh, vết lở, chai mòn giữa những miếng thịt lồi lõm. Một đồng mắt ngó xuống Bí Vàng nhưng óc sọ gửi thẳng đến các hình tượng ma quái, yêu tinh. Cả đám con nít trong tư thế chống hông vẽ Chúa theo tấm ảnh bà sơ đưa. Bí Xanh lấy than tô mặt Chúa đen sì. Bà sơ hãi quá đến nỗi khăn vượt khỏi đầu. “Sao dám hỗn thế hả con?” Váy sơ tốc lên, lôi một chân gà tơ, một chân vịt xiêm. Hai chân gà-vịt quờ quạng van vãi trong không gian um khói địa ngục. Đám trẻ bụm miệng cười. Da bụng sơ trắng hếu, nung núc mỡ, véo có mà sưng tay. Lúc đấy, Bí Xanh xót thương sơ như xót thương mình.

Toàn thân Bí Xanh bị đám con nít đè, nhảy, đập, nhún. Chúng cố cạy mồm để coi lưỡi Bí Xanh có phải là lưỡi quỷ không. Bí Xanh cắn chặt môi trên và một phần môi dưới. Chúng dùng sức banh ra. Mặt cả bọn nhấp nhằng nhấp nhòa như trăm nghìn đũa. Chúng đồng thanh tròng cười bất tận. Bất thần, Bí Xanh ngẩng mặt, há mồm, khắc máu vào mặt chúng. Cứ thế, máu tuôn trào không ngưng nghỉ. Máu ngập sàn nhà cô nhi. Máu ngấm gót chân bất kỳ ai. Phải chín ngày sau máu mới rút. Tất cả mọi người mạnh ai nấy rửa gót chân mình. Kẻ xát xà phòng, kẻ tắm xà, kẻ nhúng nước mưa, kẻ ngâm nước giếng. Tổng cộng hơn trăm khuôn mặt chim non và 9 khuôn mặt quạ già bị ô uế nay được tẩy sạch bởi máu Bí Xanh. Kể từ hôm đó, chẳng đứa nào dám mon men nghĩ chuyện cạy mồm Bí Xanh coi lưỡi màu gì nữa. Chúng xâm xì rằng Bí Xanh là hiện hồn của ma le, có khả năng nhai nát xương bất cứ đứa nào chọc nó nổi khùng. Con Lài là đứa to mồm nhất, ưa đầu tiêu nhất, giờ đây cho nó ăn xôi lạp xưởng cũng không dám ca cẩm mỗi khi Bí Xanh đi ngang, “Trông xa một đồng đen sì. Lại gần mới biết ấy là mỹ đen.”

Trong đêm, Bí Vàng đưa tay mò mẫm tìm con mắt chột của ngoại. Có mảnh gì cứng ngắc nằm chắn ngang hết sức lì lợm thách thức. Đầu ngón tay Bí Vàng nói như thế với lòng Bí Vàng. Ước mong đó là địa hình phi lịch sử, phi lí tính. Thử ảo giác lung linh, huyền hoặc. Đầu ngón tay Bí Vàng xoa xoa, nhẹ nhẹ, đều đều như bôi dầu cù là quanh rốn khi bụng sôi lên vì buồn bã. Chuồn chuồn cắn lỗ rốn thì bay được, bơi được cũng là kì diệu nốt, phải không? Ngoại ghiền nhai trầu. Răng ngoại đen ngòm, đen hơn màu da đầu gối, cùi chỏ Bí Vàng. Những sợi tóc vàng quăn của Bí Vàng mơn man gõ nhịp trên cái cằm mòn mỗi thời gian của ngoại. Bí Vàng tèm trầu rất khéo: gọn ghẽ, đều đặn, chắc nịch từng miếng. Không huyền hoặc, lung linh, chất chứa ảo giác. Bí Vàng mơn man ủ trợn thân xác ướp mùi nách rất riêng của ngoại. Cõi sống nhuộm màu kì diệu của Bí Vàng là giây phút này, nơi chốn này. Không có những giấc mơ cổ tình bắt giữ. Không cần khái niệm phủ sóng hoàn toàn: Phá Vỡ để Tái Tạo.

Trong người Bí Xanh phát ra tiếng sóng. Lẫn trong tiếng sóng giọng người đàn bà: “Con hãy yêu thương con người. Con người sống với nhau. Chỉ con người mới cứu giúp được con người.” Đêm hôm đó toàn thân Bí Xanh chìm trong bể nước ấm áp, thơm mùi dễ chịu. “Giận thì giận mà thương thì thương...” Người đàn bà ầu ơ. Sáng sớm hôm sau, nhìn mấy bà sơ, nhìn đám trẻ, nhìn mình: Tất cả trần trường. Lòng Bí Xanh dấy lên nỗi niềm thương cảm. Nhớ lời người đàn

bà đứng nói vọng trong bóng đêm: “Tôn giáo do đàn ông bịa ra.” Bí Xanh chưa kịp hỏi, tại sao bầu trời không là màu... và tại sao đàn bà sùng mộ tôn giáo hơn đàn ông, thì bóng người đàn bà đã biến mất. Bí Xanh đành đưa lưỡi liếm sạch vị mặn, chua bám quanh mép, ẩn sâu trong làn da quá ngày chưa tắm.

Phần II

tuy một mà hai

Ngày cuối tháng tư năm bảy lăm, Bí Xanh gọi (nó) là thứ bệnh dịch, với khả năng truyền nhiễm cực nhanh. Người người di chuyển như thần chướng thối lửa nửa số dân trong xóm loã thể đi lui. **Dịch Đi Lui**, Bí Vàng nói với ngoại, bởi ngoại cũng đang đi lui. Bởi đi lui nên tai ngoại nghe không rõ, hoặc bị nghe ngược, nghe chậm vài ba thế kỷ. Lắm lúc trong ngày ngoại lăm nhăm hỏi Bí Vàng vừa nói gì khi ngồi cạnh cánh cửa không gió. Những vết nhằn trên mặt ngoại đổ dồn về một phía, phía không có tay bưng mặt. Những người loã thể đi lui, mang theo bộ mặt mất sạch ý niệm an toàn và ngáp vào bụng túi hận. Mọi sự cố nén chặt ngang lưng quần. Một số xác ướp bỗng trỗi dậy, bước tới, chân tay vung cao, chiếm rất nhiều khoảng chu vi trái đất không cần thiết. Bí Vàng biết, những người đi lui, những người bước tới đều cùng đang tiến dần về phía đất sụp. Người đi lui bưng mặt tẩm tức khóc, không để nước chảy ra cửa mắt. Người bước tới bụm miệng cười, nhưng là cái cười đồng phục của kẻ sử dụng 1/2 khối óc. Một đám người mới, dạng chuồng cơ hội, mê thời cơ, đi hôi của từ những căn nhà không còn bước chân kẻ vô người ra, hoặc ngồi dựa cột nhà chờ đợi điều gì quen thuộc mỗi khi chiều xuống. Linh hồn cũng đã dọn đi theo họ. Một số người trên trán in đậm hàng chữ to kèn liên tục chạy ngang: OhOhOh MỸ ĐÃ CÚT! HaHaha NGUYỄN ĐÃ NHÀO! Lần đầu tiên máy bay xuất hiện đậu sà xuống sân cô nhi viện, như thể đậu lộn chỗ. Cánh quạt thối tung từng đĩa bé phấp phới tựa rác cuộn gió bay vòng quanh hông tượng thánh Giu-Se mà người tạc tượng nhằm lẫn đục mặt đức Trần Hưng Đạo. Các bà sơ phải bay theo chụp từng đĩa, rồi cố nhét từng đĩa, như xâu từng hạt chuỗi-tràng-hạt vào lòng máy bay. Làm xong điều này, khó khăn nghìn lần Chúa làm phép lạ, biến đất thành gạo, biến đá thành cà-rem cây. Khi máy bay cất cánh thì xâu chuỗi tự động bứt, mỗi hạt mỗi nơi, tung toé trong lòng máy bay đang lửng lơ giữa trời. Hạt mắc kẹt cửa. Hạt dưới gầm ghế. Hạt giữa lòng bàn chân ông phi công. Hạt trong lon Pepsi uống dở. Hạt trên sàn nòng mùi xăng cặn... Dưới đất, cô nhi viện, nơi từng cho Chúa, mấy bà sơ, các vị thánh, hàng trăm đứa con nít vô thừa nhận ẩn náu, thoát chốc biến tan. Không gian tối ụp, phủ kín bồ hóng.

Trước khi chớp mắt, Bí Xanh thấy **Ngôi Nhà Lịch Sử** cùng Nửa-Bóng-Hình-Mình đang ngáp ngựa trong tràng thét khô.

*

Cuộc chiến chấm dứt. Bản hiệp ước ngầm giữa người không ra người và ngợm không ra ngợm thực thụ kí kết. Để tỏ lòng nhân đạo thường và đóng trọn vai cao bồi Texas, Mỹ vội vơ vét những hạt thóc rơi vãi cuối mùa gặt: *Operation Babylift*.

Bí Xanh

Bí Xanh thức dậy, màu da đen nổi bật trên vạt vật phủ độc màu trắng. Bí Xanh liếm những giọt nước rịn quanh mép. Khi sợ hãi điều gì quá độ thì nước dãi nó rỉ, hoặc mồ hôi nó rịn. Định thần một lát, nó nhận ra đó là tuyết. Tuyết che đây những gì ở phía dưới? Chập chờn những cái đầu đen lỗ nhổ bông vuột sạch khỏi bộ trí nhớ. Nó đang đi lạc? Sao những bìa đường không vật chắn che? Ý nghĩ sợ hãi sôi sục, nó phải chống chọi dập tắt, như tìm cách bôi xóa vết ngón tay bẩn tì trên thành cửa sổ. Hình phạt cho sự nghịch ngợm là nó đã bị liêng ra khỏi máy bay như người ta quăng con chuột chết. Giờ một mình, chỉ một mình nó, đối đầu với thế giới ngập tuyết. Tuyết là nước, là tan, là biến, là mất. Nó nhớ đã nhai-nuốt một họng kẹo sing-gum thay bát cháo lú để quét đi tia mắt phản cảm bất kỳ ai. Bộ hồ nhớ phù du vay mượn từ đâu đó. Tất cả được xóa sạch sành sanh. Thế mà, giờ đây Bí Xanh vẫn phải tiếp tục nếm vị mặn, chất chảy ra từ thân thể. Choáng váng trước màu trắng tinh khôi đầy áp đảo và dọa nạt, con chuồn chuồn bay vút vào đêm với một cánh bị cháy rụi.

Mỗi chiều bà Jan hỏi đi hỏi lại cô Jill có nắm chặt tay Bí Xanh dẫn đến tận trường không. Đầu cô Jill gật lia gật lịa. Chỉ bốn block đường ngắn ngủi, nhưng vừa qua khỏi block thứ ba thì lưng cô Jill tự động quay ngược. Go!Go!Go! Đi hết đường là đụng cổng trường to, nuốt trọn định mệnh bất kỳ ai. Bí Xanh yêu thích block thứ tư còn lại. Nó dài hơn trời đêm, để lang thang tìm kiếm nửa-số-phận-kia-của-mình mà không có bà Jan cô Jill ông John ông Jack dự phần. Cô Jill quay ngược lưng như thể cô không còn sức bước thêm bước nữa. Bí mật này cô buộc Bí Xanh kí hợp đồng với cô bằng mắt. Có gã nửa-đàn-ông-nửa-con-traí luôn đứng chờ cô với nụ cười âu yếm mừng rỡ. Bà Jan luôn dặn dò Bí Xanh phải canh giữ con bướm chưa mọc cánh sau lớp xi-líp hồng. Ông John nói phải giúp con bé chặt phăng cái quá-khứ-không-tưởng thì may ra mới nuốt trôi những thức ăn này này này... Bí Xanh hoàn toàn ngờ ngác, như kẻ vừa rơi từ sao Bắc Đẩu xuống giữa ranh giới hiện tại/quá khứ. Khoảnh khắc nối liền khoảnh khắc. Trong giấc mơ đêm qua, đám mây lưu lạc in hình những đứa bé vô thừa nhận rất đậm và rất đẹp. Bóng mấy con quạ già ủ rũ, úa sầu. Bí Xanh buộc tách ra, nhìn lại mình là mảnh sò bể đơn độc trôi giạt sau con nước rút. Bờ biển lổn nhổn những lon nước ngọt, vỏ dưa hấu, băng vệ sinh, boc cao-su, xác cá chết, dép nhựa đứt quai, ống tiêm, và nhánh trứng cá gãy tằm dầu olive đen bóng. Hôm nay, cô Jill đi vô đi ra ngốn vào bụng hamburger, hot dog, pizza, potato chips, nhưng vẫn quả quyết rằng - là ngon nhất. Tối qua, bà Jan chỉ Bí Xanh cuốn sách bìa cứng đặt trên bàn, nói là thứ rất đổi riêng tư, chỉ người viết nó được đọc thôi.

Cố gắng ổn định sự hỗn loạn vệ sinh. Sạch sẽ là đánh răng, rửa mặt, xát xà bông, xối nước, lau khô. Bản thủ là không rửa tay sau khi chùi mũi, dụi mắt, gãi nách, đi cầu. Phải luôn duyệt lại mình, ngó vô mình. Bà Jan nhắc Bí Xanh liên liên trong ngày, giọng kẻ luôn vội vã. Ông John nói to, “Thế cắt nghĩa giữa cam và diếc thì sao?” Ông Jack xía vào, “Khôn/dại là tiêu chuẩn đánh giá sự sống.” Giọng người nào cũng thừa nhiệt tâm, chắc nịch, gói trọn chân lý. Nhưng với Bí Xanh, cả thảy lòng bùng, chỉ chít như bịch đất đá, không cách gì kiểm tra, xem xét được.

Bí Xanh đi ngủ không đắp mền. Mền giấu dưới tấm nệm tiềm thức, lưỡi thụt sâu trong cuống họng. Sao cái gì cũng lặn, trốn, nấp? Bí Xanh rất sợ khi tối xuống, cái giường eo ơ rộng thênh thang, quay đủ hướng cũng chỉ đựng một mình mình. Bí Xanh cong người ôm lấy mình, rồi bơi, không thấy bến không thấy bờ. Khi bà Jan khám phá Bí Xanh đêm ngủ không chui vô mền, bà trợn căng mắt, thiếu điều hai con ngươi suýt rơi xuống đất. Kế tiếp là tràng cười hô hố, cùng một tua lắc đầu không thể hiểu không thể hiểu không thể hiểu nổi... làm Bí Xanh tưởng cái óc của mình bị teo lại như hạt tiêu khô chưa xay trong cái lọ luôn đặt đúng vị trí trên bàn ăn. Mền làm Bí Xanh ấm, cuối cùng bà Jan nói, giọng hạ. Từ đó, đêm về Bí Xanh bớt sợ, và cũng bắt đầu biết lắng nghe điều bà Jan dặn. Chui vào mền thì những ngón chân tự động giãn duỗi, hết cong queo như những ngày đầu Bí Xanh trú ngụ nơi đây.

Mỗi sáng Bí Xanh lẻo đẻo theo cô Jill đến trường. Đèn xanh: đi, đèn vàng: chuẩn bị, đèn đỏ: đứng lại. Người người di chuyển như đàn khủng long, thừa khả năng đập Bí Xanh bẹp dí. Tiếng

bóp còi, phanh xe, rồ máy của bày-bọ-hung-màu-vàng nghiền nát mặt đường. Có cái gì cứ xô đẩy Bí Xanh đi tới đi tới. Tốc độ giục giã sánh ngang chuông điện thoại reo. Bí Xanh bận áo nhồi lông ngỗng trông như quả bóng ứ hơi. Những căn nhà khổng lồ kết dính, bao quát một phần trong tầm mắt Bí Xanh. Không gian toát mùi sở hữu. Nơi bất kì ai cũng ước nắm giữ trong tay bất cứ vật gì. Tên/tuổi/ngày/tháng/họ/năm sinh đảo lộn. Có sự khác biệt ghê gớm đang xảy ra. Mọi người chung quanh di động, không ai dừng lại ngó coi trông mắt Bí Xanh màu gì, nghĩ gì với một số ý tưởng đang chơi trò xúc xê trong đầu. Mọi thứ đuổi theo tiếng leng keng của xe đưng khay xúc xích ế ẩm. Có người dừng lại đưa tiền chẵn cho ông Cuba, ông móc tiền lẻ trong túi áo thối lại. Xe chở rác đi ngang, hôi thối cổ kìm nén nhưng không thể. Bí Xanh bịt chặt lỗ mũi, chợt nhận ra thân thể mình bớt phả mùi hôi thối tự bao giờ. Bí Xanh nhìn theo xe rác to bằng toà nhà bọc màu u ám đang bị nuốt dần bởi con đường dài không bóng cây trước mặt.

Đến lớp Bí Xanh thò tay lôi lưòi ra để nó uốn éo, tập dượt. Hai con người Bí Xanh biến thành hai hạt ngọc mờ cam. Bà giáo tóc nhạt màu nhưng môi thoa son đỏ chói tuyên bố rằng mắt Bí Xanh còn hoang dã quá, cần được khai khẩn, không thể để con bé phí đời một cách thiếu hiểu biết. Bí Xanh buộc nghe lời, bởi chưa 18 tuổi. 18 tuổi có thể đi suốt đêm, bất cứ đâu mình thích, về nhà không bị ai hoành hoè, con Jacqueline nói. 18 tuổi có thể vắn thuốc lá, tha hồ hít nhả khói trên xe, con Jo-Anne nói. 18 tuổi có thể đê được khối con trai, con Jessica nói. Bí Xanh khoái ý tưởng đê được khối con trai nhất. Phải chi thời gian thối nhanh như luồng gió nhỉ? Giờ học dài hơn những ô cửa sổ xếp dọc đều đặn không cần thiết. Bí Xanh đợi tiếng chuông bằng cách đếm từng tiếng thở vô thở ra của mấy chục trái pumpkinù lì đến tội nghiệp. Tất cả đứng ngang tầm, đọc cùng thứ giấy, nói một loại giọng. “Không ai cao hơn và cũng không ai thấp hơn.” Thầy Jacob vừa dứt lời, đám học trò đồng thanh vâng ạ vâng ạ. Bí Xanh là đứa luôn mang theo tạt ngái ngủ đến trường. Ngồi-đi-đứng đều ngáp. Ông hiệu trưởng phân chia 11 đứa bao quanh Bí Xanh, nhớ Bí Xanh ngã vật trong lớp hay giữa sân là khổ cả trò lẫn thầy cô. Bao nhiêu phóng viên nhà báo dài truyền hình phát thanh xe cảnh sát sở cứu hoả nhân viên cứu thương... đồng loạt xuất hiện. Bà Jan mỗi sáng vào phòng lôi đầu Bí Xanh dựng dậy. Những đôi giày, người này với lí do này, người nọ với lí do nọ, ai cũng muốn Bí Xanh mang, tưởng rằng vừa vặn, vì họ chọn rất kỹ, nhưng chỉ hai bàn chân Bí Xanh biết mà thôi. Bí Xanh không hề thổ lộ cùng ai rằng chẳng đôi nào vừa cả! Và cũng chẳng tỏ dấu phản kháng hay khước từ. Bí Xanh bị hàng ngàn đôi mắt đẩy đưa đến chỗ nhất định, nơi Bí Xanh sợ hãi vô cùng. Bí Xanh như con gián trụi cánh, ngồi chồm hồm trên giường ngấm 17 đôi giày xếp đều dưới bàn học, cạnh tủ treo kín áo đầm, jacket, quần jeans, váy xoè. Nhiều cái mới mua chưa bóc giá. 17 đôi giày. Đôi màu trắng quá rộng, đôi màu nâu quá hẹp, đôi màu hồng quá cao, đôi màu xanh quá ngắn. Đôi màu... Sao đôi giày nào cũng buộc Bí Xanh mang vừa khít? Phồng thì hót, dài thì dẽo, còn ngắn thì phải làm sao đây? Cô Jill nói cô sẵn sàng gọt gọt chân để mang vừa giày của bất cứ ai.

Bí Xanh mãi mê ngó dòng điện tử chạy hoài chạy huỷ, tựa ngàn cánh tay níu nhau bay vút lên không trung, rồi rơi tụt xuống đất, không phanh. Gã bán đồ tể nhuyển che tấm bạt nhựa ủ vài thứ hàng chế biến giả hiệu, như ví, giày, nịt, kiếng mát làm loá mắt kẻ rong túi nhưng mang trong mình giấc mơ Mỹ. Đường hẹp vì người di chuyển như kiến bò, hay vì kiến bò mà lòng đường hẹp? Bí Xanh thích đếm chân kiến và ngấm say sưa những đôi giày đủ loại đủ màu đủ kiểu đủ cỡ chực chờ giẫm đạp lên nhau. Những con bọ hung vàng khè, rượt đuổi khít dính nhau, chuyên chở âm thanh rất khó nghe, bởi vọng âm từ những miền đất rất dỗi xa xôi. Kẻ ngồi bên trong con bọ hung luôn gục đầu trên vô-lăng buồn tủi, tự hỏi vì sao thân ta trôi dạt tới tận chốn này?

Bí Xanh ngồi hàng giờ trước tivi quên chớp mắt. Show nổi show, đài nổi đài, chữ nổi chữ, người nổi người. Tất cả chuyển động nhấp nhô níu áo Bí Xanh không để hụt hơi hay thở dốc. Ông John nhàn mặt khi thấy Bí Xanh ngồi dí mắt hàng giờ, như thể chực lao cả người vào màn ảnh tivi. Bà Jan tán thưởng, mong cái óc Bí Xanh thấm được chút chữ nghĩa từ tivi. Thế giới thu gọn trong cái màn ảnh 13 inches. Ngồi trước tivi Bí Xanh được yên thân, không bị nhồi nhét phải thế này phải thế nọ phải thế kia phải thế khác. Sao mà lắm phải thế...thế? Thậm chí ông cầm bảng STOP ở ngã tư cũng bắt Bí Xanh phải bằng ngã này, không được ngã kia. Mấy đứa trên tivi chỉ cười, hát và kể chuyện tiếu lâm. Popeye ăn spinach vào là bắp tay phồng lên, làm được mọi sự trên đời. Bí Xanh thích cái mũi thẳng bằng của wonder woman cứ nhắm đỉnh trời

tiến tới. Bí Xanh không thấy nhân vật nào có răng nanh, lưỡi đỏ, đeo trên mặt cục đá to tổ chẳng, khắc hàng chữ phải phải phải đầy đe dọa. Bí Xanh cũng thích ngồi cong lưng tô màu. Hộp crayon 31 màu, xếp từ nhạt đến đậm. Tô xoá-xoá tô. Giữa tô xoá-xoá tô là màu sắc trôi tuột như hai bàn chân không thể bước thêm bước nữa trên bãi cát chuối.

Hết khoá học, để thưởng Bí Xanh đã nhận ra toàn bộ mặt chữ và đếm từ 1 đến 100 không vấp vấp, họ cho nó đi chơi xa một chuyến. Bẵng qua mấy ngày đêm, vượt nhiều rừng núi đến đất người đàn & bán rọ bắt mộng. Ông Jack ông John bà Jan là đám hippie thập niên 60 sót lại. Bà bán rọ bắt mộng ôm cả ba Js vào lòng thật chặt, còn cổ đeo bông ôm thêm Bí Xanh. Giọng họ cười giòn hơn bóp vỏ trứng vịt. Thời sinh viên, trên đầu tóc còn dày, họ biểu tình, trốn lính, làm tình, cực lực chống lại quy ước xã hội. Họ cùng giơ cao khẩu hiệu make love not war, đòi quyền sống bằng hít cần sa, nốc rượu, bật nhạc rock & roll nhảy múa điên cuồng. Họ chủ trương “chơi” hết mình bất cứ nơi đâu. Từ thăm cỏ, nệm xe, bãi biển... Óc não đầy áp lực tin và lý tưởng. Cảm giác chung quanh đám người một thời reo hò, đả phá, bất mãn, phản nộ... làm Bí Xanh co rút người như con cuốn chiếu đang bay bị lên cơn vọp bẻ. Bí Xanh nhìn cái rọ bắt mộng, những sợi chỉ đủ màu đan xuyên qua nhau như vợt tennis. Cái đuôi dính cọng lông vịt xiêm phất phơ trong gió. Vài hạt đậu chết cứng ngắc. Bí Xanh đưa ngón tay thọc vào lỗ hổng, ông Jack ghé tai nhắc nhở phải tỏ lộ chút văn hoá căn bản con ạ. Thế văn minh người da đỏ còn sót lại là mấy cái rọ bắt mộng ở cái xó xỉnh, ban ngày còn trùng trở mình nghe rõ mồn một thế này ư? Cả bọn cười rộ, những cái vai nghiêng ngả chạm mạnh vào nhau. Từng lọn tóc vàng rơi trên làn da trắng rám nắng hồng phản chiếu qua tròng mắt xanh lơ. Màu sắc được chúc phúc bởi god của họ. Bí Xanh thấy cả thân hình mình luồn theo từng ô vuông nhỏ trên cái rọ bắt mộng. Ông Jack bà Jan ông John và cả bà sở hữu cái rọ bắt mộng đều bị kẹt lại. Nụ cười giấu cợt hiển lộ trên khuôn mặt những kẻ chiến thắng, tự đặt ở vị trí cao nhất. Bí Xanh bỗng khám phá tên bà bán rọ bắt mộng cũng là J nốt, Joanne. 4 người tên bắt đầu mẫu tự J này đã sống cùng thời trẻ với quá nhiều khẳng định. Giờ cùng khẳng định là xoa đầu Bí Xanh, dắt Bí Xanh đi tè. Bí Xanh đang bị kẹt cứng giữa những hơi thở phát xuất từ lòng thương xót và sự cứu vớt. Bà Joanne cười lộ hàm răng bị mất một cái, Bí Xanh mãi mê tìm kiếm cái răng bị mất của bà, quên bằng những cái răng còn lại rất ư đều đặn, bóng loáng như trái bắp thuộc giống tốt. 4 tên J đều được viết hoa, chứa chan vui thú, dồi dào sinh lực, từng mộng mị cùng John Lennon, Janis Joplin, Jimi Hendrix. Bí Xanh, thiên sứ bị đầy bất ngờ mới đứng ngang đầu gối của họ, chỉ chực ngủ gật. 4 J bận t-shirt muôn màu như tròng mắt bị tia mặt trời nhuộm. Trước khi chia tay, ông Jack nhắc lại biến cố xảy ra một tuần sau khi Bí Xanh được đưa về sống với ông John bà Jan. Bí Xanh xé hết áo và vớ, đập đầu vào thành giường đến ngã lăn xuống sàn, ngất lịm, miệng lẩm bẩm... There's a world where I can go / and tell my secrets to / In my room / In my room / In this world I lock out / all my worries and my fears / In my room / In my room / Do my dreaming and my scheming lie awake and pray / Do my crying and my sighing laugh at yesterday / Now it's dark and I'm alone / but I won't be afraid / In my room / In my room...[1] “Tôi nghiệp con bé, không biết lúc đấy nó có mơ là đang lướt trên đầu những ngọn sóng ở bờ biển Santa Cruz không?” Bà Joane vừa dứt lời thì ông Jack chép miệng một cái to đùng. To hơn tiếng đánh rầm của ông John vào đúng 5 giờ 55 phút 5 giây, mỗi đầu ngày.

Sáng thức dậy, Bí Xanh ón nhất là phải uống ly sữa nhòn tanh như nước đá chồn. Cô Jill bỏ hai thìa chocolate vào hoà tan, nói mày muốn to cao giống ông nội mày thì phải siêng uống thứ nước này. Ăn hamburger, Bí Xanh ưa xị nhiều ketchup. Muốn được xị nhiều ketchup thì phải ăn hết, ông John nói rõ từng chữ, như mệnh lệnh. “Phải thi hành công việc người da trắng ban hành.” Hoặc, “Phải nhận lãnh trách nhiệm người da trắng giao phó.” Cô Jill nhắc nhở, giọng giấu cợt. Cô đến từ Brazil, nơi sở hữu rừng Amazon đang đô thị hoá, nguy cơ gây thảm hoạ ấm nóng toàn cầu, vì vậy, bà Jan nói, khu vực này trở thành tâm điểm của mối quan tâm quốc tế. Ánh mắt cô nheo nheo tinh nghịch khi thấy Bí Xanh lẻo đẻo sau lưng những J. Ông Jack có cai mộng đàn bà và luôn ăn trả bữa. Ăn xong, ông ợ, dù cố ghìm trong cuống họng, Bí Xanh vẫn ngửi mùi cá sấu chết oan. Ông từng rong ruổi ở các nước nghèo khó làm việc thiện nguyện. Từ Á Châu sang Đông Âu đến Phi Châu. Ông thích Á Châu hơn cả, vì phụ nữ erotic và thức ăn exotic. Khi nói xong câu ấy, cả ba J cười to, làm rung tất cả máy móc trong nhà: máy hát, máy

rửa chén, máy giặt, máy sấy tóc, máy hút bụi... Phòng Bí Xanh ban ngày đón rất ít ánh sáng mặt trời nhưng nhiều gió. Ban đêm, ánh trăng đậu ở khung cửa sổ dịu dàng quá đỗi, thế nhưng cũng rất nhiều gió.

Trong đêm, những thứ linh ta linh tinh cứ ập đến, nhảy tung tung trên người Bí Xanh, mang theo sợi dây chập chờn ảo giác, luồn từng gút ngủi-gút nghe-gút thấy... xa xa đàn con nít ngồi chồm hồm, đầu gối đung cậm, vạch tóc bắt chấy cho nhau. Bầy quạ bầy áo chùng đen mắc kẹt trên xà nhà cổ nói thứ tiếng cậm lạng. Tiếng ngáy bà Jan, hơi thở ông John vọng vang xuyên tường. Hôm nào hai người ngủ chung phòng, cửa khoá kín. Hôm nào hai người ngủ khác phòng, cửa mở toang. Cửa mở cửa đóng hoàn toàn không đánh động cảm giác người đang đi lạc trên xa lộ không đèn. Một mình đối phó với sự mất phương hướng. Con chuồn chuồn một cánh thiêu cháy, một cánh sũng nước, sắp hụt hẫng phía thời-sắp-tới. Tìm kiếm ai? Dù kẻ (đó) không mặt không tuổi không tiếng nói. Ông Jack có đôi mắt sâu, đen như vũng nước mưa, và nụ cười trắng loá như nắng chiều nhất định không chịu tàn.

Khi Bí Xanh chưa biết đắp mền thì sợ bị bay lạc giữa trời đêm. Giờ có ba cái mền quấn quanh người thì lại thấy bầy quạ bị lột truồng, trơ bộ xương thảm hại, gằng di chuyển với những nhánh xương vỡ vụn bất cứ lúc nào. Những con đĩa đối tí hon bò lang thang vào nơi vô định. 1 con 2 con 3 con rồi 4 con lén cười với Bí Xanh. Bí Xanh mong đêm đến để gặp lại bầy quạ và những con đĩa đối tí hon đánh mất linh hồn. Chúng nói Bí Xanh đang ở cõi trên. “Mày đi kiếm thằng cha mày hả? Kiếm được rồi hả? Ổng ở đâu dzậy? Có thương mày hông?” Sáng hôm sau, mắt Bí Xanh mở căng, ông nào gặp trên đường có màu da đen giống Bí Xanh là Bí Xanh cười to không gìn giữ. Bí Xanh tự đặt ra luật, ông da đen nào cười với mình đầu tiên trong ngày, thì hôm đó ổng là thằng cha mình. Bí Xanh mong chờ sáng thức dậy để gặp thằng cha cùng màu da đầu tiên cười với mình. Góc phố có ông bán lạc rang. Cạnh đó, ông bán pretzel thoa bơ, rắc muối hột. Sáng nào, Bí Xanh cũng chờ hai ông với nụ cười, nhưng cả hai ông, lúc thì sắp sặc, lúc thì sắp ho, đôi khi lại sắp ngáp. Ông cầm bảng STOP dẫn học trò qua đường thì miệng bị méo. Ông lượm rác trong sân trường luôn cúi đầu cúi mũi, như thể vừa đi vừa gạt ý tưởng nhất định sẽ treo cổ đêm nay. Một buổi tối, có người đàn ông da đen lạ mặt xuất hiện, với cái roi da cá sấu ngàn tuổi, quát hung bạo vào mặt mấy con đĩa đối tí hon. 123456789. Chúng khóc thét, lay lưc xin bằng cách quay sang cầu khẩn Bí Xanh, “Mày gọi ổng là daddy đi, gọi đi, gọi lẹ đi, thì ổng không đánh tui tao nữa, gọi đi...” Bí Xanh bùm miệng nhất định không gọi. Ông càng quát hung. Máu của đám đĩa đối tí hon phóng phọt từng vòi. “Gọi ổng đi, mày gọi ổng là daddy đi. Please! Please! Gọi đi... gọi...” Hơi thở chúng sắp đứt, cận kề hôn mê. Bí Xanh bật miệng gọi, “Ba!” Ông da đen mặt lạ nhe răng cười, rồi từ từ biến mất. Giật mình thức giấc, giường Bí Xanh là con sông. Toàn nước là nước.

Bà Jan thích sưu tầm những cuốn lịch không bao giờ bóc, lật, hay ghi bất cứ điều gì, và ghét cay ghét đắng những đồ vật làm bằng nhựa. Ông John thích đeo kính 4 tròng, mỗi tròng một mùa. Ông cầm thù siêu xa lộ. Bí Xanh sợ những toà nhà cao chót vót với nhiều ô cửa sổ. Lên cầu thang là nhắm tít mắt. Đứng trên cao là chỉ chực lao người xuống, như điều đứt dây. Thỉnh thoảng ông Jack tâm sự với Bí Xanh về nỗi ám ảnh của luật yêu đương. Khi nào yêu? Yêu ai? Yêu như thế nào? Yêu nhiều hay ít? Yêu kéo dài được bao lâu? Bí Xanh nghe với nụ cười ngây ngô, dán kín bí mật. Hằng ngày bà Jan vẫn phải dùng đồ nhựa trong nhà. Ông John vẫn phải lái xe đi và về trên siêu xa lộ. Bí Xanh vẫn phải len lỏi giữa những nấc thang trong toà nhà chọc trời. Nghĩa là ai cũng phải/bị tỏ ra vẻ cốt cách thời đại.

Ông thầy dạy thể dục, tóc muối tiêu, nói với Bí Xanh rằng “Mấy chục năm trước, màu tóc thầy giống màu tóc con bây giờ.” Màu tóc kéo thầy-trò lại gần nhau hơn. “Trên xe bus thời đó, thầy phải đứng chằng hắng, một chân bên trắng và một chân bên đen, không có chỗ dành cho chân vàng, như kẻ bán nam bán nữ, phân vân trước cửa cầu tiêu gắn tấm bảng phân biệt boy-girl.” Bí Xanh nhanh nhẩu, “Thì phòng nào trống thầy cứ vô, sợ đech gì!” “Ồ, đó là sự khác biệt, trước-kia và bây-giờ. Cái giá bao người đã phải trả, giờ con đang được hưởng.” Ông nói về góc gác, xứ Phù Tang, thờ thần mặt trời, kỷ luật nghiêm ngặt, có núi Phú Sĩ, thơ Haiku. Ông bà nội của thầy, thay vì dùng lại đất Hawaii trồng mía, lại tách lẻ qua đất liền sống. Thầy dạy môn thể dục nhưng ưa nói về lịch sử hợp chủng quốc. Bí Xanh vào thư viện, thuổng cuốn thơ không cần biết tác giả đút vội vào jacket. Ở ngã tư, đèn đỏ bật “Don’t Walk” thì Bí Xanh chạy lẹ. Hội đồng

nhà trường họp lại tìm cách đối trị đưa học trò có cái đầu chướng bằng trăm đưa khác gộp lại. Bí Xanh đi đâu cũng có đưa kè kè. Thậm chí khi ăn, chúng kiểm tra Bí Xanh có nhai không! Đi cầu xong, phải chùi dít bằng giấy xếp gọn ba lần, rồi rửa tay lau sạch. Khát nước, có kẻ tàng hình đứng sẵn, bấm nút để nước phun vào họng Bí Xanh. Như thế tất cả biến Bí Xanh thành con gà làm bằng sành đặt trên kệ trong phòng bếp. “Con gà là mi! Mi là con gà!” Bí Xanh nhìn nó, nhái giọng ngái ngủ của ông John. Tròng mắt Bí Xanh mờ dần, gần như vô nghĩa trong mắt mọi người. Bí Xanh thích màu tóc muối tiêu trộn lẫn của ông thầy dạy thể dục. Như thế ông đóng vai trung gian cho Bí Vàng ở thời-điểm-này và ở-đời-sống-này.

Quà sinh nhật Bí Xanh nhận được: áo lạnh từ bà Jan, quần jeans từ ông John, đôi giày từ ông Jack, dây nịt từ cô Jill. Sau khi mọi người đồng ca happy birthday to you mà Bí Xanh miễn cưỡng nhai theo. Rồi thổi nến, cắt bánh. 4 J đứng bao quanh Bí Xanh như bị trời tròng. Trong bụng có chung điều ước là một ngày nào đó, áo lạnh, quần jeans, đôi giày, dây nịt Bí Xanh sẽ mang vừa khít. Hiện giờ, không thứ nào vừa vặn cả. Bí Xanh quá nhỏ mà chúng quá to. “Sống là phải hy vọng ở phía tương lai.” Bí Xanh nói với 4 J, nhưng không cho biết đó là lời của cô Janet dạy violin ở trường.

Bí Xanh nằm úp mặt trên thảm. Những sợi thảm chĩa vô lỗ mũi, tròng mắt. 3 J đang ngồi xem TV ở phòng ngoài, nơi cuộc sống không chật hẹp chút nào. Bí Xanh đọc xuyên suốt trong bụng 3 J, dù họ cố bụng kín mắt. Bí Xanh phản kháng bằng cách bỏ vào phòng nằm. Bụng ông John: con búp bê. Bụng bà Jan: con hề. Bụng ông Jack: con dở hơi. 3 J như là sứ giả thánh kinh, huyền thoại, lịch sử. Liệu tin được không? Hay là áp lực, đặt để. Bụng Bí Xanh căng cứng một cách khó nhọc, như bị bội thực vì giành ăn hết phần mọi người. Tối qua, ông John hôn lên mặt Bí Xanh, chúc ngủ ngon, nói thêm rằng Bí Xanh có nước da của người lớn tuổi cả đời rong chơi ven bờ biển Phi Châu. Bí Xanh không thể hình dung mảnh đất Phi Châu ra sao trên bản đồ thế giới, nhưng hai chữ Phi Châu dự khả năng làm tỉ mạch máu trong người Bí Xanh tuôn trào như phún thạch. Cảm giác trở về rờ rẫm da thịt mình với đôi mắt sắp loà. Thành phố Bí Xanh đang trú ngụ là nơi tập trung quyền lực, được xây dựng bằng đô-la xanh. Xanh khác xanh bầu trời Phi Châu trong cơn mưa hạ. Xanh nhập nhoà hai con người Bí Xanh sót chan.

Sáng nay uống ly sữa pha sô-cô-la, Bí Xanh liên tưởng uống nước sinh lầy đất Phi Châu. Khi đếm đúng số tuổi mình thì ly vơi được nửa, đếm tiếp số tuổi *ai* đó, thì lưỡi chạm đáy ly. Bà Jan và cô Jill bỏ ra 18 phút, thay nhau xem xét dững xi líp Bí Xanh phải sạch, hai đôi vớ không được khác màu, hai găng tay che trọn mười ngón, mặt bôi lotion, môi thoa kem bạc hà, áo trong áo ngoài phủ kín, biến Bí Xanh giống mấy đứa bị nhốt trong tủ kiếng mà mỗi ngày 2 lượt đi/về Bí Xanh nhìn thấy. Đọc đường, rất nhiều con mắt màu xanh lén lút ngó Bí Xanh, đếm không hết những con số học thuộc ở trường. Mắt Bí xanh giảm dần tia điện phục kích bất kì ai. Có lẽ vì tuyết rơi vào buổi sáng đầu tiên trên nóc xe Mustang màu đậu đỏ đời 73 của bà Jan đã làm trôi đi phép nhiệm màu. Mấy đứa bị nhốt trong lồng kiếng thấy Bí Xanh, vẫy tay chào, y như đức giáo hoàng vừa bước ra khỏi phi cơ vẫy tay chào toàn thể con chiên. Chỉ khác là mặt chúng khiếp sợ như sắp bị tuột dốc mà quên đội helmet. Tuyết đã bớt lạnh trên đầu lưỡi Bí Xanh, chỉ còn tí tí, đủ làm Bí Xanh trôi đi một ngày thật dài ở trường. Mũi Bí Xanh luôn bị ám bởi mùi hạnh nhân xa lạ, lòng dạ phân vân tựa như đất chưa quen được bùn.

Bí Xanh đi lạc vào khu vực toàn người có màu da như Bí Xanh. Càng đi sâu, cảm giác đang rơi, sắp hụt chân, chực gieo mình dần dà tan loãng. Toàn bộ khớp xương trong người va đập lộp cộp, nhưng sao lòng Bí Xanh lại ngập tràn cảm kích? Không cần ngăn cơn nấc cụt bất chợt. Bí Xanh đến, họ đi. Bí Xanh đi, họ đến. Nửa lánh xa vì sợ hãi, nửa thềm thường được vuốt ve. Có lúc, Bí Xanh thấy mình như cái xe bị xì 3 lốp, mà phải băng qua cơn bão tuyết trong đêm khuya. “Vắt bớt đồ trên xe!” Giọng ai nhả nhủ từ không trung. Vắt mình là thứ Bí Xanh muốn vắt đầu tiên trong giây phút này. Ohmygod! Whathappenedtome?

Con Judith ngồi bàn trước, tóc nó thường ngày thắt bím, hôm nay để xoã, bồng lên như cụm mây khổng lồ. Đó là ngạc nhiên thứ nhất. Ngạc nhiên thứ hai, trong giờ trưa nó nói không gì bắn thủ bằng đồng tiền, bởi tay ai cũng sờ cũng mó. Từ thẳng bịnh cùi, bịnh lậu, mồ hôi bà đẻ, đến trai điểm vọc cu. Con đường mỗi ngày Bí Xanh đến trường, hai bên đá phần nhà băng chiếm hữu, với ngôn-ngữ-thế-giới. Chẳng lẽ nhà băng mời gọi người bắn thủ khắp trái đất tề tụ nơi đây để nắm chặt tay nhau, cùng hô to khẩu hiệu đoàn-kết-đoàn-kết-đại-đoàn kết! Bí

Xanh chột nghĩ hay con Judith chộc quê mình. À, thì ra nó nói mình cũng là đồ bẩn thỉu! Con tức giận thỉnh linh tổng lên làm nghệt ngực. Bí Xanh nghĩ tới cái kéo hốt ngang cùm mây bụi chẳng cứ chồn vờn trên người... Bí Xanh giấu kín điều này trong bữa ăn tối. Ông Jack luôn phần nộ dù mới uống xong ly rượu đầu tiên. Nhất định lặp đi lặp lại cái ý tưởng rằng bao giờ ông cũng đúng: đã đúng, đang đúng, và sẽ đúng. Rồi sau ly rượu thứ năm, ông lại nói, “Này Jan và John, sao hai bạn lại đưa con-mọi-con này về ở trong căn nhà này, thành phố này, xứ sở này? Ngủ ấy là thứ nuôi ông tay áo, leo cây hái quả mà thôi.”

Người người di chuyển trên đường. Vài khuôn mặt phết vec-ni giả quyền bụi. Vài khuôn mặt mang dấu ấn hờn hĩnh. Vài khuôn mặt mang thói quen được phép tội nghiệp. Còn lại là những khuôn mặt có chung bí mật cổ tình bùng bít. Bà Jan nói không ưa Bí Xanh khi đôi mắt toé lên tia sục sạo. Trái hẳn ông John, ưa lặn chìm trong đáy mắt Bí Xanh. Ông nói giúp ông chấp cánh bơi. Cô Jill nói cổ tay Bí Xanh gầy quá, cổ chân cũng gầy, cả cái eo cũng gầy, chỉ có hai gò vú nhô cao một cách vô lối. Bí Xanh muốn hỏi, vậy có phải nó thuộc típ người thân thể không tự chứng minh mà chỉ muốn trưng bày?

Thanksgiving có con turkey lấy từ lò ra, da phồng rộp, nằm tênh hênh. Bí Xanh phụ bà Jan bày đĩa, nĩa, dao, khăn và ly. Những thứ cất trong tủ kiếng. Phải nhẹ nhàng, cẩn thận, từ từ không thì vỡ. Ông John nhắc chừng. Bí Xanh rất sợ ngã, bắn đôi vớ trắng tinh mang lần đầu. Ông Jack không nhìn Bí Xanh trong đôi vớ mới mà cái váy mới. Cuối bữa ăn, con turkey bị xẻo hơn nửa, phân phối không đều trong bụng mọi người. Ông Jack nói để nó đi bộ đến trường mỗi ngày không sợ người ta bắt cóc à. Bà Jan nói có cô Jill đưa đi đón về. Ông Jack nói lại giao trứng cho ác, cô Jill nửa say nửa tỉnh, nửa khôn nửa dại, chưa lo được thân cô ấy nữa là... Khi 3 chai rượu vang đã cạn, và khói thuốc sùng sục trên trần nhà thì bà Jan nói tôi không sợ người ta bắt cóc nó, mà sợ nó bỏ nhà đi luôn thì bỏ mẹ. Tôi thì không hề sợ nó đi lạc, bị bắt cóc, hay bỏ nhà đi luôn, ông John nói. Bí Xanh bị ám ảnh bởi câu nói của bà Jan. Bỏ đi đồng nghĩa phiêu lưu, mạo hiểm, bất cần, và đe dọa được kẻ khác.

Ông Jack bị đồn cục như thể có một thời suy nhược thần kinh toàn diện. Ông John phấp phồng với căn bệnh nhồi máu cơ tim. Bà Jan bồn chồn vì cơn loét bao tử hoành hành mỗi ngày đúng 5 giờ chiều. Bí Xanh cố tránh tự tổn thương. Những J sống trong thế giới quay cuồng không cần thiết. Cô Jill nhận xét với đôi mắt tự vệ và giọng nói đề phòng. Cô muốn được tự do và chủ trương thẳng thắn, nhưng trái tim và khối óc cô luôn tỉ lệ ngược.

Ông Jack không là thành viên của căn nhà này, nhưng ông ghé lại hầu như mỗi ngày, kể cả những hôm bị ốm. Tháng trước ông ngã cầu thang, chân bó bột, ông gọi con-bọ-hung-màu-vàng chở đến. Ông Jack là bạn thân của ông John, là người tình của bà Jan. Ông John là chồng của bà Jan. Cô Jill đến giúp việc mỗi ngày vài tiếng. Ban đêm cô học nghề gì đó ở đại học cộng đồng. Đôi khi ông Jack than bị cơn mất ngủ hoành hành. Bà Jan là editor cho tạp chí đấu tranh, bênh vực quyền lợi phụ nữ phải được ngang bằng đàn ông, con cái li dị phải được cung cấp tiền nuôi dưỡng từ người cha. Ông John dạy khoa sử A Châu tại đại học cách nhà 30 phút lái xe. Ông Jack, ban ngày hành nghề luật sư, ban đêm thổi saxo ở hộp đêm cách nhà 5 phút đi bộ. Ông Jack liên hệ mật thiết với phụ nữ nào cũng không hề quá 6 tháng. Khi thì người ta bỏ ông, khi thì ông chán người ta. Bà Jan lúc tức quá lúc vui quá lúc buồn quá. Mà quá một chút là bà lạc giọng và mọi giác quan run lên bần bật, làm rung chuyển nôi niêu chén bát muổng nĩa chưa rửa trên bàn hay trong bồn. Ông John có đôi mắt âu sầu, nhưng hơi thở nóng không thua núi lửa. Những chậu cây trong nhà mọc lá nhưng không trổ hoa dù được tưới nước và bón phân hảo hạng, chỉ vì ông John cứ thổi những luồng lửa vô có. Đôi khi ông Jack lộ vẻ thanh thản, nhưng thường là trong những bữa ăn ngon đúng ý. Ông ăn/nhai/ngậm/nuốt mà tay luôn cầm chặt ly rượu chất. Vẻ thanh thản toát ra ngoài mọi lo-toan-nhọc-nhân-bản-khoản-nghi-hoặc. Lúc đó, khuôn mặt ông đẹp như buổi hoàng hôn đến muộn.

~~~~~

Bí Xanh trở về nhà sau hai ngày biệt tăm. Men theo vết chân ma trời dẫn dụ, giọng nói bí mật xuất phát sâu thẳm tận đầu đầu, cùng hơi thở của xác ướp giấu mặt. Khuôn mặt bà Jan ông

John lạnh tanh, cất nặn không ra giọt máu. Bí Xanh ngủ trên xe điện ngầm. Xe chạy vòng vèo tới lui, lui tới. Đèn luôn bật sáng ở New York, không định được ngày hay đêm. Bí Xanh quên ăn quên ngủ và luôn cảm thấy sắp tan biến vào bóng tối. Bóng tối là âm bản của kẻ chưa hề chạm mặt. Những con chuột dưới lòng đường ngược đầu chu mỏ rử rê Bí Xanh. Không gian đầy ắp muôn thứ kỳ quái. Không khí thải từng cuộn dây thừng lừng lờ đe dọa. Bí Xanh đi rồi dừng, đi rồi dừng như thể chợt nhớ ra điều gì đã lỡ quên, nghe lại giọng nói của ai đó không còn nhớ mặt. Ngó tìm bức tượng ẩn nấp trong năm-tháng-ngày đã qua.

Đã bảy ngày sau khi về lại nhà với cái giường nệm dày gấp đôi người, cái mền nặng 4 lần chắn ngang bụng, sáu cái gối đủ màu đủ kiểu đủ cỡ. Áo gối Bí Xanh thích nhất là in hàng chữ good night mặt này và good morning mặt kia. Áp mặt lên áo gối đấy thì trí Bí Xanh không bận, thân không loạn vô cớ. Sáng thức dậy, chẳng nếm thêm vị mặn nước tiểu-nước mắt do nỗi ngóng vọng. Hoặc khi bày quạ già và đám đĩa tí hon mang khuôn mặt nôn nóng lờn vờn trong những giấc mơ vụn vỡ, khoác tay rử rê Bí Xanh đi... đi... đi...

Bà Jan ông John ông Jack cô Jill canh chừng Bí Xanh kỹ hơn sau chuyến bỏ nhà đi biệt tích 2 ngày. Bí Xanh đi theo bước chân thúc bách của (bóng) mình. Bước chân chẳng thể dừng để nghĩ ngợi ở những ngã ba ngã tư cuộc đời. Bỗng nghe tiếng nổ chát chúa, kế tiếp là tràng cười giễu cợt. Bí Xanh ôm đầu. Ngất. Ngất là xong, là hết, là phui sạch. Khi khiếp sợ là nó ngất, ông John nói với mấy ông/bà cảnh sát. Người đeo súng, người đeo còng tay, người đeo ống ngạt, người đeo dùi cui. Toàn những thứ nhìn cực phản cảm. Bà Jan đeo khuôn mặt thất sắc. Viên thuốc đắng ngắt chắn ngang cuống họng Bí Xanh, không rơi xuống đáy bao tử như 4 J mong muốn. Ông John phải nghiền viên thuốc, hoà trong nước sôi, bà Jan bóp họng, ông Jack giữ chặt hai chân, cô Jill trút vãi vào mồm Bí Xanh. Viên thuốc làm giảm bớt một số giấc mơ lặp lại. Cô Jill đề nghị Bí Xanh cần phải được đưa đi thanh tẩy bên bờ sông Jordan. Ông Jack đề nghị cột Bí Xanh, thả bè xuôi theo dòng sông Rhine. Bí Xanh muốn nói với ông Justin: viên cảnh sát; bà Julie: nhà tâm lý trẻ con; ông Jeffrey: bác sĩ tổng quát; và bà Jan ông John cô Jill ông Jack, rằng Bí Xanh đi lạc chỉ vì mãi đọc hàng chữ trên sticker dán ở 뒷 xe ai đó: come in sit down shut up and hold on. Nhưng không ai chịu lắng nghe để gặt đầu với Bí Xanh cả.

Tại sao ông John bà Jan đưa Bí Xanh về khu phố không có một cái lá nào cả mà chỉ toàn người di chuyển với vận tốc phóng lao trên lề đường, chuột chạy marathon dưới cống rãnh? Người cầm thù chuột. Chuột khiếp hãi người. Những toà nhà ngất ngưỡng kết tụ khối xi-măng trộn kiếng che khuất mặt trời mùa hè. Sương mù bôi xoá mùa đông. DOW – NASDAQ: hàng số đen là được nhiều đô-la; tô đỏ là mất sạch đô-la. Mũi tên chạy lên chạy xuống liên miên trên mặt computer treo lủng lẳng ở mỗi ngã tư chọc thủng thị giác, óc não mọi giống dân trên địa cầu. Bóng ai đó, ngồi một mình với ý tưởng buồn bã cứ nở bung, chi chít như sao trên vòm trời khuya không làn gió, khó lòng chịu đựng. Mỗi-đầu-người-nhấp-nhô-như-hòn-đảo-riêng-biệt. Cô Jill kể tỉ mỉ giấc mơ đêm qua cô trở thành triệu phú. Cô tin rằng đô-la làm được phép lạ. Đô-la biến người thành ngựa, nước thành rượu, đàn ông thành đàn bà, trẻ thành già... Bí Xanh mừng tượng chuyển xe điện ngầm cuối ngày rạng chạy bởi lòng trắc ẩn, cố vớt hốt kẻ lạc đường, lỡ sá. Ngọn đèn sắp tắt ngúm bởi tiếng hắt xì của đứa bé sơ sinh eo uột thiếu tháng trong vòng ba giây. Bí Xanh đã quen với tiếng leng keng giở chứng của xe điện ngầm tự bao giờ, cùng tiếng thẳng gấp giập dữ của những con-bọ-hung-phết-màu-vàng la liệt trong thành phố, mà kẻ ngồi bên trong điều khiển chúng có cùng giấc mơ sở hữu một khoảng trống khiêm tốn. Nhưng, hiện thực vẫn là một mình một bóng, một giấc mơ trong giấc mơ.

Christmas. Bí Xanh nhận được vô số quà. Ngày nghỉ học, Bí Xanh nằm chơi với 102 con búp bê đủ cỡ đủ loại đủ kiểu đủ chủng tộc nhưng nói cùng một giọng một ngôn ngữ. Đêm đến, Bí Xanh vội vã đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, kiểm bất cứ thứ gì để trút vô bao tử. Sáng hôm sau, Bà Jan hét toáng, dẫu bà cố ghìm giọng, không vặn cao volume & echo, nhưng Bí Xanh vẫn nhìn thấu được lá lách trong bụng bà lật qua lật lại giống hàng loạt trang thánh kinh lật không kịp trong cơn lốc.

Đau bụng đau đầu đau chân đau mắt đau tai đau ngực... đau hết toàn thân. Để đối phó với cơn đau, Bí Xanh rán lết đến tủ thuốc, há họng, trút cạn lọ gì đó, nuốt cái ực, mơ rằng, một là hết bệnh, hai là ngủ khỏi thức dậy. Cả hai nhiệt tình quyến rũ Bí Xanh. Cảm giác nhẹ nhàng như con chuồn chuồn vừa bay khuất sau màn mưa thưa. 4 J sẽ không nói gì nữa, và hai tai Bí Xanh

khỏi nghe bất cứ mệnh lệnh gì từ họ nữa. (Sẽ) chẳng phải mỗi sáng đến trường ngồi ôm mình, nhìn những con chữ chạy mút mắt, làm Bí Xanh xây xẩm muốn ói. Bí Xanh chỉ-kịp-ước-ao-gặp-lai-ai-đó rồi ngất đi. Hình ảnh buổi chia tay, giọt nước mắt rơi không vì thương tiếc, mà vì mất đi một thói quen. Hay nói trắng ra là tiếc nuôi một vật sở hữu dù biết nó rất đổi tầm thường.

Từ lúc mở mắt đến nhắm mắt, chữ good-good-good-good đổ đầy trong tai Bí Xanh không dưới nghìn lần. Ông John 151 lần, bà Jan 282 lần, ông Jack 167 lần, cô Jill 80 lần, (kể khiếm tốn nhất), ông Jordan 19 lần, bà Jadine 23 lần... Rồi thầy cô, bạn bè, bà hiệu trưởng, ông giám thị, cô phụ tá ở trường. Tay Bí Xanh luôn ủ kín trong túi áo vì cơn lạnh cứ rình rập. Trước kia, tai chưa nghe quen, Bí Xanh cứ tưởng good là tên mới của mình.

“Mày chẳng phải con cái gốc quý tộc nhưng sao mày được ngồi cùng bàn, dùng cùng loại dao, nĩa, khăn với họ.... hả? hả? hả?” Cô Jill sừng cồ với Bí Xanh khi không có J nào trong nhà. Tiếng nói cô như nước sông Tocantins trườn trượt qua lỗ tai Bí Xanh, hay như những dải Mobius uốn lượn cùng tóc Bí Xanh, còn không thì nổ cái bup, tan theo gió, gửi vào chốn vô định. Lát sau, trải qua hàng loạt thử dốc, biết không cần thiết, cô đổi giọng, “Ừ, mà nếu không có mày làm người quý tộc thì tao đếch có bia mà nốc, thuốc lá để nhả khói đua với đầu máy xe lửa chạy xuyên bang.” Lát sau nữa, giọng cô dịu dàng hẳn, “Mày có thể lay chuyển nền móng của cả cái building này, biết không hả con darkie-yella?”

Trong giờ lunch, con Janice kể, giọng không sùng sục nước mà mắt sùng sục nước, rằng đêm qua má nó la mắng, đập đồ, nhốt nó trong phòng, không cho nó gọi điện thoại bất kì ai. Thỉnh thoảng má nó lên cơn như thế từ khi ba nó bỏ nhà đi theo người đàn bà khác. Má nó nói vì thế má nó nổi cơn tam bành. Ba nó nói vì má nó hay nổi cơn tam bành nên ba nó phải bỏ đi. Nó chẳng hiểu hết chuyện người lớn, nhưng đêm qua trong lúc nóng giận, má nó nói nó là cục đá tảng cột cổ má nó. Con Janice giờ cũng giống bố nó, là muốn bỏ nhà đi. Bí Xanh nói chắc trong lúc má mày nóng giận nói thế cho hả dạ. Con Janice lí luận lại rằng, bởi vì trong lúc nóng giận người ta mới nói thật lòng mình, chứ khi tỉnh táo, người ta nói điều không thật, vì đã lọc qua cái phễu e ngại, lịch sự, sợ sệt, đắn đo. Giờ thì con Janice muốn bỏ nhà đi, nhưng ba nó không muốn nó đến ở, bắt nó phải ở nhà với má nó. Thật là không công bằng chút nào, con Janice thở dài kết luận. Suốt trên đường về nhà, Bí Xanh đếm từng nóc nhà, tự hỏi, không biết mình có là đá tảng cột cổ ai không?

Hình như ông John sờ mó Bí Xanh, ông Jack biết được bèn đi báo cảnh sát. Người ta vội vàng di chuyển Bí Xanh đến chỗ ở khác. Bà Jan đi thăm mẹ bị bệnh nặng ở tiểu bang nào đó một tuần. Suốt tuần đó, đêm nào, sau khi ông Jack về, ông John cũng vào phòng Bí Xanh, nằm cạnh Bí Xanh. Hình như ông có rờ rẫm, sục sùi nhiều chỗ trên thân thể Bí Xanh. Bàn tay ông toả ra tiếng nói của kẻ Quyền Uy. Bí Xanh nằm yên, bởi nhắm hay mở thì cũng là trời đêm. Ông John thở to hơn, nhanh hơn, mạnh hơn. Từng hơi thở dán chặt giữa hai đùi Bí Xanh. Bí Xanh ngợp ngụa mồ hôi, nước dãi, rượu, thuốc lá... mùi của thứ nước trắng đục nhòn nhọt tanh nồng..... Khi sợ, Bí Xanh ngất. Ngất đồng nghĩa không biết. Trí nhớ bị bôi xóa. Cảnh sát, social worker, bác sĩ, luật sư hỏi, Bí Xanh lắc đầu không biết, i dunno, không biết, dunno, không biết dunno và không (muốn) biết. Bác sĩ ghi ghi chép chép những dòng chữ dài ngoằng, kín chồng hồ sơ rút từ căn hộ số 9. Nhiều, nhiều người lắm. Ai cũng muốn một phần thân thể Bí Xanh. Ai cũng muốn biết chính xác 100% sự thật. Sự thật là gì? idunno. Bí Xanh đã bị làm gì? idunno.

Bí Xanh nhớ thương 4 J. Nhưng nhớ thương nhất là bà Jan.

Bí Xanh ngập ngụa trong đầm lầy vàng quánh đất sét tươi. Chuyện gì đã xảy ra cho Bí Xanh?

Cô Jill về lại xứ sở có rừng Amazon huyền bí của cô. Không biết trở về một thân một mình như khi cô đến đây hay về với gã nửa-đàn-ông-nửa-con-trai luôn đứng sẵn chờ cô với mím cười âu yếm ở cuối block thứ ba.

~~~~~

Nằm đây, Bí Xanh nhớ lại buổi trưa, nắng không chịu dừng trên vai, bà Jan cầm tay dắt Bí

Xanh đi coi xiếc. Đang xem, bà ợ to một cái, xông mùi bánh mì nướng trét mứt blackberry, và nescafé classico. Con nít và người lớn được xếp đều, như cạnh cái nĩa là cái muỗng. Con voi to gấp trăm cái đầu bà Jan chụm lại, nhưng cái cằm nó tóp teo như cằm Bí Xanh. Nó bị roi dâu quất tới tấp... đuổi tà ma quỷ sứ... Bí Xanh bỗng thấy mồm bị bóp cứng bằng tay ai-đó-to-hơn-cái-mông-ai-đó. Bầy khỉ con bung tung, buộc nhảy nhót, nhe răng. Chúng vừa nhào lộn vừa gào thét. Ruột gan phèo phổi tim cất lộn nhào như món xà lách. Bí Xanh ói. Một tuần sau vẫn còn ngửi được mùi ói trong giấc ngủ, cùng đôi mắt con voi chảy nước vối nhìn theo.

4 J giờ đây 4 ngả 4 phương 4 hướng. Ông John phương Đông. Bà Jan phương Tây. Bí Xanh phương Nam. Còn lại một phương, ông Jack đành phải đi thôi. Bí Xanh nằm quay mặt vào tường, tự hỏi, có bao giờ câu chuyện này và các nhân vật đã dựa trên cơ sở của những tay đạo diễn hạng nhất ở Hollywood? Hay vài tay đóng đồ lớn ngồi ở White House? Những kẻ sống vì/với đam mê của riêng họ nhưng đầy khả năng làm chao đảo cõi nhân thế.

Đến nhà bà Barbara ở, Bí Xanh bị sốt suốt một tháng. Trong cơn sốt, Bí Xanh nghe tiếng ai hét toáng vào tai, “Mày phải suy nghĩ. Mày phải biết mày muốn gì. Mày phải tự quyết đời mày.” Bí Xanh vùng dậy. Ôi! Nó nhớ vô cùng đôi mắt. Một mắt ngả về west. Một mắt ngả về east.

Bí Vàng

Sài Gòn falls. Giải phóng miền nam. Đất nước hoà bình. Miền nam thất thủ. The war is over! Việt Nam thống nhất. No more killing! Lịch sử (chẳng) lỗ lã đã được chứng minh.

Từ ngày Bí Vàng ra đời dưới giàn bí, hôm nay mới có người lạ ngang nhiên xông vào nhà, cầm theo ảnh Hồ Chí Minh, chẳng nói chẳng rằng, lấy búa đóng chặt đinh, treo ngược ảnh Bác ngay trên vách, giữa nhà. Cái vách độc nhất che nắng đỡ mưa. Trong ảnh, hai tai Bác vểnh, một uy nghi, một hoành tráng. Người lạ dí ngón trỏ vào mũi Bí Vàng, đông đặc, “Tàn tích Mỹ Ngụy. Sanh ra bởi kẻ thù. Mi phải kính yêu Bác Hồ như...” Ông ngáp, rồi tiếp, “Bác Hồ, tay lãnh đạo ưu việt, đầu ngủ giấc ngàn thu, hấn vẫn sáng suốt, tài tình lèo lái nhân dân đạt được mục tiêu, bằng hờn.” Nói xong, người lạ rút trong túi ra cái hộp đựng mấy điều thuốc. Bí Vàng nhón chân liếc, điều Vàm Cỏ, điều Sông Cầu, điều Thủ Đô, điều Phù Đồng. Còn Salem, Mallboro, Camel, Pallmall... đã bỏ cửa chạy lấy người. Chỉ trong vòng ba cái đặng hắng, hai cái giụi mắt, một cái hắt xì, Bí Vàng biến thành con của Kẻ Thù + Kẻ Thù. Người lạ vừa ra khỏi cổng, bà ngoại tới xoay mặt ông Hồ vào vách. Mảnh giấy dán sau ảnh ông Hồ ghi hàng chữ Kỷ Niệm Ngày Giải Phóng 30/4/75. Bà quay người nhìn thẳng vào mắt Bí Vàng, “Đó là một ngày không thể quên, cháu ạ.” Rồi ngoại lưng thưng bước ra vườn với cái lưng khòm hơn một nửa so với ngày hôm qua. Mớ rau trong thúng rũ héo. Rau chia sẻ ngày vui đại thắng của Bác bằng cách tự tử tập thể. Suốt ngày mắt Bác cứ dán chặt vào người Bí Vàng. Bí Vàng tập thói quen mỗi đêm, từ đám thùm thụp vào ngực, “Mi là kẻ thù. Mi là con của kẻ thù. Mi là kẻ phạm tội. Mi là sản phẩm của quân xâm lược. Mi là thứ tàn dư đế quốc Mỹ. Mi là kẻ thù của nhân dân.” Hàng cau rất cao, phải nằm mới thấy được. Khoai sẵn vùi trong đất, phải ngồi mới nhổ được. Còn lá trầu luôn quẹt vào háng Bí Vàng, chỉ đứng mới hái được.

Màu da không vàng không trắng mà đen thui như khúc củi cháy không ảnh hưởng đến tiếng cười như nước vỡ trong mơ. Mỗi sáng thức dậy, Bí Vàng phải tập nghe/im tựa mưa xối trên da thịt. Chỉ mùi nách ngoại mới khuất phục được cái chết của Bí Vàng. Marx nói, tôn giáo là thuốc phiện của quần chúng. Lenin nói, lũ chúng như khoai sọ, nếu không dồn vào bao, chúng sẽ lăn tung toé. Ai-đó-nói, phải xâu lũ dân Việt lại, bởi chúng như bầy cua mòng, bò lổn ngổn đầy mặt bể sau ngày giông. Giờ thì chẳng cần niềm tin, vì đã có Đảng và nhà nước lo tất. Làm tùy khả năng và không hưởng theo nhu cầu.

Bộ đội Bắc xuôi Nam hiện thực ----- Cậu khờ khạo đến độ chân thật. “Bác Hồ khả kính, vị cứu tinh dân tộc, luôn phù hộ ông cha ta.” Cậu lẩm bẩm. Vào được trong Nam, cậu bị lạc đạn. Chẳng biết viên đạn được chế tạo từ Liên Hiệp Quốc hay Liên Xô mà găm ngay bắp đùi cậu, suýt nát dái. Cậu ráng lết đến vườn nhà Bí Vàng, rồi vật người ra như thể nằm vạ. Bí Vàng là người khám phá ra cậu đầu tiên, liền vội chạy gọi ngoại. Bà cháu gồng sức lôi cậu vào trong nhà. Máu cậu bết đặc sần. 3 ngày sau, bà cháu lại lôi cậu ra ngoài ngõ để ông bà Dậu, hành nghề nhổ răng, đồng thời là công an khu vực, chặt phứt cái đùi của cậu. Cả xóm kéo đến tham dự đông hơn giết chó. “Sao không để cho nó chết quách.” Ai đó nói. “Tiên sư mày thằng bộ đội. Cái nồi ngòi trên cái cọc.” Giọng khác chì chiết. “Bác cùng chúng cháu hành quân... ca đi, hát đi, hò reo đi...” Người nữa cố nói bằng nửa con mắt. Cuối cùng, mọi người tan hàng. Nước dãi nước trầu nước mắt nước đá nước mũi cùng máu mủ đờm mồ hôi tuôn rơi thấm đất, lan qua sân, rồi tràn vào tận sàn nhà Bí Vàng. Cậu giờ chỉ còn một chân, và trở thành người thứ ba trong nhà.

Bí Vàng đi loanh quanh trong vườn, mức nước ao xối lên người, rồi đến nằm chỗ quen thuộc, bắt đầu đếm lá bí. Tổng số luôn khác hôm qua, và biết chắc sẽ khác ngày mai. Bí Vàng ngủ thiếp, tỉnh dậy, dưới gáy cộm bởi vật gì, thò tay rút, đó là cuốn từ điển Anh Việt-Việt Anh. Những con chữ dày đặc (như-thể-hứa-hẹn) tựa lá bí đang trườn leo trên giàn, (sẽ) phải đếm mãi đếm hoài. Trong lòng Bí Vàng toả dâng làn khói, cảm giác trải nghiệm lần đầu. Phần dưới bụng trời trực, cảm nhận về sự hỗn mang cần thiết. Muốn thuộc lòng những con chữ này thì phải ăn chúng. Bí Vàng tự tin mãnh liệt. Bắt đầu ngày mai tập tính kiên nhẫn. Mỗi ngày một

chữ, vậy sẽ ăn được vạn nghìn lần. Bí Vàng nhìn cuốn từ điển cười âu yếm, lòng rộn rã, tưởng tượng đến cái hốc trong pháo đài bộ óc bị lãng quên quá lâu, nay cần kiểm tra. Từ điển như dinh thự đồ sộ, vững bền. Bí Vàng quỳ trên cuốn từ điển, thề, “Ta sẽ ăn thịt mì, nghe rõ chưa?” Bí Vàng nói giọng của người lạ (hôm nào) đã xông vào nhà treo ảnh Bác Hồ. Bí Vàng nhận ra Bác Hồ không xấu lắm! Đừng có mắt mà như mù. Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền. Tư tưởng không thông xách bình đông cũng nặng. Bác thở ra thơ khuyên nhủ các cháu. Bí Vàng đứng phắt dậy, thấy lưng bỗng mọc dài thêm ba gang tay. Tối đó, khi rúc mặt trong nách ngoại, ngoại hỏi, “Trưa nay ngủ dậy cháu có thấy cái gì dưới gáy không?” “Dạ có.” “Nó đâu rồi?” “Cháu cắt trong hòm. Ở đâu ngoại có vậy?” “Đang trên đường từ chợ về...thấy nó từ trời rơi xuống cái ụp...ngoại vội lấy rổ hứng...” Cuốn sách toàn là chữ là chữ. Thứ chữ của thằng đàn ông có cu cưỡng hiếp con gái bà. Nhưng giờ cháu gái đang cần. Bà nghe tiếng ai nói lũng bùng trong lỗ tai. Bà nín thinh, nén chặt trong lòng sự bí mật. Tin chắc Nó là bùa hộ mệnh cho cháu bà đối phó với đời-sống-đang-diễn-ra.

Bí Vàng, thứ nhất, là biểu tượng không nhan sắc. Thứ hai, là nguồn gốc cuộc xâm lăng. Thứ nhất xí xóa được vì không có lựa chọn. Nhưng thứ hai là tội ác có kế hoạch. Dân miền Nam chiến bại giờ (phải) nhận vợ dân miền Bắc chiến thắng. Bí Vàng là lý do làm bụng họ ngày càng tóp teo, không có gì đổ vào, ngoài bo bo sống, sắn sượng, khoai lang sùng. Màu da Bí Vàng càng đen thì bụng họ càng bùng lửa căm hận. Nhưng họ bị lấn cấn, bởi gã cụt giò đang di chuyển qua lại trong nhà Bí Vàng cực kỳ thần nhiên. Họ bị đẩy vào khối cực kỳ mâu thuẫn. Mâu thuẫn bên ngoài, mâu thuẫn bên trong. Thằng thua ôm vai thằng thắng. Tha thứ trộn lộn oán thù. Bà ngoại vẫn thờ khi nặng khi nhẹ. Từ ngày cậu đến ở, mang theo những từ ngữ mới, dân miền Nam nghe rúm người. Những từ ngữ mạnh mẽ có khả năng khuynh đảo mọi lẽ lối. Giờ đây người ta bay vì bụng rỗng, chứ không bằng gót chân nứt nẻ như ngày trước.

Đất nước thống nhất rồi bà con ơi! Bác Hồ, vị cứu tinh dân tộc, đáng cứu thế, người yêu nước thương nòi. Chúng ta phải suy tôn Bác Hồ. Đảng Cộng Sản chuyên chính. Nhà nước vinh quang, Nambắctrung viết thành một chữ. Mỗi sáng, Bí Vàng đứng ngắm mặt Bác như ngày như đại. Bác mạnh mẽ, quyết liệt, uy nghi, đầy ắp nhiệt tình. Nhiệt tình đến độ, giả như nửa đêm tướng Giáp đến rủ Bác đi đánh ghen dùm, Bác sẽ hăng hái phốc người dậy, quên cả xỏ dép râu, đội nón cối. Đi. Hai tai Bác vênh cao, má hóp, mắt sáng, miệng lúc nào cũng sắp cười hay vừa cười xong. Nụ cười cực kỳ sung mãn. Vàng hào quang toả sáng từ làn da khô rang, cái bụng lép xep trông mới đáng yêu làm sao! Bí Vàng ưa lấy ngón trỏ thấm nước bọt rồi thoa đều quanh lỗ rốn Bác, chạm được sống lưng Bác, cùng những mảnh xương vụn trật khớp của Bác.

Mở mắt thấy Bí Vàng, cậu nói khế, “Sao không là màu đỏ mồng gà, màu tím bằng lăng, màu vàng cải cúc, màu trắng hoa nhài, hả cháu?” Sự thất vọng hiển lộ trong tròng mắt cậu không buồn che giấu. Bí Vàng tự nhủ thầm, hãy kiên nhẫn và sống thật. Bí Vàng thương cậu vì khi cậu đi ngủ có đủ hai chân, giờ thức dậy chỉ còn một. Năm phút sau, cậu mỉm cười, với một mắt bên lên và một mắt hời hợt. Rồi bảy phút sau, cậu lộ vẻ ngơ ngác, như kẻ đi ngược đường. Bà con trong xóm nhìn nhau ái ngại: “Đổi đời - Đời đổi!” Bà ngoại bước ra vườn, cầm theo cái rựa chặt cành khế (âm), róc sạch, làm nạng cho cậu chống. Bí Vàng đứng nhìn bà chặt cành, tước lá, mà nhớ lại hình ảnh ông bà Đậu chặt cành cậu hôm nào. Hai tay bà thoăn thoắt, gọn, chắc, khoẻ. Toàn thân cậu giờ đây toả mùi chớ che. “Bắc là đâu cơ cậu?” Hoặc, “Dạ, cho cháu xin ạ!” Bí Vàng nói như thế với ngoại khi đưa tay đỡ bát cháo chỉ có 9 hạt cơm nhừ. Lần đầu sờ tóc, vuốt da Bí Vàng, cậu nói như dỗ, “Ông mặt trời sấy khô da và tóc của cháu đấy à!” Bí Vàng nghe, nhe răng cười, “Ông mãi ngủ quên, phơi cháu ngoài nắng lâu quá đó, cậu ơi!”

Hết còn được ca cẩm ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau. Giờ thì vuốt ve lòng nhau bằng khẩu hiệu với sức người sỏi đá cũng thành cơm, xuất phát từ đất Bắc, nơi ai cũng có hai tay hai chân một đầu, nói thứ tiếng nhẹ mà nặng, nặng mà sợ, sợ mà phách của kẻ chiến thắng. Âm hưởng con chữ cuối cứ vút lên vút lên, như thể tất cả chữ mang độc dẫu sắc, dẫu đe dọa. Đang là thời bình, mọi người phải biết cười, và cười thật to. Khác với thời chiến, tiếng hát át tiếng bom. Cười với mình, cười với người, cười với những dự đoán không rõ có thích thật hay không. Lạ xường ngõ nển, sao có thể nuốt tọng vào bụng? Chợ về, cá đổ tất vào bồn cầu rửa cho sạch, lỗ tay giặt, cá lọt xuống cống, chửi nguy giờ còn dám giờ thối ba que. Khen máy quạt công bằng, biết quay qua quạt đồng chí một cái, tớ một cái. Đồng hồ ba cửa sổ, mát mẻ thông hơi, khoẻ

khoăn. Cà chớn cà chua cà pháo chạy đầy đường phố Hải Phòng. Đèn xanh-đèn-đỏ-đèn vàng biết điều, không cần công an đứng thổi còi chỉ tay năm ngón cho dân đen qua đường. Máy bay Nga nằm nghỉ trong đám mây, chờ máy bay Mỹ bay qua là phóng ra bắn lộn nhào...

Bác ngồi câu cá, trẻ con trong xóm tranh nhau lặn sâu dưới ao móc cá lồng tong vào lưới câu của Bác. Bao quanh Bác bao giờ cũng là đàn cháu ngoan cổ quàng khăn đỏ. Cả nước gọi Hồ Chí Minh bằng Bác, xưng gì Bác cũng vuốt râu cười xoà. Lần thứ ba trong đời, ngoài bà ngoại, cậu, giờ đây Bí Vàng có thêm ông Hồ gọi Bác xưng cháu một cách vô tư. Sáng nào ngủ dậy Bí Vàng cũng hồ hởi phấn khởi không cần lý do chính đáng. Bác luôn hiện diện với vẻ hoành tráng không ai được phép so bì. Bác sống cả trong quần chúng. Bác dạy rằng “Các Vua Hùng đã có công dựng nước, Bác cháu ta phải cùng nhau giữ lấy nước”. Phong kiến Bảo Đại đã gục ngã. Đế quốc Mỹ đã bị đánh bại. Chuyên chính vô sản Cộng Sản Muôn Năm. Đoàn kết đoàn kết đại đoàn kết! Hình Bác Hồ lồng kiếng treo ngoài chợ, mỗi khi thăng Phước (giả) khùng đi ngang, ngó, cười khì, rồi hô to, “Bảng đỏ sao zàng. Bỏ đảng zào sang!”

Bởi ngoại chợt một con mắt nên tất cả ánh sáng đổ dồn hết vào con mắt còn lại. Nhưng nó vẫn không đủ sáng để giúp ngoại thấy cái kim dít vàng rơi xuống đáy ao chứa đựng nước mắt. Hoặc cái đinh rỉ sét chôn sâu dưới gốc cây khế (âm) gần trăm năm.

Đất nước thống nhất nhưng không cung cấp đủ công ăn việc làm cho người dân. Không có việc làm thì sao cắt nghĩa, giải quyết quyền lao động, luật công đoàn. Dân đen gặp nhau cùng khoe hàm răng vầu, vẩy tay gọi đồng chí ơi đồng chí à đồng chí ạ mà ruột đồng chí nào cũng rỗng như bao ni lông tái dụng phòng căng chứa toàn không khí. Đồng chí cấp dưới nhìn đồng chí cấp trên khúm núm lo sợ như sở gạo thời bao cấp sắp bị tịch thu. Đồng chí nữ thủ thủ rằng đồng chí nam là cái đêm thịt êm ái ơi. Đồng chí nam vỗ về đồng chí nữ là cái máy để dẫu yêu ơi. Thực tế thì nữ cần hộp băng vệ sinh và nam cần bịch bao cao su. Hai thứ này đâu cần phân tư thế kỷ bắn giết nhau mới nghĩ ra được. Cứ tưởng tượng đồng chí là bạn của thương đế rồi tự sướng, mà quên rằng chữ “thương đế” Bác đã gạch khỏi từ điển đời Bác từ thời hai hòn dái Bác còn xinh xắn, tròn trĩnh, cứng ngắc như hai hòn bi. Ngàn năm trước lão Tàu phong kiến đô hộ, dạy rằng phụ nữ tồn tại ở hành tinh này với mục đích đẻ con trai. Trăm năm trước bọn Tây thực dân tuyên bố chắc nịch rằng đàn bà là đồ chơi của đàn ông. Giờ đây những đồng chí gặp nhau, cùng thở dài chép miệng, ôi! chúng ta đều thai làm thế kỷ. Bí Vàng thấy màu đỏ ropy trời Nam. Màu đỏ là men say của những ai cương quyết đạt chiến thắng bằng mọi giá. Mà ai chiến thắng ai? Làn gió bao giờ lại chẳng thổi một vật gì đó, chiếc lá khô cần chẳng hạn. Làn sóng công an đỏ kèm kẹp chùm trái tim bị cột túm, đập thình thịch thình thịch thình thịch. Nỗi sợ nghiền nát tầng lớp mà cách mạng gọi là con nhà có cửa. Bọn cần được thanh tẩy. Tiểu tư sản bị gọi là tư hữu, rồi bị truất quyền sở hữu, dù sở hữu của Bí Vàng chỉ có mỗi cái quần đùi tưa gấu cũng phải cần rằng lột truồng cho bằng/giống người hàng xóm bốn bên. Tước đoạt sở hữu. Cách mạng dạy rằng vấn đề nằm ở chỗ chẳng phải ít hay nhiều mà là kẻ ít người nhiều. Thế thì xoè mười ngón tay, sao ngón út bé bỏng nhất, vô tích sự nhất, nhưng lại dễ yêu nhất. Mặt trời vốn đã đỏ kè, giờ chỉ biết thở dài ngao ngán, còn không đành thở hắt vội vã, cho xong.

Ngoại bịa với người trong xóm rằng “Cậu ấy là con cả của anh trai tôi ra Bắc tập kết từ năm năm tư.” Bí Vàng phục trí tưởng tượng và óc khôi hài của ngoại sát đất. Thời chiến, ngoại nhận đứa bé chưa đầy tuổi bị mất cha mẹ trong trận pháo kích làm con nuôi. Đứa bé được ngoại đặt cho cái tên là *Võ Thị Gái*. Thời bình, ngoại nhận cậu bộ đội chân chất bá vợ tận đầu đầu thành máu mủ ruột thịt. Những lúc rảnh rỗi, nằm thẳng cẳng dưới giàn bí, Bí Vàng thấy rõ mọi sự trong Quá khứ và Hiện tại. Đêm qua, cậu nói với ngoại rằng, con bé sao mà bé thế! Bé đến mức trời hơi chấp choạng một tí là cháu chịu, chẳng thấy gốc lẩn ngọn đâu cả. Trong giọng nói của cậu, chan pha mùi thương cảm. Có hôm, cậu lấy tay chùi trán Bí Vàng, nói dính mồ hóng. Không phải mồ hóng mà lọ nghe đấy cậu ơi! Bí Vàng vừa nói vừa cười. Cậu trở mắt, há hốc mồm, chìa mấy cái răng dài, to, xiêu vẹo không còn màu nguyên thủy. Cái gì cũng lạ, đã gọi là Đổi Đời cơ mà. Cậu lạ cháu, cháu lạ cậu, vậy hai ta đồng đảng nhá! Bí Vàng nghĩ chỉ mình ngoại là chẳng khác đi mấy. Ngày chưa giải phóng, buổi sáng ngoại được ăn hai củ khoai, giờ chỉ còn một, rồi còn phải bẻ đôi chia cho cậu nữa chứ. Ngoại đi khuất ngõ, Bí Vàng còn nghe tiếng óc ách sôi sục trong bụng ngoại theo gió vọng ngược vào nhà. Nhưng phải công nhận rằng, nhà giờ đây ấm áp hơn, dễ chịu hơn, vì sự có mặt của cậu. Nhà không hề khoá cửa, đơn giản vì không có

cửa.

Mỗi lần nhìn cậu, ngoại chắc lưỡi thở dài, rồi nói không cơ man nào hiểu hết nỗi khổ đau, nhọc nhằn cậu đã trải qua với từng ấy tuổi mà giờ còn sống sót. Đường mòn Hồ Chí Minh, địa đạo Củ Chi, núi rừng Trường Sơn đông - Trường Sơn tây, súng nổ, bom rơi, tử thi đồng đội, xác quân thù... còn bám rít trên da thịt cậu. Đôi khi trong ngày, từ rốn cậu phun ra luồng khói xanh đậm, đặc kín mùi máu, mùi bùn, mùi xác chết sau trận giao chiến. Chỉ ăn rau má mà phá (được) đường tàu. Thiệt là đại tài! Cậu bảo ngoại là thành phần công nhân lao động tốt. Còn Bí Vàng, cậu chần chừ đúng 3 giây, rồi nói giờ là cháu ngoan của Bác Hồ. Bác Hồ hay bà ngoại và cả cậu, ai Bí Vàng cũng xưng cháu tốt. Cậu gọi Bí Vàng là đứa con pha giống, nghe văn hoá phết! Trưa hôm qua cậu bảo cậu là người không chết khi phải chết, mà sẽ chết khi có thể chết.

Bí Vàng chợt thức giấc vì cuộc chuyện trò giữa ngoại và cậu. Bí Vàng hé mắt thấy cậu móc trong túi áo bên phải ra gói thuốc Vàm Cỏ, đặt lên bàn. Rồi cậu móc trái tim bên trái ra, cũng đặt lên bàn. “Thôi... thôi...” ngoại vội xua tay, nói, “Tôi tin cậu là thằng bộ đội chân chất hiền lành. Từ hồi trong bụng mẹ đẻ, cậu đã được Bác Hồ dạy phải cứu nhân độ thế. Miền Bắc phải giải phóng miền Nam. Như đôi dép râu thất lạc, chiếc phải mong gặp lại chiếc trái. Đồng bào bên này vĩ tuyến mong ngóng đồng bào bên kia vĩ tuyến. Cậu không ma cô ma cạo, không ba que xỏ lá, không đầu đường xó chợ. Cậu không lạm dụng lòng tin của tôi.”

Cậu đúng là bóng cây mát rượi trưa hè, là quạt nan ngoại phe phẩy đuổi muỗi trong đêm, ru dỗ Bí Vàng ngủ ngon. Nhiều năm cậu lặn ngụp trong rừng, giờ trở thành người rú. Cậu mang cả rừng rú trú ngụ trong nhà. Cậu là người chân thật, dễ tin, tốt bụng. Bí Vàng cảm ơn Bác Hồ đã mang cậu đến cho Bí Vàng. Tư Bản - Vô Sản - Chiến Tranh - Hoà Bình - Mỹ Ngụy... Tất cả mọi khẩu hiệu nằm hết ngoài ngõ. Ban đêm, mái tóc ngoại rũ ra, Bí Vàng thò tay lấy vạt tóc ngoại vắt qua mặt, như thể ngăn chặn thế giới bên ngoài xâm nhập. Sáng thức dậy, nhìn ra sân trước, thấy ngoại đang súc miệng, rửa mặt. Nhìn ra sân sau, thấy cậu đang bứt từng cọng rau má nấu nước để cả nhà uống cho mát. Rồi cậu rửa, kì cọ hai nách thật kỹ càng. Cậu lấy xác vỏ cau chà mạnh hàm răng không cái nào giống cái nào, màu nào ra màu nào. Nước miếng trên lưỡi cậu quện bụi phương xa. Nhiều lần cậu thủ thủ trong tai Bí Vàng rằng, cậu rất thương nhớ nơi có những cơn đê quện bụi đỏ. Còn ngoại, giờ đây không khẩn vái tứ phương như trước nữa. Bí Vàng hỏi tại sao. Ngoại trả lời không còn tin có ông thần nào phù hộ con người. Ngoại đã khẩn cầu mỗi ngày, suốt cuộc đời, chẳng thấy thần thấy thiếc gì phù hộ cả. Chỉ ngoại phù hộ ngoại. Vuốt tóc Bí Vàng, ngoại nói mong sao sự sống cả ba luôn mạnh mẽ, bởi nỗi sầu đau đang xâm chiếm mạch sống khắp muôn nơi.

Từ ngày cậu cư ngụ trong nhà, Bí Vàng thường bị đánh thức vào khoảng 2 giờ sáng bởi mùi khét lẹt da thịt người cháy. Có hôm lại ngửi mùi những viên đạn rỗng ruột đâm máu bầm móc ra từ thân thể cậu. Bí Vàng nhớ hôm ông bà Đậu chặt cẳng cậu, moi ra từng viên đạn đầu đồng. Ban đầu bọn con nít trố mắt trái kinh ngạc, mắt phải sợ hãi, nhưng chúng không quên đồng thanh đếm 1-2-3-4-5-6-7-9-12-14-21-35-41... 109-276-302... Cứ thế, thêm một con số, là moi thêm viên đạn đầu đồng. Giết một mạng hay cứu sống một mạng? Giờ đây, chẳng còn ai bận tâm, chia trí. Mọi người đang sống trong thời bình, nhưng gắng thương yêu, chở che, bảo bọc nhau một cách kh(ổ)ó nhọc. Ông Đậu đếm đến con số 407 thì phải về nhà tắm rửa cho đứa con nửa nam nửa nữ bị chứng đau tim bẩm sinh, và cũng đến cỡ rượu đế. Chỉ còn lại bà Đậu, ngoại và Bí Vàng. Những đứa trẻ mỗi đứa về nhà không quên cầm chắc trong tay viên đạn đầu đồng làm kỉ niệm. Cuối cùng, bà Đậu chùi hai bàn tay đầm máu vào quần lãnh đen, nói nhỏ, “Xong rồi.” Bà ngoại chùi mồ hôi, Bí Vàng chùi nước mắt.

Mỗi ngày Bí Vàng rửa những kẽ chân còn lại của cậu bằng nước mưa đêm, hứng trong lu, không có con lăng quăng nào chết đầm trong đó cả. Ngoại lấy que cạy đất ghét cáu bẩn bám quanh viền móng tay. “Tại sao cái gì dơ bẩn cũng màu đen hết hử ngoại?” Bí Vàng hỏi. Những nếp nhăn trên mặt ngoại bỗng đổ dồn một bên mặt. Ngoại ra vườn hái lá bí non mới nhú, hoa bí sắp tàn, nhai nát đắp lên vết thương cho cậu. Vết thương lành, nhưng mùi rừng rú, bom-súng-dạn, tử thi sinh thối, thịt người khét lẹt vẫn phảng phất trong không gian. Ngoại lấy áo ít bị vá nhất, nhúng xuống ao, nước chảy long tong, vắt ráo, hơ lửa, rồi phủ lên cẳng cụt của cậu mỗi đêm.

Từng ngày, từng ngày một, thìa cơm nguội Bí Vàng nhai rất kỹ, đợi chờ tiêu hoá. Từng chữ, từng chữ một, trong cuốn từ điển dày cộm cũng phải hành xử như thế, cần được tiêu hoá. Phải làm sao như lá bí xanh, hoa bí vàng thay nhau mọc và rụng quanh năm nhưng rễ chẳng hề nao núng. Ba người sống trong nhà tìm cách thích ứng lẫn nhau. Da mặt màu nhợt Bí Vàng sau đợt bị ong chích - tưởng đã nằm luôn dưới lòng đất - nhờ phép lạ vô tình của cậu cứu kịp thời. Nay da Bí Vàng lốm chốm như đá ong, hết khả năng doạ nạt, gây cảm phần, hay sẵn lòng giết cho được những giấc mơ quỷ ám trong đầu cậu khi say ngủ. Lúc thức, trong tầm kiểm soát suy nghĩ, cậu và Bí Vàng hết còn xa lạ, nghi ng(ại)ờ. Cậu luôn nhắc nhở cuộc chiến đã kết thúc. Ngày 30/4/75 là ngày đất nước hoàn toàn được giải phóng. Cậu nối tiếp lòng chiến đấu dũng cảm vì tin vào sự tốt lành của nhịp đập con tim. Sự kiêu hãnh của đảng nam nhi trong thời giặc Ngoài xâm lăng. Bí Vàng nghe tưởng như điệp khúc vừa ngậy thơ vừa buồn bã. Cậu không nói giấc Mỹ vì biết ngoại không vui, không thích nghe, thậm chí triệt để cảm. Có một số chữ cấm kỵ, như đen đủi, quỷ dữ, Mỹ lai, địa ngục, con hoang, con vô thừa nhận. Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, Bí Vàng không cách gì nhớ nổi, chỉ nhớ mẫu tự đầu nào cũng phải viết hoa, và tên **HỒ CHÍ MINH** phải viết to, in đậm. Cậu bảo, do sự tử tế và lòng tốt, trái tim cậu có được 9 giọt máu của Bác. Cậu cũng không quên nhắc lại là dân ta đã sống qua mùa địa ngục. Cậu bảo giờ đây không nên ôn lại tội ác Mỹ Ngụy. Cậu là người cực kì tế nhị, như khi nầy cậu chống gậy ra vườn, ngắt cọng bí quăn tít, kéo dài, nói tót Bí Vàng và cọng bí tựa như nhau, nghĩa là Đẹp. Mỗi khi Bí Vàng chun mũi, khịt khịt vì mùi lá tươi rùng rú sừng đạn da thịt người cháy khét lẹt toát ra từ người cậu, thì ngoại bảo đừng làm như thế cháu à, bà thương thật thương mùi đó. Mùi khổ nạn.

Cậu gồng tới căn nhà này cả gánh mùi lá rừng, mùi bụi đường xa, mùi tử thi đồng đội. Vậy mà giờ đây, trong phút-nói-thẳng-nói-thật, hay đang mớ, cậu bảo chẳng muốn nhớ chút nào nữa cả. Như thế cậu tự tạo ra ảo tưởng để rồi thất vọng. Cậu có thể kiểm soát nỗi buồn đau trong ngày trời sáng trưng. Nhưng trong đêm tối, giữa giấc ngủ không kịp trở giấc, cậu giơ tay đầu hàng vô điều kiện. Bí Vàng nhận thấy, cậu đã bót ngâm nga, “Đường ra trận mùa này đẹp lắm!” Đôi khi, bất chợt, nhân dạng cậu là một đám mây băng giá.

Cậu rời nhà lúc hùng đông, trở về nhà trời bắt đầu nhá nhem. Mặt cậu thần thờ. Vẻ thần thờ khác lạ, chẳng phải thương nhớ, tiếc nuối cái cẳng đã đứt lìa thân xác, dù hơn nghìn lần cậu bảo Bí Vàng rằng cậu bị mất cái thú rung đùi. Bí Vàng len lén theo dõi cậu sau những kẽ tay xoè. Đêm đó, cậu đứng nói một mình mà tưởng nói với ai đó rất đổi thân thương đang ở phía bên ngoài cửa sổ. Những đồ vật cậu ước ao sở hữu có cùng chữ đ: đèn pin, đồng hồ, xe đạp, đài radio... như hầu hết các chú bộ đội sinh Bắc tiến Nam ước mơ & đạt được. Bà ngoại cứ thở vô thở ra thở hắt thở dài thở dốc thở ngắn theo từng cơn gió trời đêm oi ả lọt thỏm vào nhà, bởi bà tưởng rằng cậu ước muốn đàn bà. Bí Vàng nằm yên, ngưng thở, thấy trong đầu cậu phất phơ cái quần lót của mẹ cậu phơi ở bờ giậu, đũng đáy vá đụp để cất & giấu vại đồng xu lẻ. Hôm nọ, cậu lạc ra chợ, ngạc nhiên trở mắt thấy sao dít con gái miền Nam có ba đường gân nổi kết thành hình tam giác. Một ngang và hai dọc, tựa cái nón hay chữ V có khả năng kích thích cậu mọc thêm cái chân con con, nhưng cứng ngắc, chỉ mình cậu biết, dù chính cậu chẳng ngờ. Cực sướng & cực khổ đánh vật cùng lúc trong con người cậu. Sáng sớm hôm sau, mắt miêng cậu nhắm khít, cố gắng lắm mới mở ra được vài chữ lí nhí với ngoại rằng, cậu xin ít tiền để đánh điện tín về phương Bắc, báo người nhà biết rằng mọi sự đã ổn, cứ chờ đấy. Cậu không cho họ biết rằng cậu không còn đi bằng hai chân nữa. Giờ đây, cậu hay gọi Bí Vàng là đen thương ơi... đen thương à...

Bà ngoại - Bí Vàng - Cậu có cùng thực tại là thèm ăn, và thực tế là thiếu ăn. Đêm, cả ba nằm nghe tiếng ùng ục ùng ục... ôn nghèo kể khổ trong bụng nhau. Ánh trăng chỉ để đỡ vại đồng dầu cạn. Cậu ra sau vườn hồ hởi phần khởi trồng 3 dây khoai lang và 4 dây khoai sắn. Khoai sắn lá chưa mọc rễ đã thối. Khoai lang trồng được 7 ngày, nhổ lên, giống bầy lợn tí hon, tròn vo, đỏ hồng. Trời sắp tối, cậu nhắc Bí Vàng đi rửa mặt, “Này bà mặt trời nhá nhem, này cái mặt con đen lem nhem, thèm mút cà rem.” Hai cậu cháu cười to. Cậu cười giọng thanh, Bí Vàng cười giọng đục, nhưng cả hai trùng ý. Tai ngoại nghe không rõ, nhưng thấy cậu cháu cười ngoại cũng há hòng cười theo. Chiều qua, cả ba ngồi lưng quay ra vườn, bụng quay vô nhà, cùng ngón nôi khoai luộc giòn ngọt khoái. Lúc đó, nước bọt thối chum bong bóng bám chặt khoé miệng người hàng xóm. Khoai lang nóng hổi vừa thối vừa ăn. Khoai lang chắc nịch, không lỏng bồng lơ bơi.

Răng ngoai cái còn cái mất cái gãy cái hư cái lung lay, nhưng hoàn toàn không răng mô với những củ khoai lợn tí hon cậu trồng tưới bằng nước ao nhà buộc lòng nhổ sớm. Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam. Nam-Bắc-Trung thống nhất một nhà. Kết quả 30 năm cách mạng là thế này đây! Bí Vàng ủ kín mấy củ khoai bốc khói nằm lặng yên dưới đáy dạ dày. Ngoai nghiêng vai nói khẽ, “Ba người mình chưa bị đầy đi kinh tế mới là phúc đức bảy mươi đời đây, cháu ạ!”

Cậu nói giải phóng được dân tộc là đã đi được nửa bước. Nửa bước còn lại sẽ giải phóng luôn nhân loại. Thế-Giới-Đại-Đồng. Đoàn Kết & Quyết Thắng. Khi cậu lặp lại lời Bác, Bí Vàng nghe tiếng ộp oạp rống to bất thường của ếch ương mẹ đang kiếm tìm ếch ương con thất lạc trong đêm. Mưa to làm ngập ao, mất phương hướng. Bí Vàng run rẩy, răng va đập không ngớt. Ngoai bảo để yên cho cậu mộng tưởng. Cậu nói chỉ mình cậu tin/hiếu. Mộng tưởng làm cậu sinh tồn và tự sướng, miễn cậu không vác súng, dí dao, bật chốt lựu đạn bắt người khác nói theo, làm theo là được.

Mái nhà chống đỡ những cơn mưa khác nhau đổ xuống từ trời. Bí Vàng thích ngồi trong nhà ngắm mưa hoặc ra hiên tắm mưa. Bí Vàng không muốn mưa lâu, vì mưa làm ướt tóc và da ngoai đang ngồi bán rau ngoài chợ. Bí Vàng cũng không muốn ra vườn hái bông và lá bí luộc chấm nước mưa pha muối hầm cho bữa ăn chiều. Hai nỗi lo sợ của Bí Vàng không ngăn được Marx dạy rằng... Lenin dạy rằng... Bác Hồ dạy rằng... Chúng ta phải khắc phục mọi khó khăn. Trong hoàn cảnh nào cũng không để sai quan điểm, mất lập trường... Cậu huyền thuyên bất tận. Con ngáo ộp có lúc phải ngưng 4 giây để thở nữa là... “Cứ chậm chân, lại nói mãi thế, không khéo chẳng còn cháo mà húp!” Ngoai nói, rồi chép miệng thở dài, “Giấc mơ con đề nát cuộc đời con!” Cậu là người chặt được cây, xẻ được ván, nhưng không đóng được thuyền. Bí Vàng đọc được những điều thầm kín này trong bụng ngoai. Giải phóng vào, tiểu tư sản là ai? Bí Vàng nhìn bà ngoai, bà ngoai nhìn cậu, cậu nhìn Bác Hồ, Bác Hồ nhìn Bí Vàng, Bí Vàng nhìn bà ngoai, bà ngoai nhìn cậu, cứ thế, xoay vòng. Ba người thật và một người không thật trong căn nhà không cửa, thông thoáng gió. Gió thổi tạt tiếng thở dài về phía lưng, phía Quá Khứ. Tài sản trong nhà là rế rách chổi cùn. Cậu kể Bác Hồ đã từng chu du nhiều nước ngoài, như Pháp, Mỹ, Liên Xô, Nhật, Trung Quốc. Cậu nói gì, bà ngoai nghĩ gì, cũng mặc. Sự kiện đã vượt lên khỏi đầu Bí Vàng. Bí Vàng vẫn tắm ao, vẫn nằm dưới giàn bí, vẫn ăn dần cuốn từ điển, vẫn âm thầm vái lạy Bác Hồ mỗi ngày vài bận: Giúp cho Cậu được Ước thấy Mơ rằng... một ngày nào đó, giải được cơn mộng và tránh trước được những gì đó không lành, không thật ở phía Tương Lai.

Bí Vàng bắt hai con thần lằn bỏ vào lon thiếc, đem chôn, sáng hôm sau đào lên, đầu hai con thần lằn biến mất. Cậu bảo Bí Vàng đừng lo, cứ hái nắm đọt bí non, băm nhuyễn hầm nước đáy ao đúng 7 ngày 8 đêm. Đợi thật nguội, bôi lên mặt, không phải để bớt đen, mà để da bớt lỗ chỗ như đá ong sau trận ốm làm hờn Bí Vàng suýt lìa khỏi xác. Mùa đầu mọc. Cậu nói. Lên ra. Ngoai nói. Cái lon thiếc nhốt chặt những cơn ác mộng không cần thiết. Sau giấc ngủ trưa, Bí Vàng thức dậy, bọn trẻ trong xóm tụ tập trước nhà, đồng thanh hô to: Tay trắng tay đen tay ma rốc cốc keng tay bà già đen thui tay việt nam trắng bóc nấu chè đậu hũ! Chữ “hũ” vừa dứt, cả bọn quay người, tụt quần, chống dít vào mặt Bí Vàng. Hai chữ xúc phạm to hơn trái núi đè nghẹt Bí Vàng thở hết được. Tóc Bí Vàng bồng như ổ rắn lúc nhúc quấn chặt vào nhau. Bí Vàng muốn bóp cổ từng đứa, từng đứa một. Cậu từ trong nhà phóng ra với cái chổi, quất tứ tung vào người chúng. Cả bọn chạy tán loạn. Lần đầu tiên trong đời, Bí Vàng có được sự chở che.

Trong thời chiến, thế giới đứng về phe miền Bắc, bởi tội nghiệp. Nay thời bình, thế giới đứng về phe miền Bắc, bởi thắng trận. Khuya qua, cậu quyết định về lại đất Bắc, nơi cậu rời xa trong thời chiến, nay trở về trong thời bình. Anh trở về b(đ)ại tướng cụt chân!

Cậu đi rồi, Bí Vàng vẫn không cách chi nhớ được hình thể lá cờ để vẽ, chỉ nhớ nó có hai màu đỏ vàng. Bí Vàng nhớ tiếng ú ớ của cậu vắng vắng giữa trời trưa nắng rọi chói loà. “Chiến lược quân sự: Một thần tốc. Hai táo bạo. Ba bất ngờ. Bốn chắc thắng.” Bí Vàng không nhớ lúc bị ông bà Dậu chặt cẳng, cậu có lẩm nhẩm câu thần chú ấy không?

Cậu đã về lại xứ Bắc của cậu. Cái lon thiếc nhốt hai con thần lằn cũng biến mất trong ngày cậu rời nhà. Nước da Bí Vàng giờ đây phẳng lì, mượt mịn như rêu non ẩm ướt nằm ngoan sát rạt. Trước ngày đi, cậu dúi vào tay Bí Vàng que kem. Đường chanh đá tan dần giữa từng kẽ răng. Bí Vàng nhai nát que gỗ trong giấc ngủ. Những ngày hạnh phúc đang/sẽ lùi vào dĩ vãng

khi Bí Vàng bằng tuổi cậu.

Khi cậu không còn ở trong căn nhà này nữa, thì mùi lá cây-núi rừng-bom đạn-tử thi đồng đội lặng lẽ chui trở vào nằm sâu dưới đáy ba-lô. Chẳng biết trên đường trở về nhà, cậu có ghé lại công trường bạt núi, xẻ đồi vượt đèo, bụi mù kín mắt như cậu từng kể? Ngoại mấy ngày liền không ra chợ bán rau. Ngoại ngơ ngẩn vô ra như kẻ bị mất đi nửa người. Trong đêm, con mắt không chột của ngoại biến thành cái nút trên áo quan không thể gỡ. Bí Vàng nằm căng mắt ngó mặt trăng tưởng hòn than. Nền nhà u tối, nôn nóng chờ đợi phép nhiệm màu. Bí Vàng đổ lỗi tại nhà không có cửa nên cậu đã bay mất giữa trời trưa. Lần đầu tiên Bí Vàng tức giận, giơ chân đá mạnh vào căn nhà không cửa. Ngoại bảo cậu về lại bên kia là đúng. Cậu từ giã người thân yêu ruột thịt, cùng lời hứa hẹn, khi nào hoà bình sẽ về. Cậu đạt được ý nguyện và giữ đúng lời hứa. Nhưng để giữ đúng lời hứa, đạt được ý nguyện cậu phải hy sinh một cái cẳng. Đơn giản có thế. Cậu từng bảo với Bí Vàng rằng, nếu phải chết, cậu chỉ chết trong vinh quang. Giờ đây Bí Vàng nghĩ, con người sinh ra để sống đời mình chứ không nên trung thành với những người đã sống đời họ.

Bí Vàng khám phá bài học đầu tiên và duy nhất sau ngày giải phóng là cười. Cười vào mọi thứ, mọi vật, mọi vấn đề, là xong. Như đưa tay tuốt da con rắn hổ mang một cách ngon ơ. Mỗi sáng sớm, Bí Vàng đi ra vườn, moi dưới gốc bí lên cuốn từ điển Anh Việt - Việt Anh. Lượm một chữ bỏ vào mồm nhai nát, nuốt ực xuống bụng, đợi tiêu hoá rồi bước vào nhà với nụ cười. Nụ cười đầy ắp tự tin, bản lĩnh, nhưng lại nằm trong trạng thái giằng co, như dữ dằn và hiền lương chẳng hạn. Dữ dằn và hiền lương đủ liều lượng khuất phục hoặc khống chế tất cả hài nhi trong xóm. Trạng thái giằng co chẳng khác chủ nghĩa tư bản vs. vô sản. Chiến tranh vs. hoà bình.

Khi cậu chưa đến ở, ảnh Hồ Chí Minh chưa treo, mọi người trong xóm tự động đóng cái mộc trên trán Bí Vàng "Quý Con - Con Quý." Quý đồng nghĩa không đẹp. Không đẹp tức là xấu. Mà đẹp thì đũa ngu nào cũng biết nó là giấy thông hành hạng nhất đi vào cõi nhân gian, vào kinh tế thị trường. Giờ đây, băng vải đỏ kẻ chữ vàng treo ngược đầu ngõ: Hoà Bình - Độc Lập - Giải Phóng - Thống Nhất mà Bí Vàng vẫn chưa lột xác. Gậy gộc dao kéo búa rìu dùi cui luôn chực chờ phóng đổ lên xác thân Bí Vàng. Kẻ thù là ai? Cả xóm đồng thanh hỏi, rồi đồng lòng chỉ ngay mặt Bí Vàng. Những lúc như thế, Bí Vàng chỉ biết về nhà, nằm úp mặt dưới giàn bí, ôm siết cuốn từ điển vào lòng, bởi trong cuốn từ điển, định nghĩa chữ Xấu không in khuôn mặt Bí Vàng.

Ngoại tăng 20 tuổi sau ngày cậu rời nhà. Ngoại đi lui thay đi tới, nuốt chứ không nhai. Hai bà cháu bây giờ trở về với những ngày gió thông thốc thổi qua thổi lại trong căn nhà không cửa. Bí Vàng biết rõ là rất khó lòng, không thể coi như chưa từng có sự sống của cậu trong căn nhà này. Căn nhà giờ như địa vực không đáy. Đôi khi trong ngày, đâu đó, trong không gian toả ra luồng gió mang giọng nói, âm hưởng miền Bắc. Những chữ cuối không quên mang dấu sắc, vút cao, vút cao. Trước nghe vui tai, giờ nghe ngậm ngùi. Sáng trưa chiều tối, hai bà cháu sống với kỉ niệm có bóng cậu vụt hiện vụt biến. Cậu một chân lọc cọc vô ra, ra vô như thờ. Nhớ nhiều hôm bóng đêm đè lên người cậu, cậu ú ớ một hồi, rồi bịch nước trong mắt cậu vỡ oà. Cậu than rét quá! rét quá! dù cả xóm đang ngủ, tay ai cũng cầm quạt, quạt cho nhau. Vợ quạt chồng, chồng quạt con, con quạt mẹ, mẹ quạt bà, bà quạt ông, ông quạt cháu... Rồi có khi mặt trời đang đứng dằng háng trên đỉnh đầu, cậu cũng than rét quá! rét quá! Cái rét không để cậu yên thân được nằm giây. Mỗi khi ngoại nghe cậu than như thế thì tưởng như có ai thò tay vào lòng ngoại bóp nát. Tình trạng kéo dài đến một lúc cả nhà cùng bị chứng mất ngủ. Phá vỡ giấc mơ hoà bình bằng những cơn ác mộng gây vụn. Trong đêm khuya khoắt, mỗi một nhai gỗ rào rào làm bụng cả ba thót lại, sợ cột nhà không trụ vững qua đêm. Cậu phải về lại với cha mẹ đẻ, anh chị em cùng loại máu. Vô ý hay cố tình, cậu làm bà ngoại và Bí Vàng đôi khi nhìn, không nhận ra nhau.

Bí Vàng tinh tế nhận ra chữ N của cậu đổi thành L. Và L của cậu tự động ngược lại thành N. Bí Vàng có cái tai rất thính. Hà Lam Linh. Thế nà thế nào? Bí Vàng nói điều này với cậu, cậu cười, kéo dài sợi tóc Bí Vàng, "Ô rau ngô đây! Thế quả ngô đâu nhỉ?" Hai cậu cháu cười giòn trong nắng vàng hanh. Bí Vàng không muốn cậu ngồi tư lự hàng giờ nhìn bóng đêm trần trụi, mặc dầu lúc ấy là lúc cậu Thật nhất. Cậu tiếc nhớ cái cẳng đã bị hàng triệu con kiến con sâu còn bỏ chét con ruồi con nhặng... chia đều gặm nhấm trong sự bình an, tuyệt đối không lời qua tiếng lại. Thống nhất đất nước chung, cậu mất cái cẳng riêng. Hoà bình, bà ngoại & Bí Vàng có

cậu. Và hoà bình, Bí Vàng & bà ngoại mất cậu. Đêm trước ngày cậu đi, bầu trời ẩm ướt, nồng nặc nước tiểu trẻ con. Xác muối chết trôi, chẳng biết dạt về phương nào?

Cậu đã chữa lành một số bệnh nhân trong xóm bằng phương thuốc gia truyền. Từ suy nhược thần kinh, nhồi máu cơ tim, đặc đờm tiểu nhất, loét bao tử đến chốc da đầu. Khi bị bệnh, họ tìm đến cậu, khi hết bệnh, họ quên phứt cậu. Một bữa có người đàn ông giàu sụ ở tỉnh phát hiện bong đá bị căng phồng đỏ ối như ruột dưa hấu. Ông nhất định không uống thứ nước bông bí vàng, rể bí non nghiền nát hầm với nước đáy ao. Ông không tin thuốc gia truyền của cậu, mặc dù cháu gái ông mụn nhọt mọc đen nhẻm như mè rắc, chỉ uống hai lần thứ nước này là da mượt mà láng mịn. Ông nhất định chỉ uống nước đá con trai đầu lòng 9 tháng tuổi pha với 9 giọt nước mắt bà già đồng trinh chột một mắt. Ông hứa trả ngoại số tiền mà ngay cả trong giấc mơ ngoại-cậu-Bí Vàng gộp lại cũng không thể thực hiện được. Ông cũng hứa sẽ cho ba người ngày ăn ba bữa no nê trong ba ngày. Ba ngày sau, ba người vẫn tiếc hùi hụi những bữa ăn no hột, bởi mắt ngoại vắt không ra được 1 giọt, lấy chỉ 9 giọt. “Bà ngoại tôi chỉ chắc chân mạnh tay, lòng da tử tế thôi.” Bí Vàng chống chế trong sự van nài. Sau khi ông giàu sụ rời khỏi xóm, nền nhà bồng chao đảo. Ngon gió nào đã luồn vào trong nhà rồi thì không thể luồn ra ngoài được nữa. Bà ngoại cậu Bí Vàng đi đứng nói năng khẽ khàng, sợ tiếng động mạnh sẽ làm cột nhà gãy đổ, vách phen vỡ vụn. Nhưng cũng may, hiện tượng kì quái chỉ kéo dài đúng 3 ngày.

Ngủ dậy, da mu tay Bí Vàng loang lổ như màu ngày màu đêm tranh giành xí chỗ. Bí Vàng cảm thấy mình đang mất dần mình. Bí Vàng đi ra vườn, ngắt bông bí héo và ọt lá bí non, nhảy ùm xuống đáy ao múc gáo nước, trở vào nhà đốt củi nấu ba tiếng. Khi nước rút, lấy bã đắp lên mu tay. Đúng ba giờ chiều, da mu tay trở lại bình thường, Suốt ngày hôm sau, Bí Vàng vô ra lảm bảm cảm ơn cậu cảm ơn cậu cảm ơn cậu không ngớt. Cậu đi, để lại ảnh Bác, cùng lời dặn rằng, “Mỗi khi nhìn Bác, cháu nhớ đến cậu nhé. Cậu chỉ ước được thế.” “Nam mô hồ chí minh bồ tát.” Bí Vàng chấp tay khấn.

Sau ngày cậu đi, nhà lúc nào cũng luồng tuồng gió, nhưng không thể bắt giữ được ngọn gió nào. Đôi khi giữ được âm thanh lộc cộc của chiếc nạng gằng gỗ khẽ khàng trong từng bước di chuyển của bàn chân còn lại. Móng chân cậu xé còn rơi vãi trên nền. Móng chân xé của cậu mọc dài theo từng ngày, thế mà đi tiểu đêm, hai bà cháu chưa hề giẫm đạp. Bí Vàng nhớ một lần cậu dúi vào tay Bí Vàng nắm cơm vắt. Bí Vàng bốc ăn từng hột, và đếm được 109 hột. Cậu tâm sự trong tiếng nắc cức, “Đời cậu có hai niềm tự hào. Một là đi bộ đội. Hai là được sanh ra cùng quê với Bác.” Khi nghe cậu nói, Bí Vàng thấy cậu chẳng giống Bác chút nào khi về già.

Hai nách ngoại sưng tấy, đỏ hơn trái cà chua căng chín. Bí Vàng sợ hãi. Lần đầu tiên kinh nghiệm Lẻ Loi - Trơ Trọi - Cô Quanh xâm chiếm. Quay đi đâu cũng chỉ mình đụng mình. Nước ở mắt lai láng, nước ở háng đầm đìa. Bí Vàng không dám cho ngoại biết, chỉ muốn đập nát cái màu đêm đen dằng dặc có bóng hình mình đồng lõa nỗi sợ hãi. Bí Vàng nghĩ đến lỗ sâu chôn một người ngủ hoài ngủ huỷ không chịu dậy để ngồi đi đứng như thường ngày. Sẽ chẳng bao giờ. Bí Vàng chạy ù ra sân, nhào xuống ao, nằm sâu dưới đó. Khi trời lên, người Bí Vàng khô ráo nhưng bụng buồn rười rượi. Bí Vàng đi lại giàn bí, bụng mặt nằm sấp. Giàn bí héo dần trong tròng mắt Bí Vàng mà vòm trời vẫn cong vòng xanh lơ. Đột nhiên mưa rơi ầm ỉ. Nước mắt/đái Bí Vàng tuôn theo dòng chảy của mưa. Bí Vàng vội chạy ù vào nhà, thần chết giạng chân vòng tay ngo ngoại đang quẩn người rên hư hử. Bí Vàng cố canh không cho thần chết đến gần người ngoại. Ngoại khẽ nhắc ngón tay, ra dấu Bí Vàng lại sát gần ngoại hơn, hơn, hơn nữa. Ngoại gằng thì thảo từng chữ, từng chữ một vào tai Bí Vàng, “Đừng để bất kì ai... kẻ khốn nạn nào... thích thú cười khi thấy cháu khóc. Nhưng, cháu muốn khóc thì cứ khóc. Luôn nhớ rằng: khi nắng lên, sẽ xoá tan màn đêm. Cháu là người lớn, nhưng đang còn nhỏ. Đừng gọi bà là ngoại nữa... chẳng nên tiếp tục phân biệt trong/ngoài – nội/ngoại. Chỉ chữ bà là được, là đủ, là đúng, là hiểu, cháu nhé!”

*When Sleeping Beauty wakes up
she is almost fifty years old.*

Maxine Kumin

Những con đường nối con đường. Những đuôi xe nối liền đầu xe. Những ô cửa sổ in mặt loài người. Nóng nằng bùng bít. Bụi bặm, khói xe, hơi người quăn kín không gian. Bánh xe lăn chậm hơn bộ hành. Bí Xanh bước ra khỏi taxi, hơi máy lạnh thổi mát bắp đùi vụt tan biến. Bangkok đang ngả về chiều. Dép trái bị trật, viên sỏi len kẹt giữa kẽ ngón, Bí Xanh khom người nhặt, khi ngược lên, mắt đập vào bảng quảng cáo du lịch Việt Nam, giá đang hạ, đi liền trong ngày, thủ tục đơn giản, bảo đảm. Bảng quảng cáo dán trên tấm kính xám tro, nền trắng, chữ đỏ viền vàng. Khuôn mặt Bí Xanh ẩn hiện trên bảng quảng cáo DU LỊCH VIỆT NAM.

.....

Viên sỏi đã nhặt, giờ đối diện là khuôn mặt có đôi mắt xếch màu nửa đêm, cùng hàng chữ Việt không dấu trên đất nước hình tượng chữ viết đẹp như bày rồng uốn khúc. Mặt đối mặt. Chữ VIETNAM nằm chắn ngang mời gọi, thách thức. Vũ trụ riêng đột nhiên bị lay động. Nắng chiều đổ xô từ phía lưng. Mắt Bí Xanh lạc dần; vì nắng, vì nóng hay vì hàng chữ Việt không dấu?

Về lại khách sạn, đứng trước gương ngó trân mình. Lần đầu tiên, Bí Xanh thấy mình mà không phải mình. Mỗi lần soi gương là ai đó với mái tóc rạ chín, đôi mắt xếch màu nửa đêm hiện hình. Cái móc uốn cong hình dấu hỏi xà ngang dong đưa trước mặt. Một thôi thúc lên đường tìm kiếm. Bí Xanh mừng tượng đến nơi nào rất đổi xa xăm, nhưng cũng rất gần gũi. Rồi xa-gần dần dà ăn lan nhau. Dòng suy nghĩ hỗn độn, đứt quãng, chấp vá như ráng sức gỡ đám rong rêu quấn cổ chân con mòng biển. Bào-thai-trong-bao-thai của mình. Những que ghệ bắt đầu nhúc nhích, xé toạc màn nhau để hít thở. Mắt Bí Xanh lại lạc đi vì ráng quá sức. Cây me già đổ vào một đêm mặt trời mọc thay mặt trăng. Tất cả chó trong xóm đột nhiên lẫn dưng ra chết. Rồi chó đã chết đồng loạt sống lại, há họng tru trảng dài vô âm. Bí Xanh đi đến cửa sổ, nắng nhạt dần phía dưới thành phố đặc kín bụi, khói xe, hơi thở, mồ hôi nhân loại. Bụi lọc qua tia mặt trời phản chiếu trên nóc nhà tròn vo biến thành màu tím thẫm. Vai chen vai dưới con lộ chính. Xe nối đuôi như đàn kiến biểu tình trong trật tự, hướng dẫn bởi hồn thánh Gandhi, cánh tay chỉ đường thủ tướng Thatcher. Thành phố với mùi cốt dừa ứ đọng không gian. Lông chim sẻ rơi như tuyết trong đêm Giáng Sinh. Bầy mối mọt giấu mình dưới kẽ chân người đàn bà nhảy múa mê sảng cổ bắt cho được bóng mình. Dòng xe kiến biến thành u đất ngoằn ngoèo dẫn vào con đường mang tên Hư Vô. Khuôn mặt (ai) ủ trong gối thăm thì điều bí mật cùng cát đáy đại dương.

Bí Xanh rời nhà, đến thành phố lạ, đất nước lạ, ngôn ngữ lạ để nói lời già biệt với người tình, mà giờ đây bỗng nhạt nhoà mùi vị. Buồn bã, mệt mỏi, chán chường rải dài cuộc hành trình. Nỗi sầu đau trôi tuột, nhường cho bóng hình mái tóc rạ chín và đôi mắt xếch màu nửa đêm ngự trị. Người tình hơn 39 lần cùng cơ thể Bí Xanh trải qua kinh nguyệt. Hàng trăm cuộc làm tình, hàng nghìn lần môi hôn. Sáng cuối tuần hai đứa ngồi ở balcon, dưới chiếc dù tap sác, từ apartment 2 phòng - nhìn xa như lông chim sẻ - cùng ngó xuống mặt lộ phố chính. Tổ tiên, nguồn cội không hề là vấn đề cần mỗ xẻ. Chi tiết đời sống họa hoằn giải thích bên trong vách tường. Hai đứa chia sẻ sự sống như loài người di hành. Không tủ nhục, không hoang tưởng, không dí mắt vào những điều vô bổ. Nhưng bỗng một ngày, những điều tưởng giản dị bỗng biến thành phức tạp. Tính hài hước và lòng trắc ẩn không cứu vãn được cuộc tình. Giờ Bí Xanh đang giẫm chân nơi đây, anh chàng Mỹ gốc Trung Đông đang đi trên ngã rẽ khác. Không ai dán nhãn cho ai. Đồng tình đến, đồng lòng đi. Chiếm hữu và thống trị không thực hiện được thì ta thoả hiệp bằng cách đời ai nấy sống. Thế giới riêng của Bí Xanh: giấc mộng, đam mê tuyệt đối không nhìn qua nhãn quan anh. Chỉ sự dễ ngủ của anh, thỉnh thoảng với Bí Xanh, là một cực hình.

Bí Xanh trở lại đứng trước tấm gương lớn phản chiếu chữ VIETNAM hôm qua. Miệng người trong kính cười, nhưng đôi mắt không cười. Bí Xanh bước vào bên trong tiệm. Cô bán vé dụ dỗ

tán dương, chỉ có thể đi bất cứ nơi nào, lục địa nào, châu thổ nào, ngõ ngách nào. Cô ngoài 20, nét mặt chiêu đãi khách hàng vô điều kiện. Cái lúm đồng tiền sâu hoắm hiện rõ ngay cả lúc cô cúi mặt gõ rào rào trên bàn phím. Bí Xanh cất vé vào túi xách, rời tiệm, thả lòng theo từng bước chân tìm kiếm, trở về, dẫn dắt bởi kẻ vô hình. Một vệt nắng dài như sợi xiềng khoá. Cứ thế, Bí Xanh đi. Bước chân lửa đỏ luồn lách dưới lòng đất, dưới mớ cỏ dại rậm rịt. Bước chân sau đẩy bước chân trước. Bí Xanh bước đi. Hình thể con rắn hoá thành con rồng uốn khúc lượn lờ, toả đầy móng vuốt sắc cạnh.

Bí Xanh dò dẫm, men theo nhân dạng mờ ảo. Trục giác quyết định sự sống còn. Ý tưởng giản dị & rắc rối chơi trò súc sê trong đầu. Cố gắng tái tạo mẩu chuyện không đầu không đuôi, nhưng cực kì cần thiết. Vững tối vây quanh ánh nắng toả đầy than bụi đỏ, tạo thành vòng xoáy. Vòng xoáy hình thù lở rốn người đàn bà vô sinh bốc mùi an nhiên tự tại. Nóc nhà với cây thập tự giá cụt còi. Viên Mồ Côi. Ngôi nhà Lịch Sử. Ngôi nhà Thời Chiến. Mùi mẩn mẩn bốc từ đồng xương bày quạ và đám đĩa tí hon rục rữa trong vũng máu khô. Nước mắt & nước tiểu nhào nặn hàng loạt tảng đất dính chặt, một thời oanh liệt: Hòn Vọng Phu. Nay là những tảng đất rời rạc, lạnh lẽo vô tri. Đôi mắt xanh chiếu thẳng, sáng không thua mắt chồn hoang. Tiếng cú con lạnh lẽo từ xa hoà trong tiếng gõ mõ từ ngôi chùa vùi sâu dưới lòng đất. “Đời sẽ tận, đường thì không!” Bí Xanh lăm thăm ngạn ngữ dân gian Thổ Nhĩ Kỳ.

Bí Xanh lấy ngón xoa xoa tròn mắt. Đôi mắt cả đời chẳng giữ được ai. “Khi làm tình, mắt em nhắm mà như không nhắm.” S nói, khi toàn thân anh đang nhồi tung trên bụng Bí Xanh. Bí Xanh thấy mình di chuyển lướt là trên mặt đất nóng, ngắm nhìn hai người con gái kiếng giò ôm nhau hôn đắm đuối. Ngón trở tuột quần lót, những ngón còn lại bầu chặt mông nhau. Họ ngã vào nhau như thể mặt trời chưa hề mọc đằng đông. Bí Xanh sức nhớ lần cuối liếm ngón tay người tình tẩm mùi bụi. Bụi thời gian. Vành tai anh mùi như thế, lỗ trũng ở cổ anh mùi như thế, hòn dái anh mùi như thế, lòng bàn chân anh mùi như thế. Bí Xanh dăm ngờ vực, mùi anh hay mùi mình? Bí Xanh ngừng môi ở ngón chân trở anh, mút thật chặt, thật lâu, rồi cắn thật mạnh, như lần đầu (nó) cố đút sâu vào hậu môn con nhím.

Bí Xanh trở về bằng những bước chân giật lùi vào tương lai, mặt ngược về quá khứ. Mang trong lòng nỗi hỗn mang u tối miền sâu. Tâm trạng sợ hãi cách địa ngục bằng nửa cái ngáp. Đêm qua, Bí Xanh mơ làm tình với người che mặt. Sau đó, giặt tấm khăn, là thầy thẳng ban rất thân đã chết vì AIDS. Bàng hoàng thức giấc, thấy mình đứng giữa tượng đài phế thải. Giấc mơ nghiền nát mọi cảm xúc. Ánh sáng xanh ảo lọt vào giường, Bí Xanh sờ vào, ngón tay tê dại. Bí Xanh trở về mang theo màu sáng đôi mắt ngày ra đi. Màu da lặn chìm trong bụi thời gian. Mảnh sân thấm nước dãi, nước mũi, nước mắt, nước dãi thuở ấu thơ. Ánh sáng soi rọi từ phía lưng, che khuôn mặt kẻ đối diện, không thể đọc được. Tiếng cười gãy đoạn của đám trẻ con chóc đầu cùng loại ghê. Tiếng nấc cụt đồng loạt của mấy bà sơ già một đời hiến thân dưới chân Chúa vô điều kiện. Đám vảy trắng quyết chí cùng bay trong cơn gió chướng. Bí Xanh đến từ thế giới đầy áp cơ may cùng hiểm họa. Còn nơi đây, ký ức ngàn năm di truyền.

Ai đã vắt óc nghĩ ra trò chơi đá gà cực kỳ dã man? Đám đàn ông con trai đứng, ngồi bao quanh khoảnh đất bé hơn miệng giếng. Hai con gà chọi giống đực được nuôi dưỡng, đào tạo phải đá đối thủ cho chết. Nó không chết thì mày sẽ chết. Mạng đổi mạng. Lũ đàn ông không áo, ngồi vòng trong, mặt mày không táo bón, thì cũng trĩu kinh niên, nhấp nhồm bởi đồng tiền cấp độ sắp được đút vào túi, hay sắp vượt khỏi túi, hoàn toàn tùy thuộc vào con gà đá đã chọn. Lũ con trai không quần, đứng vòng ngoài cổ võ. “Vô con, đá nó chết đi con! Không đau đâu con! Giỏi con! Giết nó đi con!” Tiếng la hét, chửi thề, chực xé xác nhau. Cổ nổi cộm đường gân đỏ như mào gà. Cửa gà sắc bén, cửa đứt xương người. Bọn đàn ông xứ sở này bắn giết nhau hàng ngàn năm chưa đã nư sao! An thịt súc vật để sống là quá đủ, có sao còn sử dụng chúng để làm trò chơi thoả mãn ác tính? Tai đĩa con ung mủ, xông luồng khói trắng, đặc quánh mùi quá khứ. Bí Xanh bịt chặt mắt, xua tan hình ảnh tiêu cực. Còn phải đến nơi cần đến.

Phim ‘Anh Hùng Và Giai Nhân’ chiếu hơn 80 lần cho hơn 80 triệu người nuôi dưỡng tính mau quên và lười suy nghĩ. Đám cưới ‘traoi tài gái sắc’ đang diễn ra trong sân nhà có cây cau, giàn trầu, và tảng đá màu tối. Bảng Tân Hôn treo trước cổng. Khuôn mặt chàng rể hơn hờ, cực kỳ thoả mãn. Cô dâu chỉ cần hai quả vú to, cái hăm sâu, co giãn tốt là đạt tiêu chuẩn. Mục đích lấy vợ vì cần cái máy đẻ, con hầu cơm bụng nước rót, già biến thành vú em. Bí Xanh đưa tay bịt

mồm, tự ngăn câu chữ thề. Cái kéo tay, cái cản chân có thể làm hỏng chuyến du hành. Bà lão bán chùm bong bóng bay. Thân thể bà nhấp nhô ẩn hiện trong/giữa chùm bong bóng. Một ngày bà bán bao nhiêu quả bóng để mua được tô cháo trắng cùng ly nước mía? Nỗi sợ hãi trong lòng Bí Xanh sục bùng lên. Nếu chùm bong bóng bị xì, bà lão sẽ rơi! Tô cháo trắng biến thành bọt xà bông ở khoé miệng và ly nước mía biến thành chén mồ hôi. Tất cả nóc nhà, từ lá tranh, tôn thiếc, đến ngói đỏ đều bị xóc ngược. Thoạt nhìn, Bí Xanh tưởng như tóc của những thầy ma đi ngược chiều gió.

Vừa dứt khoát chia tay người tình. Người có ngón tay cái dài to lạ thường. Anh là người tình thứ mấy? Mỗi người tình nhìn Bí Xanh một khác: thờ ơ dễ dụ khôi hài tốt bụng thông minh dử dằn quyến rũ ngu ngốc toan tính thơ mộng khôn ngoan lãng mạn tinh tế đắm thắm nhạy cảm lý trí táo tợn, và tất nhiên, có cả thất vọng. Đoạn đầu cuộc tình, hình dạng vật thể treo lủng lẳng trong đầu là cái cần câu. Đoạn cuối là cái cần câu lật ngược, biến thành dấu hỏi. Bí Xanh ngồi ôm đầu gối ngó thời gian xoáy trôi theo cơn lốc, đánh mất ý niệm thực tại đang diễn biến. Trời nóng quá sức chịu đựng. Nóng đến độ con bướm lẻ loi bay với đôi cánh bốc lửa, trông như con đóm lập loè giữa ngo. Sáng nay thức dậy, hai bầu mắt Bí Xanh chẳng có gì ngoài bể sương tinh dịch. Bí Xanh đưa ngón tay rà rà trông mắt, rồi múc ra chất nước nhờn nhợt, ám mùi rong biển tanh nồng. Bóng ai tóc rạ chín và đôi mắt xéch màu nửa đêm từ từ hiện ra trong đại dương sương đục giơ tay vẫy chào, rồi ra lệnh Bí Xanh phải lên đường. Bí Xanh bật người dậy, rời hotel, đi theo bờ vai trần màu olive chín rục.

Bí Xanh đi trong không gian ngạt mùi ối chín, tâm thân/thể thư thái lạ lùng. Chùm trứng cá bung nở trên những nhánh cây phủ dọc vỉa hè. Trứng cá da căng đỏ mọng, ruột trắng phau phau. Con cún ghẻ, lông sợi vàng sợi đen, đôi mắt liêu xiêu của kẻ chứng giám tin cậy được. Sao nó vẫn còn nằm đó? Gặm nhấm đôi bốt-đờ-sô lính, nuốt nước bọt chính mình suốt bao năm. Mặc bao dòng nước sông chảy xuôi ra biển. Mặc bao xác chết chôn chôn trong cùng ngôi mộ. Trung thành trong nhiều cơn hấp hối hụt. Đúng, đây là con cún thường xuất hiện mỗi khi Bí Xanh lên cơn sốt, giúp xua tan màn đêm yếm thế. Bí Xanh ngửi mùi nhau mùi mồ hôi mùi máu mủ mùi nước tiểu cùng tiếng rên la vật vã bên kia địa cầu âm u, huyền hoặc. Bí Xanh rờ lại miếng giẻ tẩm chất ngầy dại của mình trong một ngày nắng rục không nhuộm màu nguy hại, mà thắt chặt những múi bất ngờ. Con cún đi phía trước, phía-tương-lai, đuôi nó vẫy nhẹ nhẹ cho biết là sự sống còn đang chuyển động. Bốn chân nó hồng mặt đất, đầu quay ngược, chăm chăm ngó chừng Bí Xanh. Ôi! đôi mắt hiền lành nhất tinh cầu. Bí Xanh thấy mình trần truồng đi quanh khu bộ lạc da đỏ miền trung tây New Mexico, ngân nga bài ca Laguna Pueblo. Những con ruồi, muỗi, bọ chét, nặng túa ra bay thành đàn sau lưng Bí Xanh như rước kiệu. Vết sẹo trên bắp vế trái Bí Xanh bị ngã lúc chập chững tập đi vẫn còn y nguyên. “Chiến tranh không mở đầu không kết thúc.” Tiếng ai lầm thầm quanh quất đầu đây. Bí Xanh không thể lý giải được câu nói ngay lúc này. Bụi thời gian bay như cơn tornado giữa bầu trời không một vì sao.

Bí Xanh ngồi trong quán nước, trò chuyện với người đàn bà đứng tuổi. Hai ly dừa tươi đặt trên bàn. Người đàn bà đang định cư tại Mỹ, kỹ sư điện, li dị chồng đã lâu, có đứa con đang học năm cuối trung học, mỗi năm về Việt Nam một, hai chuyến. Bà trò chuyện với giọng tâm sự. Bà về Việt Nam nhiều người tỏ vẻ mừng khi gặp lại bà, nhưng họ sẽ mừng hơn nếu bà rời khỏi Việt Nam. Ngay cả mẹ bà, người luôn lo sợ bà đối xử không khéo hay nói thẳng tuột những điều bà nghĩ trong đầu với bà con, chồm xồm. Bà nói chuyện phá thai một cách tỉnh bơ. Việt Nam thời hậu chiến tỉ số phá thai cao nhất thế giới, thế nhưng, phụ nữ vẫn cứ giấu giếm, âm thầm giải quyết, để rồi sống trong sự ray rứt. Bà bảo thích nhất là tuần đầu mới tới, sau đó, bắt đầu nhớ pizza Cosco, dâu tươi ướp half and half, cà phê frappuccino Starbucks, rượu Napa Valley, và những cơn gió mát nhẹ thổi qua thành phố Saratoga, bắc California. Bà nói, sống ở Việt Nam, như đi đường làng ban đêm, có ngày đạp cút. Bí Xanh phụ họa, thì ở Mỹ cứ lái xe ẩu, có ngày bị ticket. Cả hai trò chuyện trong không khí nặng mùi rau khoai luộc và cá thiêu kho tiêu. Người đàn bà hỏi Bí Xanh ở Mỹ làm nghề gì? Sống ở tiểu bang nào? Về Việt Nam mục đích gì? Chồng con gì chưa? Bí Xanh trả lời, làm luật sư, còn độc thân, rồi cảm thấy không có nhu cầu và bốn phen nói gì thêm về mình. Người đàn bà ngắm nghía Bí Xanh một hồi, rồi buột miệng, “Đẹp quá! Đẹp quá!” Bí Xanh mỉm cười cảm ơn, hai má ửng hồng.

gặp lại

Cả hai nhìn nhau ngẩn ngơ, không biết bản nào gốc bản nào sao. Cuộc chiến chấm dứt đã lâu, lâu hơn số tuổi cả hai cộng lại trong ngày lìa xa. Thọc tay vào đồng cút nhào mà tưởng bột nhồi bánh trôi, nhóp nhép, dính cục, trôi trục giữa từng kẽ tay. Trạng thái mê sảng chẳng khác hai kẻ yêu nhau ở giai đoạn kịch liệt. Sự hỗn loạn tâm trí tưởng vô cùng thiêng liêng bỗng bị khống chế, khuất phục. Bí Vàng & Bí Xanh nằm cuộn tròn như hình dáng thai nhi. Suốt cuộc hành trình, giọt nước rơi khỏi mắt thoát biến thành hòn đá xanh lục. Gặp lại nhau, hai lúm đồng tiền trên má xoáy sâu liên tục. Bí Xanh bên phải, Bí Vàng bên trái. Hai đứa được chia đều dưới giàn bông bí, có con cún ghê cắn đứt cuống nhau và rửa sạch da bằng lưỡi, giữa cuộc chiến Nam-Bắc đang ở giai đoạn khốc liệt nhất. Tin tức chiến trường tường thuật 24/24 tỷ lệ ngược rền vang suốt dọc hai miền. Khoảng trống rùng rợn, khí lạnh côi âm bao phủ thân thể Bí Xanh & Bí Vàng. Mùi sinh tử, mùi hê luy cuộc chiến tương tàn. Cả hai sờ mó lại thân thể của nhau sau mấy chục năm biệt tích. Nỗi sợ hãi sùng sững tựa núi đá, nhưng chỉ cái hắt xì là biến tan. Lòng đầy nỗi quặn thắt máu mủ, ruột thịt là có thật, là công thức nhận diện, là lịch sử bất lực, là bị bôi xóa.

Bí Xanh & Bí Vàng ngồi tết tóc cho nhau. Những sợi tóc xoắn vòng êm ả trong lòng bàn tay. Không như cọng bí quăn tít, hăng nồng, gãy vụn chìm sâu trong kí ức. Bé gái gánh trên vai nửa nô lệ, nửa chiến tranh. Cha ông đã sống phần đời của họ, dẫu 9/10 là thống khổ, tủi nhục, ít ngày vui và no. Tóc Bí Xanh không dài, cũng quăn tít, đen tuyền, óng mượt như chùm lông giữa háng **m**, thoang thoảng mùi hương dã thú. Bí Vàng úp mặt lên mớ tóc, hít sâu. Bí Xanh xoè rộng tay, nhìn sự vật xuyên qua muôn nghìn kẽ hở. Nhìn tuổi xuân mình đang trôi giữa quảng trường lồng lộng gió.

Bí Vàng & Bí Xanh thụ tinh bởi một trứng mẹ và một tinh trùng cha, rồi chia đôi. Nguồn cơn từ dòng máu bầm tuôn ào ạt giữa háng, dưới sự chứng giám vom trời thấu triệt. Cả hai ngập tràn khiếp sợ như hai con dế nhũi ngó tằng đá đang rơi. Mặt đất là thảm lân tinh xuyên suốt da thịt. Giọng nói người đàn bà thường trực mang tâm trạng chân trong chân ngoài khi còn đang hiện hữu ở cõi trần gian. Rút một trong hai chân làm sao sống còn, trụ vững? Bà chua chát vì không tin có thời-tương-lai để chấp nhận sự bất định, rủi ro. Giọng nói của người đàn bà nhiều tuổi hơn, lại nhìn sự vật bằng một-con-mắt, nhưng thừa khả năng thổi phồng con tim bất kì ai. Bí Vàng dỗ dành Bí Xanh, “Đôi mắt hớp hồn! Đôi mắt phát sáng!” bằng giọng pha lê rổn rảng của đứa bé lên năm.

m xuất thân từ Chợ Lớn, giọng nói to và trợn. Lưỡi, tim là sự chuẩn xác. Trong mắt Bí Vàng, **m** khôn ngoan, hấp dẫn gấp mấy mươi lần phụ nữ bình thường. **m** đêm làm tình không biết mệt và ngày làm việc cũng không biết mệt. **m** thích đếm, đặc biệt là tiền. Mỗi đêm, trước khi leo lên giường, chà sạch cát bám lòng bàn chân, **m** không hề quên xem xét kẽ chân từng đứa nhỏ đã kì cọ rửa ráy sạch sẽ chưa. Ban ngày, mỗi bữa ăn, **m** cũng không hề quên đếm đủ những chén cơm có trôi tuột hết vào bụng bọn trẻ con không. Những con số **m** đếm bằng tiếng Trung Hoa, chính xác và nhuần nhuyễn. Ngôn ngữ thời ông cố tổ sót lại. Sáng sớm nay, **m** cãi nhau với ông bán cá chép, gian lận giá cả sao đó, **m** rống to giữa chợ, “Bà thôi cho một cái là rụng răng cửa bữa răng hàm con nhà mày bây giờ!” **N** quay qua nói thầm trong tai Bí Xanh, “Đó là ngôn ngữ chợ búa của nàng đấy! Sở dĩ bọn trẻ còn cái nóc nhà để che mưa chống gió đến tận ngày hôm nay là nhờ nàng. Công an phường khóm chủ tịch nhà nước dưới mắt nàng là tốt sạch. Đôi khi nàng hoành hoè một cách vô tư dè mển. Đôi khi nàng hoành hoè một cách rất khó chịu khó ưa.” Bí Xanh để ý **m** hay cười. Những chiếc răng xiên xiên, be bé, nhưng trắng muốt được bày biện hết sức rõ ràng.

Nói về **N** thì bắt đầu thế nào đây? Lại là một đứa con lai giống. Bố người Pháp, lính viễn

chinh. Nhìn Bí Xanh & Bí Vàng và **m**, **N** nói, “Tụi mình là anh em cùng mẹ khác cha.” **N** hay đùa, rất có duyên. Nhưng nói câu đó, **N** chẳng đùa chút nào cả. Mỗi năm, **N** ở Pháp sáu tháng kiếm tiền. Sáu tháng còn lại sang Việt Nam tiêu tiền. Trách nhiệm và hưởng thụ, mặt nào cũng tận tình, tận sức. Khi này **N** nói, “Ông Hồ bôn ba làm việc lớn, còn anh bôn ba cốt để sướng lấy thân.” **m** nghe, thở dốc, như vừa vắn xong cái tử lạnh to kèn. **N** có cái tật, ưa rung đùi và ngáp vặt, chẳng lấy tay che miệng. Anh nói chỉ làm được như thế ở Việt Nam, chứ ở Pháp, nó không cho bước vào nhà hàng, chứ chưa nói đến sờ làm. “Ồ, thế thì Việt Nam tự do quá!” **m** nói, mắt nhìn ra ngõ với cái bữu môi dài thậm thụt.

Bí Xanh & Bí Vàng ngồi giữa **m** và **N**. Ngồi giữa những câu nói, nhận xét, bình luận, ý kiến vô tội vạ, như gió thổi tàu lá dừa khô không thể không dong đưa. Mấy trăm ngón tay Bí Vàng & Bí Xanh mọc tua đan chặt bằng thứ keo máu mủ xương da ruột thịt. Tiệm ăn bình dân, người đàn bà bán hàng ngồi với khuôn mặt đợi chờ thường trực ngự trị. Nhạc đủ loại, từ sến Chế Linh, xẩm đui ăn mày, Trần Thu Hà Người dẹt tầm gai, đến rap Tupac I will not be denied. Ngược thời gian có Bee Gees Saturday night fever. Làm sao chối bỏ cách thể bị nhìn kiểu nạn nhân? Bí Xanh ngửi mùi vỏ đậu phộng rang bốc từ bãi rác ứ đọng ngoài sân. Tiếng mài dao, liếc dao vọng từ bếp. Hai đứa bé ngồi ngoài hiên mở miệng là đụ má mày, đụ má tao. Tiếng quảng cáo trị bệnh thào dạt và thông ống cống rao cùng một giọng một điệu một nhịp một độ trùng khớp. Mặt hàng là thuốc viên to bằng ngón chân trỏ, cùng màu cùng cỡ cùng loại cùng cầu mong tác dụng thần kỳ như Viagra.

“Mấy đứa mình, đứa nào cũng vô sinh,” **m** nói. “Nếu mục đích hôn nhân chỉ để sanh đẻ, nối dõi tông đường, thế thì, oh what’s love got to do with it?” Bí Xanh nói. “Thời tao thiên lập địa, thấy chỉ có Adong và Eva, Chúa bèn phán, hai đứa mày phải sinh sôi nẩy nở. Thế là nhân loại trung thành tức thì vâng lời. Hậu quả bây giờ là vấn đề môi sinh và nhân mãn, con người phải trực diện giải quyết,” **N** nói. “Cá nhân nào không nhập trào lưu lấy vợ lấy chồng là bị đội cho cái mũ e=ê=ê,” Bí Vàng nói. Định nghĩa sống là phải có vợ có chồng, như đôi dưa, đôi dép. Sống độc thân cũng là một trong những lựa chọn. Truyền thống coi việc không có con là bất hạnh, thậm chí phạm tội. Xã hội định nghĩa phụ nữ là mẹ, là vợ, trong khi phụ nữ có toàn quyền từ chối vai trò làm mẹ, làm vợ. Thế chế gia đình là công ước kèm kẹp do đàn ông đặt để. “I think, therefore I’m single,” Bí Xanh nói. Ai ca tụng thiên chức làm mẹ, làm cha, làm vợ, làm chồng thì cứ đeo đuổi đạt mục tiêu. Tổ ấm, nếu không là vui sống, có nguy cơ biến thành địa ngục. Ai dám nói mẹ Theresa hay Marilyn Monroe không có nữ tính vì vô sinh? Ba người đàn bà và một người đàn ông đang ngồi tại đây, thấy đều thoải mái, tự do, rong ruổi khắp mọi nơi, đeo đuổi công việc yêu thích mà không bị ràng buộc. Dare to think for yourself! “Định nghĩa gia đình là sex, tiền bạc, nghĩa vụ, con cái, tiện lợi..., thì thời nay, chẳng ‘ma’ nào cần đến gia đình nữa. Bởi độc thân có thể tự đạt được tất cả những tiêu chuẩn này,” Bí Vàng nói. “Ngoài sự khác biệt nơi bộ phận sinh dục, thì đàn ông đàn bà chẳng khác gì nhau,” **m** nói. “Anh chỉ tiếc chẳng có bầy con để đặt tên bằng sự nghiệp giữ nước của ông bà cố ngoại: Bạch Đằng, Đống Đa, Chi Lăng, Điện Biên, Xuân Giải Phóng, Thu Cách Mạng, Hè Đỏ Lửa...” **N** vừa nói vừa cười. Đột nhiên Bí Xanh muốn hôn một dọc trên từng con chữ, tiếng cười của **N** làm sao!

Sáng nay Bí Vàng đưa Bí Xanh đến công an phường xin gia hạn. Bí Xanh chứng kiến cảnh xét xử người đàn ông đã dùng dao đâm chết vợ, rồi xẻo hai múm vú, cắt phăng cửa mình, đâm nát lưỡi. Người đàn ông mai phục vợ khi nghi ngờ vợ ngoại tình. Ông theo dõi, bắt được quả tang vợ đang ân ái với tình nhân cạnh bụi chuối sau sân trường tiểu học. Tình địch nhanh chân tẩu thoát. Khi quan toà hỏi, “Đã đâm vợ chết ngắc, sao còn xẻo, cắt...?” “Vì tôi chứng kiến cảnh nó bú các thằng đó một cách cuồng nhiệt. Trong khi chung sống với tôi 19 năm trời, nó chưa hề làm điều đó với tôi.” Buổi chiều, **N** trở về sau mấy ngày bận việc ở tỉnh. Tóc **N** bay bổng, miệng cười thân thiết như người biết rõ đứa nào của khách, đứa nào của người nhà. Trong bữa ăn tối, anh nói Bí Vàng có sự vững chãi của người có trái tim lớn, nhưng thiếu sự tinh nghịch của kẻ ưa nằm dài trên thảm cỏ trong khuôn viên đại học. “Khối người học cao biết rộng chả làm nên cái đếch gì,” **m** đáp lại. Bí Xanh đứng giữa hai người, tay xoa lưng Bí Vàng, Bí Vàng cười tủm tỉm lái nhanh qua đề tài hiện tình: đám trẻ con bị chứng khờ, đám người già bị tàn tật, đám điểm giải nghệ từ Cam Bốt, đám chích choác... Bí Xanh nghe, thấy mình chấp chới bay. Dây trúng cá trái chi chít ửng đỏ như đầu lưỡi **N**. Mặt lá bí lấp lánh sắc vàng bông bí. Mùi ổi chín nức

khuấy động không gian. Bí Xanh tự nhủ, chốc nữa đây trong bóng đêm, sẽ có cảm giác mình là thân cây độc nhất mọc trong bóng tối luôn bị cuốn hút bởi ánh sáng ban ngày.

Đối thoại giữa **m** và **N** như trái banh tennis đánh qua dội lại, khi đề cập đến sự thiếu/thừa của phái tính. “Đàn ông được thừa cục thịt giữa háng, làm đàn bà thêm nhỏ dãi, cứ luôn ganh tị,” **N** nói, cố tình chọc **m**. “Đàn bà chúng tôi có bao giờ thêm hay cần cái của nợ ấy đâu, đừng khéo tưởng tượng cho sướng thân. Đàn ông các anh chỉ giỏi áp đặt sự suy nghĩ lên người khác,” **m** nói. “Đàn bà chưa bao giờ có kinh nghiệm sở hữu,” **N** chưa tha. “Thế thì nói cho rõ ràng, nếu thừa với thiếu cân đo đong đếm, thì đàn bà có hai trái núi trên người, đàn ông có mỗi cái dùi cui, đã vậy, khó lòng kiểm soát, cứ để nó phang vào đầu người khác, chứ hay ho hữu ích gì! Chưa nói tới, đàn ông chơi chỉ được một cú, sướng cu một lần là ngắc ngư củ tỏi. Trong khi đàn bà chơi sướng được lâu, lại nhiều lần,” **m** nói. Bí Vàng mãi mê suy nghĩ về sự công bằng. Chẳng ai coi ai rẻ rúng, coi phẩm giá kẻ khác thấp kém hơn mình, và cũng chẳng tự coi mình là nạn nhân. Đàn ông lẫn đàn bà có quyền tự do tối thiểu là xác định tự thân. Trong khi **m** và **N** tranh cãi, thì mấy đứa nhóc cũng đang cãi vã ngôn ngữ chợ búa. Mặt chúng tái ngắt khi nghe giọng **m** nói vọng ra, mà gió thổi lọt vào tai Bí Xanh. “Hết chuyện rồi thì ngâm mồm lại, sẽ chẳng ai bảo chúng mày bị câm đâu!”

Cô đơn đặc quánh cùng thêm khát điên cuồng đồng phủ up lên người **N** khi anh dấn sâu vào trong Bí Xanh. Bí Xanh/Vàng nhập một. **N** là-anh-là-ai mà phải phình người để che chở hai em, để **m** khỏi phải đưa tấm thân ra thăm, để nụ cười trẻ thơ thôi vội héo hắt khi trời màn đêm buông. Bầu trời ngọt ngạt mùi thịt da người nướng quá độ. Thời gian đang thuộc về bóng tối, địa ngục tâm trí. Sức hút thu của lực nam châm. Làm tình với Bí Xanh, **N** ngắm Bí Vàng qua làn vải mỏng nhang khói giăng giăng như bể tinh khí đặc nhờ. Dáng ngồi, đứng lặng lẽ khó lòng che giấu cuộc truy hoan bùng bùng sức sống châm chích trên mọi đầu ngón tay quơ cào. Thế giới phủ ập hoan lạc trong từng giây phút không dự tính, chưa định hình. Những khớp xương trong cơ thể Bí Xanh chẳng thể nối liền lại được. Phần nửa xương cốt trong người Bí Xanh bị xếp lăm của ai. Sức nóng cơn đồng thiếp thiêu đốt mọi vật thể, nhưng sao nước đá vẫn không tan trong cuồng hòng? Khi đêm xuống, **m** trút bỏ lớp vải để da thịt thấm gió mùa hè, tổng ngồng đi vô đi ra như thể thế giới này chỉ của riêng nàng, mà Bí Vàng say mê khôn xiết cái hình ảnh hồn nhiên trẻ thơ ấy. **m** đêm nằm giang chân chữ V, sẵn sàng cho và nhận. Bí Xanh ra khỏi Bí Vàng trong những giây phút thực tại ấy. Thân xác Bí Vàng hoàn toàn phó thác cho mùi vị, âm thanh ma lực, hơi thở nóng gấp, men theo ngón tay sờ nhám lướt đều trên đầu những đứa trẻ bạc phước, thoăn thoắt đêm, gấp, vuốt những đồng tiền bạc màu. Tất cả dấn Bí Xanh vào đại dương lạnh và phẳng tựa miếng thạch khổng lồ. **N** yêu nhất ở Bí Xanh là đôi mắt. Nó đổi màu khi muốn làm tình, trong khi làm tình, và sau khi làm tình, dù lắm lúc **N** nghĩ, làm tình với Bí Xanh, chẳng khác gì anh đang gắng sức đổ nước vào cái giếng cạn khô.

N tìm được ở Bí Xanh sự thỏa mãn sắc dục, cùng tầng/hốc thuộc tâm lý miền sâu. Nhịp tim Bí Xanh đập mạnh. “Bú lồn em đi!” Giọng ra lệnh. **N** phục tùng như con chó ngoan đang khát bóng. “Bắn sữa trên mặt em đi!” **N** quặn người, vất kiệt. Bí Vàng lấy kẹp áo siết chặt đầu núm vú **m**. Những con cá diếc chết phơi mình trên bãi cát rang, dưới vòm trời rất đổi đẹp. Vảy cá bạc lấp lánh tím tươi trát vàng ròng. Mái tóc ai trôi lênh bênh, ướp mùi hoa khế chuối vào nhà giữa trưa hè. Nhay nhai đầu vú trái **m**, “Đau không?” Bí Vàng hỏi. “Đau,” **m** trả lời. “Có đau mới có sướng,” Bí Vàng nói. **m** rên siết. “Sướng không?” Bí Vàng hỏi. “Sướng. Sướng lắm,” **m** trả lời. Ngay lúc đấy, **N** ngộ ra, cục thịt đeo giữa háng anh quả là vô duyên, thừa thãi. Một làn gió sà qua, quét sạch luận điệu lệch lạc ra khỏi đầu anh. Niềm tin truyền thống hoàn toàn gãy đổ.

N đang phụ **m** cắt tóc cho bọn trẻ con trên khoảng sân lát bằng muôn mảnh sò vỡ. Bí Vàng & Bí Xanh ngồi khoác vai nhau, cùng nghĩ tới hai-hột-đậu-phòng-trong-một-hột-đậu-phòng. Một hột lép một hột tròn. Có/mất nhau. Trong/ngoài nhau. Chia lìa/tách nhau.

Bí Xanh rã rời sau cơn đồng thiếp thôi bởi sức nóng lửa. Lửa xoá sạch biên cương, bờ cõi, đường che, vật chắn, lãnh địa, đẳng cấp. Sự táo tợn phô bày tận cùng bản năng. “Anh muốn làm tình với em không?” “Không” “Thế anh muốn gì ở em?” “Anh muốn dụ em, dụ mạnh, thật mạnh, làm em phải gào, phải hét, phải rên la.” Mỗi lần làm tình là trải qua cơn địa chấn, để sau đó, là nỗi đầm thắm dấy dần. Cảm giác như người đàn bà trên tám mươi nhận được quà sinh nhật bất ngờ đến từ người tình đầu. Cách đây ba năm, Bí Xanh nhận được món quà, cái dương

vật khổng lồ, qua ngã bưu điện, không tên, không địa chỉ người gửi. Bí Xanh vận dụng toàn bộ trí nhớ về những gã đàn ông, con trai đã/đang đi qua đời. Nhân vật nào có ý tưởng... khôi hài đến thế này? Cái dương vật rung, cứng, nhờn nhót, bốc khói. Khi cầm chặt nó trong tay, đút sâu vào âm hộ, Bí Xanh chợt nghĩ, có thể gửi từ người đàn bà lớn tuổi, từng trải trường đời, tình trường. Sao lại không thể? Hôm đó Bí Xanh cắt tỉa chùm lông, nhuộm tím xanh, màu ưa thích nhất, rồi thả mình theo từng cơn cực khoái trong căn phòng chan hoà màu đỏ. Sàn nhà lát gạch hình lục lăng to nhỏ không đều, làm tưởng tượng đến những con cu đủ loại, kiểu cỡ, màu sắc bày biện ngang-dọc-trên-dưới. Bí Xanh đi tới đi lui đi vòng quanh sờ thoa nựng nịu vuốt ve hôn mút. Từng cái, từng cái một. Mùi nước hoa, vị nước dãi, dầu trơn nhợt vấy cánh lông con công được phe phẩy mơn trớn giữa rãnh ngực, trên vòng mông căng phồng cố tình che đi nửa phần kia trái đất.

m ngồi xếp bằng hai chân trên chiếu, tổng kết ngân quỹ thu chi. Dự tháng này, thiếu tháng nọ, bù tháng kia. Trời đang ngả về chiều, trở gió, tấm bạt ni-lông che nắng chắn mưa phần phật như phướn lượn. Âm thanh vui tai lẫn đe dọa. **m** nói chuyện bằng tiếng Việt, nhưng khi nhắc đến những con số là tự động chuyển sang tiếng Tàu như thở, gãi, hắt xì, ho, ngáp. Mọi liên hệ nơi đây kéo dài hơn cơn mưa trút xuống khu xóm chứa hai thứ dịch luân phiên là kiệt li và tiêu chảy. Những đứa bé mồ côi lay lắt không hiểu vì sao chúng có mặt nơi đây. **m**-Bí Xanh-N-Bí Vàng cũng cùng đắm chìm vào dòng suy tưởng. Ôi, Những kẻ mồ côi cả huyền thoại, cổ tích. Những vì sao lạc, không tên không họ rơi lạc xuống trần thế. Bởi biến cố lịch sử, chúng có mặt. Bởi lịch sử, chúng bị bôi xoá. Lịch sử nằm trong tay những tên hàm hồ, to hòng. Bí Vàng đã bao lần ngủ trọ trong căn phòng chật chội, trên con dốc hẹp đặc kín đầu lâu. Thức ăn cúng người côi âm bày biện vô lối, ươn mằm chết chính mình. **N** nâng bàn chân Bí Xanh xoa xoa vào mắt, rồi mút chặt từng ngón, trườn ngón út. Bí Vàng mơ tưởng tới bầu vú dưa gang thơm ngát đầu mùa của **m**. Trưa nay, **N** đút cây cà rem vị sầu riêng vào lỗ Bí Xanh. Cà rem sủi bọt, **N** chìa miệng bú sạch. Bí Xanh cười ngật nghẻo, toàn thân phủ ắp hoan lạc, hát vang lời ca chưa một lần nghe. Bí Vàng lặng lẽ bề ngoài, bề trong hoa hoả run rẩy, chỉ cái háng rộng của **m** mới có thể nuốt trọn toàn thân Bí Vàng một cách êm ái. Hạnh phúc khôn lường. Cả hai nắm tay, đi qua từng ngày trong căn nhà này, khu xóm này, đất nước này, kiếp sống này. Đôi khi trong ngày, Bí Xanh cảm thấy hụt hẫng ngơ ngác, như đứng trước căn nhà không có số.

Bí Vàng đứng tắm với miếng xà bông bỏ, màu đất cũ, xát chà trên làn da bóng ngời gỗ mun, màu bóng đêm. Cạnh **N** mê dại, đôi khi chở Bí Xanh bằng xe máy với tốc độ tự tử, nhưng lại vô cùng bao dung trước những cơn lốc điên cuồng của **m**. Tảng sáng nay, ôm eo Bí Xanh, **N** kể, giọng thăm thẳm, “Sông Mekong khởi nguồn từ Tây Tạng, trườn sang Trung Hoa, Miến Điện, Lào, Thái Lan, Cam Bốt, chảy ngang qua Việt Nam, rồi đổ ra biển. Nước sông mùa mưa trắng xoá chấn cả lối đi...” “Sông Hồng sông Hương là hai dòng sông tách biệt, phải không anh?” Bí Xanh hỏi.

m & Bí Vàng yên tâm bên nhau, không hay chưa nghĩ tới vòm trời nào khác. **m** xấn tay áo một hai với người với đời bao nhiêu, Bí Vàng ẩn mình lặng lẽ bấy nhiêu. Phong cách ấy khiến Bí Xanh an tâm, tin rằng Bí Vàng bị khuất phục trước tình yêu. Biết trân quý tình yêu, thưởng thức tình yêu, thăng hoa tình yêu: Là dấu cộng, đậm sâu tốt lành, đẹp dễ.

Chiều hôm qua, sau giờ cơm, **m** tâm sự, “Lắm lúc mình ước ao có được cảm giác giàu, có thật nhiều tiền, tiền rừng bạc bể, để xem như thế nào?” Bí Xanh nghe, đưa tay vỗ vai **m**, cười, thật tình chẳng biết nói gì lúc đấy.

Tia nắng mặt trời làm Bí Xanh chán nản. Trực diện với mình trước cánh cửa cam lăng quen thuộc vào những ngày trắng mọc và tàn. Đi hay ở đều là những cơn buồn nôn thường trực, thậm chí đáng khinh miệt vì sự trốn chạy, vì sự yếu đuối. Bí Xanh chia sẻ điều này với **N**, người sống với những chuyến ra đi/trở về. Giữa những chuyến đi và về là màu trắng kinh hãi. Tất cả như tự ném mình xuống cái giếng sâu không đáy, không nước sau vườn nhà cô nhi. **N** và Bí Xanh không hề muốn trở lị, mất vẻ ngượng ngùng như hai thằng đàn ông — anh em cột chèo — tình cờ gặp nhau trong động điểm. “Sao đi mà không rủ?” để rồi lấy sự thông cảm che đậy cho nhau. Tội lỗi là do mẹ vợ ở nhà.

m ưa ngó trời hoặc đất, giọng thách thức các ước lệ đương thời, “Giơ tay với thử trời cao

thấp. Xoạc căng đo xem đất ngắn dài.” Bất kì ai, dù kể cận hôn mê cái nấc cụt, cũng nhận thấy toàn thân **m** bị bóng hình Bí Vàng trấn thủ, bao trùm. Bí Vàng vui là **m** vui, Bí Vàng buồn là **m** buồn. Những con gà, con vịt **m** nuôi chạy loăng quăng trong sân không cách chi hiểu được nỗi khát vọng của **m**. **N** mách rằng đó là giấc mộng tái sinh. Nhưng đám trẻ con hiểu và thương **m**. Đó là niềm vui lớn lao **m** đạt được ở đời sống này. Ngoài bản tính siêng năng, tháo vát, mê tiền, **m** còn có tấm lòng nhiệt tình. Những trò chơi dân gian ngàn năm truyền lại: rồng rắn lên mây, u mọi, đánh khăng, thấy lon, quay vù, ô làng, bắn bi diễn ra hằng ngày nơi đây. Công nghệ tin học, điện tử bắt đầu lộ dạng, trát mùi văn minh, nhuộm màu đe dọa. Trẻ con ở cùng vòm trời bí Xanh, say mê ngồi trước màn ảnh computer để chat, nghe nhạc, xem phim, bắn súng, đua xe. Tay chúng gõ phím nhanh hơn nói. Áo/thực chỉ là cái bấm con chuột. Bí Xanh chợt nghĩ, nếu Việt Nam là nước giàu mạnh nhất nhì thế giới, thì biết đâu cả thế giới giờ đây đang chơi trò đánh khăng, bắn vù, thấy lon... thay vì tennis, golf, football... Việt Nam luôn để thiên hạ tước hết quyền thử nghiệm.

N mạnh mẽ, **m** tham vọng: hai đặc tính Bí Xanh vừa nể vừa ón. Bí Vàng nói **m** trẻ mãi không già. Bí Xanh nói **N** thuộc típ chung thân nhà trẻ. **N** nói Bí Vàng và **m** là loại người nằm trong lãnh thổ cực đoan, bỏ tất cả để yêu. **m** nói Bí Xanh là người ưa đứng ở hai đầu nguy hiểm. **N** bày tỏ: bố là lính viễn chinh, máu xâm lăng. Nếu có con, gái hay trai, đứa nào đòi đi lính, **N** bẻ queo chân. Lần đầu **N** gặp Bí Vàng, gọi “gái lại đen,” từ ngữ nghe dễ mến, làm Bí Vàng nhìn anh, vài giây sau, kiễng chân hôn cái chụt lên cằm anh rồi chạy biến. Vết hôn vẫn còn đỏ, nồng, dính nước dãi đến tận giờ. Đôi khi trong ngày, tiếng cười của **N** bất chợt trỗi lên, nghe như tràng pháo tết, **m** thầm ước phải chi đó là tiếng động của những thổi vàng rỗng và mạnh vào nhau.

Bí Vàng thường lên cơn suyễn khi trời đổ mưa. Mưa càng nặng hột thì tiếng ho tiếng thở Bí Vàng thêm phần khó nhọc. Cơn đau kéo dài từ cuống họng cuộn thắt xuống tận cuống phổi, như có kẻ vô hình bóp cổ, nhất định không cho Bí Vàng thở. **m** không hút thuốc khi trời đổ mưa. Mưa làm phần đất không tráng xi măng ngoài vườn nhão nhoét, không gian ẩm ướt ngột ngạt, da ai cũng nhờn nhợt như bôi mỡ. Trong giờ cơm trưa nay, Bí Vàng đi dọc hai bên bàn gỗ dài thô ráp, tay bung rổ nhỏ tươi phân phát mỗi đứa vài trái, cùng thổi kẹo sô-cô-la sản xuất từ Thụy Sĩ. Hàm răng chúng đồng loạt sáng rực như bật đèn pha. Sau những tràng ho rũ rượi, Bí Vàng đi sâu dần vào con đường vắng hoe, mù bụi, chẳng chút quan tâm lý giải logic thuộc lãnh vực khoa học hay lòng nhân đạo. Phải chăng đó là sự khác biệt cho việc tư bào chữa? Bí Xanh ngồi ăn crackers phết Brie cùng thổi xúc-xích phủ kín tiêu đen. Chai Merlot vơi phân nửa. Đêm qua, **N** chà chà bàn tay ở lờn Bí Xanh rồi đưa lên mũi hít hà, nói mùi hăng nồng, gọi nhớ bụi lavender đại sau vườn nhà anh thuở nhỏ, anh ưa bút nghiền nát trên đầu mấy ngón tay. Bí Vàng mê mê bầu vú dưa gang thơm ngát của **m** trong khi đợi chờ cơn ho dứt. Háng **m** rộng, xương cốt cứng vững, sẵn sàng vác Bí Vàng bất cứ lúc nào Bí Vàng muốn. Đêm về, Bí Vàng thích vục mặt vào háng **m** uống một biển sữa tươi. Vọng âm sóng biển rào rạt. **m** là mẫu người không giữ kín được bất cứ chuyện gì, nhưng trái lại, lờn **m** luôn ẩn kín, hạt thịt đỏ hồng luôn nhấp nhô đòi được cưng nựng, dẫu khuất sau mấy lớp vải chắn che.

Trật tự thế giới mới! Trật tự trong từng bàn chân bước tới không có cả đôi dép nhựa mốc đờ dần bầy móng chân bám đầy cáu ghét. Chân xếp hàng mà lòng chen lấn. Mẹ cha chúng là ai? Ở đâu? Làm gì? Sao chúng phải trật tự trong căn nhà thông thoáng gió này? Hằng đêm chúng đi vào giấc ngủ với tiếng ế rên rĩ và sáng thức dậy với tiếng chim hót cũng rên rĩ. *Toàn cầu hoá* nổi lên Bí Xanh và **N**. Có cần thiết nổi lên **m** và Bí Vàng không? Ra khỏi ao làng bờ đê lũy tre con trâu rặng đen váy đụp áo the thằng mỡ để được job/top/joint-venture/big point/image. Ra khỏi con sông Châu Á: Tàu, Ấn Độ, Tây Tạng, Nhật, Đại Hàn... Ra tận biển khơi thế giới, *như thế* không kiểm soát được chính mình. Mỗi hành vi tạo dội vang, vọng hưởng chẳng khác vũ khí boomerang của thổ dân Úc phóng tới, trở lui về điểm khởi hành. Free trade xoá đối giảm nghèo. Thế hệ trẻ Morocco cố vượt qua eo biển Gibraltar, thì Địa Trung Hải trở thành vũng ao nhỏ. Làm thế nào, xứ sở này không lờ chuyển tàu toàn cầu hoá cùng nhân loại? Có viễn vông, ảo tưởng, kì vọng quá chăng? Khi lũ trẻ còn chưa đứng ở mép bờ khát vọng của sức hấp dẫn tiêu thụ vật chất. Nghĩa lý gì khi chúng đang còn lắt lay ngồi nằm đứng đi trong căn nhà toàn bộ khuôn mặt đúc một sắc màu bất hạnh truyền kiếp. Bị quá-khứ-không-thật tra khảo, lục vấn. Thắp đèn dầu, soi rõ mặt từng đứa, không lẫn lộn đã là phúc đức bảy mươi đời! Mỗi ngày chúng

hành xử theo hàng tràng chuông reng: một tràng là giờ ăn, hai tràng là giờ học, ba tràng là giờ ngủ. Thế giữa những tràng chuông chúng phải/nên/được làm gì? Không lẽ sống trong nỗi đợi chờ? Khỏi nghe câu chuyện cổ tích bao vạn năm nước nhà hiền hách. Anh hùng nhiều hơn lá rụng trên rừng. Đẹp quân Nguyên, phá tan quân Tàu, nuốt trôi Chăm, xua tan quân viễn chinh Pháp, đánh Mỹ phải cút, nguy tan hàng. Ý chí rửa hận của Việt Nam đứng đầu thế giới. Bí Xanh nhìn **m**, **N** và Bí Vàng, mỗi người như một tinh cầu âm u, giá lạnh. Những dòng e-mail internet chạy ngang trong tròng mắt người đối diện giờ xa vời vợi, tưởng chừng nằm ở thời-sắp-tới. Thắng cảnh du hành muôn sắc kéo giãn sợi thần kinh ảo giác. Từ nền văn minh cổ Ai Cập đến văn minh xanh Matrix thảo mộc. Kể đối diện giấu mặt bắt đầu cuộc đàm thoại. Hệ số down jones, nasda với mũi tên đỏ là đi xuống, mất toi tiền. Mũi tên xanh là đi lên, trong công đầy ắp tiền. Được mất không hiện thực, là thế giới ảo, như những đồng tiền nhựa tạp sắc xếp chồng trên mặt bàn bọc nhung trong sòng bạc Las Vegas, nơi địa ngục/thiên đường cách nhau bằng cái thở hắt. Laptop bật lên, đẩy bút mực, trang giấy trắng vào bảo tàng viện. Dường như tất cả đang bơi trên biển cả bất định, vô thường. Biển cái chết cũng trở nên không thật. Bản chất sinh tồn là chốn bất an. Ôi, những đứa bé... Nếu đổ thừa cho số phận thì xong tuốt, phải sạch ý chí. Làm một người tử tế cực kì khó khăn khi thế giới nhập nhằng giữa ảo/thực, thật/giả. Ừ tai chóng mặt hoa mắt từ bóng tối bước ra ánh sáng. Bước ra từ giấc mơ hay đang ngã chìm vào giấc mơ? Trang Tử một sáng thức dậy, ngỡ ngàng không phân biệt được giấc mơ của ông hay của bướm. Trí tưởng tượng không chừng cần thiết hơn sự trải nghiệm. Trên đất nước này, bom đạn và dứa ổi đã từng rơi cùng lúc. Sống với thế giới ảo/mơ để giải thích thực tại. Hiện tượng đâu phải là trò ảo hoá! Những đứa bé đang là hiện thực, như màu da Bí Xanh & Bí Vàng đen thui, từng bị gán là nghiệp chướng, từng bị hù dọa là màu bóng tối. Trong bóng tối đầy dẫy tội lỗi. Là địa ngục trần gian.

m & Bí Vàng không biểu dương lực lượng, không ra toà lập hôn thú theo luật định, nhưng cả hai ăn ở trong nhau. **m** có khả năng làm tử tế bào Bí Vàng ngân rung. Khi cần, tóc Bí Vàng vươn dài siết chặt, bó rọ thân thể cả hai thành một. Đừng lo con người giống nhau, hoặc sợ đồng tính là đầu mối làm tiệt giống nòi, phản luật tiến hoá nhân loại. Thế thì những người đi tu, làm cha, sư, ni cô, sư... là phản sinh tồn? Ai cũng biết Albert Einstein là thiên tài, nhưng đâu phải phụ nữ nào cũng muốn lấy. Đàn bà đẹp ngon, quyến rũ như Angelina Jolie, đâu phải đàn ông nào cũng muốn cưới làm vợ. Đồng tính là đi ngược lại chuẩn mực của xã hội hàng ngàn năm. Đồng tính là sản phẩm chui lén, giấu giếm, bên rìa nhưng luôn hiện hữu và tồn tại trong lịch sử văn minh nhân loại. "Bí Vàng không khắc phục bản thân mình chứ?" "*Không, không bao giờ.*" "Chính trị, xã hội, kinh tế, văn hoá, ý thức chống lại phụ quyền... Bí Vàng đối đầu tất cả?" "*Sống theo nhân tính, bản năng sinh tồn, ý muốn của mình.*" "Nếu Bí Vàng... bình thường thì có yêu **m** không?" "*Bí Vàng bình thường và **m** cũng bình thường.*" "Bí Vàng là đồng tính nữ?" "*Yes, I am.*" "Có bao giờ thử... du đàn ông chưa?" "*Chưa, chưa bao giờ.*" "Làm sao Bí Vàng biết chắc nếu chưa thử?" "*Bí Vàng chưa bao giờ thử theo đạo lang băm, bọn phát xít, fascist, nhóm KKK, quân khủng bố... nhưng biết chắc là không hề muốn, không hề ưa, và cũng chẳng bao giờ muốn thử.*" **m** ngồi giữa, mặc áo vải hàng thô, màu nhạt. Chân mang đôi dép quai mỏng, nhẹ, thích hợp với khí hậu nhiệt đới, miệng chum chím cười, ánh mắt tinh nghịch, đưa tay gõ gõ trên đùi Bí Vàng, nói, "Khoái lạc vị khoái lạc, sống là thế! Mục tiêu sống là mưu cầu hạnh phúc. Cứ cho là thế, thì đã sao, hả Bí Xanh?" Những sợi lông măng trên cánh tay trần Bí Vàng đồng tình mềm rũ.

Món lẩu đang chuẩn bị. "Cả thấy đều sống nhăn, tươi rói. Sống, tươi y như bốn đứa đang ngồi đung đầu gối nhau đây," **N** nói, những ngón chân giãn duỗi trong dép nhựa nội địa. Da **N** xanh tái ánh trắng, tương phản da **m**, rực đỏ như tia mặt trời đứng ngọ. Lông mày **N** giống hai con sâu róm nằm vắt ngang trên mắt, là điểm nổi bật trên mặt. Hai con sâu róm hành động nằm/ngồi/đứng/đi theo mệnh lệnh suy nghĩ trong đầu. Nhíu là bất mãn, thẳng băng là hài lòng. Hài lòng và bất mãn đánh vật không ngưng nghỉ. **N** nói, Bí Xanh có màu da bóng đêm, trong bóng đêm anh đánh mất phương hướng. Rồi **N** ví Bí Xanh với con sông thần bí... "Này, đừng nhầm lẫn em với những phụ nữ anh từng quen biết nhé. Trong bóng tối, chẳng phải tất cả những con mèo đều một màu đen xám. Stop thói quen sống, suy nghĩ đó đi," Bí Xanh nói. Mặt **N** đại đi trong tích tắc, nhưng vội cổ trấn tĩnh. **N** kể bên Pháp anh có hai tử kiếng, một chùng kiếng mát, một chùng đồng hồ. **m** phản bác, "nghe như hai bộ sưu tập thời gian - không gian." Rau sống, cá sống, hành sống, ớt sống, thịt sống... và bốn kẻ lai giống cùng sống tại một nơi

chôn mà những giấc mộng dân đảng thừa lòng ưu đãi. Cùng chia sẻ không gian bên lề xã hội, trong bóng đêm lịch sử, cùng khởi nguồn từ quá khứ mịt mù. Tuôn phả hơi thở ánh sáng, thứ ánh sáng chập chờn giữa lụi tàn và bùng vỡ. Hít mùi môi và uống những ngụm nước miếng chua ngọt của nhau, rồi cùng ngó bóng nắng bất định di chuyển vội vã trên vách tường, trên làn da. Thực dân Pháp già có N. Đế quốc Mỹ trẻ có Bí Xanh. Châu Phi - Châu Á - nô lệ - chiến tranh có Bí Vàng. "Sao lại gán ghép cho Bí Vàng lắm căn phần thế?" *m* cực lực phản đối. *m* thuộc về quá khứ Trung Quốc vĩ đại, xưa và nay luôn chờ há họng nuốt trọn cái xứ sở có hình thể chữ S bùng óc muôn đời tóp teo. Ngày trước, Tàu Pháp Mỹ Nga viện trợ thức ăn sủng đạn gây gộc... "Ta dạy cho bọn mi biết thế nào là nỗi sợ hãi." Toàn bộ giây thần kinh nhức nhối, xấu hổ, đốn hèn của toàn dân Việt bị thiêu sống. Ngày nay, technology, methodology, scholarship xâm nhập ào ạt, làm người dân nơi đây sắp bị chôn sống, sắp ngửi mùi chết chóc của số phận dân tộc. Tại sao mảnh đất này luôn là nạn nhân của sự ngu si của chính mình, và lòng tham lam của kẻ khác? Mùi dầu cù-là *m* bôi trên bụng sáng sớm nay giờ bốc ra cùng mùi lấu. "Kính nguyệt đang hành, chỉ dầu cù-là mới trị diệt được," *m* nói. "Ghiền mùi thì đúng hơn," N chưa tha. Nước lèo sôi sùng sục, *m* bỏ vào hai thìa mắm cá sặc. Có mắm vào, lấu biến thành tả pí lù tức khắc. Tim Bí Xanh đập theo điệu kèn đám ma đang diễn ra ngoài ngõ. Những con mực, hào, tôm, sò, hến tuổi non như những đứa bé đang nô đùa ngoài sân. Giữa kẽ sơ hở c ?những tràng keng . 1... 2... 3... Cả thảy xếp đều trên đĩa. Những đứa bé đang sống mà như đã được tẩm liệm. Nồi nước lèo bốc mùi đáy huyết hoang. Bầy muỗi vo ve với đôi mắt van xin chẳng biết lí do đã làm gì nên tội. Tiếng chếp lưởi con thạch sùng già nua đang hấp hối, vọng lên tận chòm sao bắc đẩu lấp lánh trong màu trời ngả dần về chiều. Luồng nắng mùa khô nhập vào luồng khói nồi lấu sùng sục sôi. Cả hai thắt chặt, cuốn vào không gian im ắng, nhập vào mạch máu cuồng lưu vọng động trong cơ thể bốn kẻ lai tạp, đui gác lên nhau, thở hơi thở của nhau, tay mò trong nhau, mà lát nữa đây, những cái đầu sẽ ngả vào nhau, khi nồi lấu sặc cạn và những chai bia rỗng ruột. Giai điệu (...) lặp đi lặp lại trong đầu Bí Xanh, làm Bí Xanh buồn bã, nhưng dễ chịu. Những kẻ đang ngồi cười đùa quanh đây sẽ già đi, yếu đi, và chết đi. Con mèo mập và người đàn ông gầy vẫn còn nằm ngủ say trước cửa. "Con mèo ú ụ quá? Ông cho nó ăn gì vậy?" Bí Vàng hỏi. "Tôi cho nó ăn thịt những con mèo khác," người đàn ông trả lời. Không gian hùng hục như bị thôi miên. Cả bốn đang sống trong thế giới này, không muốn nghĩ đến muôn vàn thế giới khác. Trút xoá mọi dị tật. Không nuông chiều thương tích. Lấu mắm hầm bà lằng, hổ lốn, tạp nhạp, xà bần, thập cẩm, tả pí lù. Tươi hay sống cũng đều chết ngắc trong vòng 2 giây. Thế giới này là manh mún của nhiều thế giới khác? Đuôi tôm, râu mực chống ngược vênh vảo, thách thức. Chẳng có gì quan trọng và chẳng có ai bao trùm. Bí Xanh vâng vâng đuôi tóc Bí Vàng, trấn an. Mùi dầu cù là bắt đầu xông vào mũi con mèo ú ụ đang nằm phưỡn bụng trước cửa.

Cả bốn đồng ý rằng con người nên bớt mang thêm sinh linh vào cõi trần gian này. Những kẻ chọn lựa vô sinh ở thời đại này là "do a favor" cho nhân loại, là thực hiện một trong vài biện pháp tháo gỡ nạn nhân mãn. Đêm đêm, mùi tử khí từ nhà phá thai thổi xông qua nhà cô nhi. Những đứa bé sống-chết thở hơi thở của nhau, gọi tên nhau, rồi cùng không thể lý giải được tại sao chúng có mặt hay vắng mặt. Chúng trò chuyện cùng thiên thần lẫn ma quỷ. Tử thi những đứa bé muốn được ra với đời đánh đấm với tử thi những đứa bé muốn được huỷ diệt. Sanh ra đứa con là tạo thêm nghiệp, chưa chắc đã tốt; ai đó, do lòng độ lượng hay ích kỉ, từng lên tiếng. Kẻ kiếm tiền mang về nuôi nấng bọn trẻ con, là N. Kẻ chăm sóc miếng cơm giấc ngủ cho bọn trẻ con, là *m*. Kẻ đổ vào đầu bọn trẻ con 24 chữ cái cùng dãy số 1 đến 99, là Bí Vàng. Kẻ hoàn toàn vô tích sự nhất hành tinh lúc này là Bí Xanh. Mùi ối thơm lừng, trứng cá mọc chi chít như sao hôm, giàn bí quanh năm hoa lá tươi nở. Bao người ngất ngây vì mùi ối, đỏ mắt vì trứng cá, choáng váng trước sức sống mãnh liệt của giàn bí.

Bầu trời phản chiếu màu lá chuối trên đỉnh cây bông gòn yên ắng. Bình yên đòi hỏi sức mạnh nhận thức, chân thật, can đảm. Còn sợ hãi, hãy trực diện phân tích. Tại sao ta nuông chiều thái độ sợ hãi? Tại sao ta sợ khi đang ở lầu cao? Tại sao ta sợ khi thấy mũi dao sắc nhọn? Với cái gây, người chăn bò dùng để lừa bò ra đồng, chứ không phải ba ai phang nấy. Bà cụ trên 80, cách đây 15 phút, phải hạ mình xưng cháu với *m* chỉ để bán vài chén chè đậu ván. Nơi đây giờ là thế, dầu mùi vị chiến tranh đã bị thời gian nghiền nát. Đây là hạnh phúc, đây là bất hạnh? Câu hỏi đọng đờ như cái vông có N đang say ngủ trên đó. Giữa cố định và bất định. Những đứa bé trong nhà cô nhi này rồi sẽ lớn, sẽ bệnh, sẽ già, sẽ chết. Ôi! Những sinh linh không tiểu sử.

Một ngày nào đó, khi đã lớn khôn, chúng tự travấn và chẳng biết đời sống có ý nghĩa gì khi chiến tranh, bệnh hoạn, thiên tai cứ mãi ụp xuống hành hạ con người. Rồi căng thẳng, phải cố vượt qua gánh nặng của cuộc sống thường nhật; cuối cùng chỉ để đi tới buồn bã, chia lìa. Là chết, là hết, là xong, là chấm dứt. Tình yêu cũng không ngoại lệ, nếu không chửi rủa, gây hấn, thù địch, bỏ nhau, thì cũng mòn mỏi vì thói quen cũ rích, nhàm chán, sống cho qua ngày đoạn tháng. Mùa cưới và mùa chết, âm thanh đều sâu thẳm. Những đứa bé sống 24/24 trong nhà cô nhi này, tổng số là 20 và không bao giờ quá 23. Con số *m* đưa ra chắc nịch, không suy suyển, không để lệch ra ngoài khả năng cáng đáng. Cứ một đứa ra đi, thì một đứa trẻ hoang khác điền vào chỗ trống. 25 cái giường và 5 cái võng. Hai cái bàn dài, vừa dùng để học vừa dùng để ăn. Hai kệ cao, vừa chứa sách vừa chứa đồ chơi. Cái vườn rộng tráng xi măng ở sân trước, cái xích đu cầu tuột đặt ở vườn sau. **N** & **m** & Bí Xanh bị khuất phục bởi sự đầm thắm, trầm lắng nơi Bí Vàng. **N** đỡ bồ bã, **m** nhẹ tay, còn Bí Xanh thỉnh thoảng giọng bị lạc khi đối diện với những đứa trẻ ấy. Ở Bí Vàng có mãnh lực kì lạ, khống chế được những đứa trẻ bất trị. Bí Vàng vẫn áp ủ dự định năm tới nói nhà thêm gian để nhận thêm ba bà lão mù-điếc-câm và bốn cô gái điểm giải nghệ từ Cam Bốt. **N** & **m** nói: "Vậy thì phải nhận thêm ba đứa chích choác ma túy cho đồng đều." Bí Vàng lắc đầu, biết chắc không thể kham nổi thành phần này. Một đứa bé đang lên rôm sảy, khóc lóc vật vã vì ngứa rất. Bí Vàng vội đi ra vườn hái bông bí giã nhuyễn trộn mật ong, chà xát khắp thân thể đứa bé. Vừa chà xát vừa ầu ơ. Nửa giờ sau rôm sảy biến lặn. Bí Xanh ngồi nhìn Bí Vàng đi tới đi lui chăm sóc lũ trẻ, chợt nghĩ đến Adrienne Rich. Chỉ khác là Adrienne Rich viết sách về nữ quyền, đồng tính nữ, chống chiến tranh Việt Nam, và làm nhiều tập thơ, mang những bài thơ nóng bỏng đi đọc khắp nơi. Adrienne Rich chưa hề ăn canh chua đầu cá lóc nấu dọc mùng, không bận áo bà ba màu tía tồ. Giọng nói, cách thức thể hiện của Bí Vàng luôn chậm rãi, hợp lý, dư khả năng thuyết phục, dù là với cây cỏ, súc vật hướng chi với Bí Xanh & **m** & **N** cùng lũ trẻ bị cha mẹ ruồng bỏ.

Trời hừng sáng, **N** đưa về người đàn ông trên dưới 30, giới thiệu là David Nguyễn, đang nuôi mộng trở thành nhà văn, dự định ở chơi một tuần. Ngày đầu gặp, vẻ hóm hỉnh bất ly thân. Sau hai ngày, cho thấy một bụng chứa đầy khát vọng kẻ di dân thời hậu chiến. David Nguyễn ngồi giữa **N** & **m** & Bí Xanh & Bí Vàng, những kẻ thuộc về lịch sử. Thứ lịch sử bị thủ tiêu, bị mờ, bị xoá sổ. David Nguyễn say sưa nói về cuốn sách dự tính viết như rao bán món hàng. Ước mơ được vào mainstream Mỹ. Để được xuất bản, phải viết theo cách nhìn, cách nghĩ, cách cảm của dân Mỹ. Nhân vật nữ phải làm dĩ, nam phải lính tráng, cha mẹ chạy loạn, nghèo khổ, sắp chết đói. Cộng thêm chút bí hiểm, chút khó hiểu, nhưng phải đậm đặc erotic. Toàn thân David Nguyễn tắm nước Coke, xức mùi giày Nike. Khác hẳn **m**, khi nói, hai tay cứ quơ quơ hoặc chỉ trỏ bằng cán chổi. Chiếc chiếu trải bày đủ mọi (hậu) thời: hậu chiến tranh, hậu cộng sản, hậu nô lệ, hậu đế quốc, hậu phong kiến, hậu nữ quyền, hậu chiến tranh lạnh, hậu hiện đại, hậu thực dân, chỉ tư bản là chưa hậu hoặc sắp thành hậu. David Nguyễn là người có thể nói linh tinh lang tang từ giờ dần qua giờ ngọ mà không cần biết người đối diện đã mơ xong mấy giấc. Câu chuyện nhạt nhẽo lồng lộng trong giọng nói trơn trượt, như instant soup, cứ đổ nước, đút vào microwave, bấm nút, hai phút sau lấy ra, dùng nĩa nhựa quậy đều là húp là nuốt là no. Gã Việt kiều mang giấc mộng trở thành nhà văn chỉ cần được công nhận bởi người Mỹ, chẳng khác lịch sử Thiên Chúa Giáo ngầm bắt tay với đàn ông da trắng, tóc vàng, mũi cao và lăm của cải. Gã tuyệt đối tin rằng lọt được vào cửa mainstream Mỹ là tự động được thể gian công nhận, ban cho giấy thông hành, trở thành công dân thế giới, tha hồ vùng vẫy khắp cả địa cầu. Tiếng Anh là chính thống. Sách bán, được Hollywood quay thành phim thì còn gì bằng! David thao thao, tự thuyết phục, nhưng với mấy người đang ngồi quanh thì vô ích như lưới kiếm sắc chặt không khí, như cục kim cương đặt trước mặt con bò. Giọng điệu hùng hồn của David Nguyễn tin chắc mình ẩn chứa sức mạnh của bom nguyên tử, như thể lịch sử văn học Mỹ sẽ không quên chọn David Nguyễn làm điểm tựa. **m** nghe, cười khẩy, lái nhanh đề tài, thế thì Mỹ tấn công Iraq, to mồm đổ tội chứa vũ khí nguyên tử, và cần dân chủ hoá. Mỹ nhân danh cách sống của mình áp đặt lên giống dân khác, tự cho mình có quyền làm thịt người khác. Mỹ thắng to, vỡ lẽ Iraq chẳng chứa bom nguyên tử, vũ khí hoá học. Đúng là quân vừa cướp giết vừa la làng. Bush còn tro trên tuyên bố: "Cuộc chiến này làm cho thế giới tốt đẹp hơn!" Mỹ không quên để mắt kiểm tra từng con dao trong nhà bếp dân Iraq. Luôn nhìn quốc gia khác một là kẻ thù, để đóng vai anh hùng, hai là nghèo khổ, để đóng vai đàn anh. Mỹ là quân chế tạo, dung chứa, sử dụng vũ khí

nguyên tử. Bom tàng hình, mũi tên lửa cruise, B52, tomahawk, cluster, 70 caliber, belgrade... phóng đổ ào ào xuống Afghanistan, Iraq như trẻ con chơi trò chơi điện tử. 9/11 là cuộc tấn công vào giới thượng lưu Mỹ, nơi dung chứa cổ phiếu, quản lý tài chánh. Tại sao chính phủ Mỹ chẳng hề thắc mắc quân khủng bố không tấn công vào tượng Nữ Thần Tự Do mà là Trung Tâm Thương Mại Thế Giới? Không Nhà Trắng mà là Ngũ Giác Đài? Hết Bush cha bão táp sa mạc, nay Bush con đại dương dầu lửa. Cả hai cha con chỉ chức dẫn dắt dân Mỹ đi vào cuộc chiến. Lịch sử Hoa Kỳ trong thế kỷ 20 cho thấy chưa có đời tổng thống Mỹ nào thoát khỏi việc ra lệnh mang quân đi đánh các nước khác. Ngay như Clinton, có vợ giỏi, làm tiền giỏi, thuyết phục giỏi, được lòng dân mà cũng buộc phải gửi quân sang Bosnia, Nam Tư, Somalia. Hàng triệu triệu người vẫn còn tin rằng Mỹ đi xây dựng công bằng, tự do, dân chủ, độc lập cho nhân loại. Họ lấy Mỹ làm thước đo, tiêu chuẩn để bám theo. David Nguyễn đang tự gồng sức vào cho được mainstream. Mà mainstream là gì? Không lẽ ăn Burger King, uống Budweiser, xem phim Tom Cruise, coi show David Letterman, nghe nhạc Elvis Presley, thần tượng Madonna, mặc áo quần Gap, đi giày Nike, ăn Idaho mashed potatoes là tự động thành kẻ mainstream? Giờ đây giới trẻ ở Mỹ đang phát động chiến dịch tiêu thụ thức ăn organic, bảo vệ cỏ cây, phòng ngừa mọi mối đe dọa môi sinh. Nghệ thuật đang từ từ biến dạng, chẳng còn cá nhân nào đứng ra bao thầu, hay được phong chức thủ lĩnh như thời trước. Xã hội đang thay đổi. Mainstream chủ đạo đồng nghĩa kỳ thị. Chẳng khác người đàn ông ra lệnh người đàn bà, "Em cầm cọc cho anh đái!" Người đàn bà vừa sợ hãi bề trên lẫn mãn nguyện được làm bề tôi. "Anh cứ đái vào hòng em đây!" Nếu David Nguyễn lý luận rằng chọn Anh ngữ là vì ngôn ngữ này được nhiều người đọc, đồng thời anh sử dụng nhuần nhuyễn và yêu thích, thì nghe còn hợp lý, bởi đó là lựa chọn cá nhân. Ngôn ngữ nào cũng quan trọng, giá trị ngang nhau, như con người. Nhưng mục đích để được vào mainstream, được Mỹ thừa nhận, thì thật ấu trĩ, lỗi thời. Nếu văn hoá mainstream tồn tại thì làm gì có đa văn hoá, multicultural, diversity, hợp chủng quốc. Người di dân đã/đang đóng góp rất nhiều điều hay cho nước Mỹ. Mỹ được hưởng quá nhiều bổng lộc của nhân loại. Mỹ được thành lập trên 200 năm, là quốc gia trẻ, đa văn hoá, đa chủng tộc, và không của riêng ai. Mỹ sống thực tế, lý tính, tôn thờ chủ nghĩa cá nhân, chuộng đổi mới, tìm tòi, thử nghiệm. Mỹ hùng mạnh, siêu cường, giàu có không ai phủ nhận, nhưng với thái độ tự nhận mình là đúng, là duy nhất, là tâm điểm, còn kẻ khác là kẻ thù hay man rợ thì Mỹ đáng bị kết án, tẩy chay. Hô hào hoà bình là hô hào từ mọi phía, không chỉ một phía. Cứ nước nào chống Mỹ, thì Mỹ lập tức gào lên là chống tự do, là kẻ thù của tự do. Như Bush nói, "Either you're with us or you're with the terrorists." Không có lựa chọn thứ ba. Thật là ngạo mạn, lỗ bịch. Mỹ dùng bạo lực, bắt các quốc gia khác phải tôn trọng nhân quyền, mà Mỹ thì không. Mỹ nói các nước khác không nghe thì, một là dùng bom đạn, hai là trừng phạt kinh tế. Nếu Iraq không có mỏ dầu hoả bao la như biển cả thì Mỹ đã chẳng nhúng tay. Lòng tham là đích điểm. Đệ nhị thế chiến Mỹ thả bom nguyên tử trên đất Nhật, bây giờ Mỹ sang đóng chiếm Iraq. Nạn nhân của Mỹ đã từng là Triều Tiên, Việt Nam, Panama, Sudan, Phi Luật Tân, Nicaragua, El Salvador, Libia, Lào, Peru, Cam Bốt, Guatemala, Bos ia... danh sách nạn nhân của đế quốc Mỹ (sẽ) còn dài dài. Mỹ tham lam đi ôm cả thiên hạ nhào thành bột, tán thành viên. Mỹ là điển hình cho văn minh lấn mọi rợ. Sao Mỹ không một lần thử đặt mình vào hoàn cảnh người khác? Sức mạnh phải xuất phát từ bên trong mới mong chinh phục được sự kính trọng của người khác. Bạo lực hay uy quyền chỉ mang đến hận thù, tội ác. Hận thù không chấm dứt bằng hận thù. Hận thù chỉ chấm dứt bằng tình thương. John Lennon: "All you need is love, love. Love is all you need." Sau một tuần David Nguyễn ở đây, **m** bức mình đến độ nói thẳng vào mặt gã rằng bản năng con người là ăn ngủ đái ị và have sex, nên khó bỏ. Còn nhu cầu tán phét, hợm hĩnh, khoe khoang thì bỏ đi là vừa. **N** nói, người Việt thường khắt khe với nhau, nhưng sẵn sàng bỏ qua nhiều lỗi lầm của người Tây phương đưa tới. Bí Xanh nói: "Thử nghĩ nếu thầy Thích Nhất Hạnh sờ mó đít con nít thì người ta sẽ phản ứng ra sao? Trong khi biết bao linh mục da trắng sờ mó, hãm hiếp tội trẻ con, mà thái độ vẫn ngông ngênh, kênh kiệu, hống hách... chẳng tỏ ra chút xấu hổ, ăn năn. Cùng lắm xưng tội là Chúa tha. Lại còn được bày biện ngoan đạo đốt nến, nắm tay, cầu nguyện cảm thông, bênh vực, bảo các Cha cũng là người thôi mà... Thế nạn nhân chắc chẳng là người?" Trước mặt là David Nguyễn, gã Việt kiều made in USA với màu da vàng nhò như trái cam Florida chưa chín tới, mái tóc chải kiểu Afro-cải cách, Bí Xanh nghĩ tới thói thịt nguội dính lưng lẳng giữa hai đùi gã, lấy dũa gắp mãi gắp hoài dếch được, cứ trơn tuột tuột tuột. **m** quay sang nói trong tai Bí

Xanh: “Con gái Việt Nam mà vô tay gã Việt kiều này là biến thành viên bi cho gã lẫn chơi khi cần, là con gián gã giết bẹp dí khi chán. Ngừ này, chỉ ra thẳng chợ mua miếng thịt lợn mỡ, khoét cái lỗ đút cặc mà chơi!”

Những gì để lại trong kí ức Bí Xanh là những lời nói mơ hồ mang ý nghĩ vụn vặt của mỗi tình văt không ra 1/2 giọt nước mắt tuyệt vọng, bội phản, tiếc thương, hoặc im lặng cắn rứt. Bí Xanh không hề có thiện chí tập cho mình thói quen đo lường chiều sâu bất hạnh hay nâng niu tình tích. Khi nghĩ về tình yêu đích thực, thì núm vú Bí Xanh tê nhói, trông mắt thẳng chiếu đường lân tinh lạ kỳ. Giờ đây, khi chiều xuống, tất cả nỗ lực, thiện chí dường như bị chìm đắm trong biển bụi bặm. Bí Vàng đang có ý định chỉ ăn rau đậu, ngũ cốc, nhưng không muốn biến thành kẻ mộ đạo bất ngờ. Những sợi tóc rạ chín cùng màu da nửa đêm của Bí Vàng đã một thời làm N mê đắm. Giờ đây, để đến với Bí Vàng, N phải vắt kiệt từng giọt mồ hôi đổ tràn lên thân thể Bí Xanh. Phụng sự từng giọt tinh dịch cho phụ nữ N yêu chẳng khác lột ngược miếng da của mình. Khi nghe Bí Vàng dự định ăn chay trường, N nói ngay, “Tín đồ thấy thầy tu ăn chay, nghĩ rằng ăn chay rất khó, do đó tin rằng thầy tu là người đức độ. Gặp ai nói không thích sex, nghĩ họ là người đức độ nốt.” **m** ngồi im không ý kiến. Tự tin đã thống lĩnh **m** chăng? hay độ lượng đến mức có thể nuốt trọn Bí Vàng mà không cần nhai? Mọi hành vi của **m** là sản phẩm của bản năng được rèn nắn qua kinh nghiệm, hoặc sàng lọc tự nhiên. Thức ăn sắp tới của Bí Vàng là đợt lá và bông bí, cùng những chùm trứng cá hươm. Nơi đây, lúc này, chỉ còn có gió và bụi trần ngự.

m ngồi thẳng, ngắt đếm chân tay cả rổ con bò cạp không mệt mỏi. **m** sợ nhất là lúc bóng chiều chạng vạng. Lúc đó, **m** có thể ôm chặt bất kỳ ai kề cận nhất. Từ da thịt Bí Vàng ngát thơm nồng nàn đến mùi hôi thối con nghiện ngã vật trước sân nhà cô nhi. Nhà cô nhi, sáng nay bã mía chất đống ngoài sân. Đêm qua Bí Vàng cho bọn trẻ tước gặm gần nửa xe đồ mía. Giờ thì hàng tỉ con kiến đang bị niêm phong, bất động trong đấy.

Ngày nào nữ sinh Việt Nam còn bị buộc bận đồng phục áo dài trắng đến trường thì chưa thể nghĩ tới sức nặng của lá phiếu được. Nhận xét của N có phần hơi cực đoan nhưng không hẳn là sai, vô căn cứ. Áo trắng biểu tượng sự trinh tiết. Đàn ông Việt Nam sợ vợ thất trinh hơn sợ ra trận địa. Ở những nơi khác, cũng chẳng khác hơn. Tắm trải giường cô dâu sau đêm động phòng đem treo ngoài balcon cho cả làng đến duyệt chút máu vấy với hàng chữ ‘virginem eam tenemus’ — We declare her to have been a virgin. Hiện nay, trong nhà thờ, tượng đức mẹ đồng trinh vẫn được nhiều con chiên lay lục sùng kính. Hôm nọ, có gã nhà buôn trên tỉnh xuống kiểm gái trinh chơi để xả xui. Gã đi lộn vào nhà cô nhi, **m** lấy chổi đuổi, “Bà nói cho mày biết chứ bà đây mất trinh từ năm mười ba, mất... hàng chục lần... sẽ còn mất dài dài, mày ạ...” Bí Xanh & Bí Vàng nghe không thể nhịn được cười. “Sao không quất thẳng chả một trận mà chỉ chửi suông thế?” N hỏi. “Tớ tiếc cây chổi mới mua,” **m** trả lời. “Thời buổi này kiếm vợ còn trinh chỉ có cách đi vào nhà trẻ,” Bí Vàng nói. Trọng cổ khinh kim / trọng nam khinh nữ, như cặp bài trùng. Hai rào cản kiên cố không thua vạn lý trường thành, chặn đứng mọi bước tiến của phụ nữ & dân tộc đa phần mang họ Nguyễn, mà đọc sử sách nước nhà, cứ hoài nghi biết đâu họ mình chẳng là Lê, Trần, Phan, Vũ! **m** họ Nguyễn, dù đếm những con số rất tiếng Trung Hoa. Bí Vàng cũng họ Nguyễn, dù cả dòng họ Nguyễn không hề muốn/tin/nhớ là có đứa bé gái lai Mỹ đen. Người đi trước bao giờ cũng tự cho mình đúng. Chỉ làm sao khôn hơn rân! Áo phải chui qua đầu. Rồi thì, nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô. Nữ tử vô tài tiện thị đức. Những điều này, nghe qua, có khả năng làm Bí Xanh muốn ói. Nó hôi thối hơn cả đồng rác bồng một sáng chặn ngang giữa đường. Bỏ đi cái giọng vừa macho, vừa kì thị rằng người đàn ông thành công, làm được đại sự thì sau lưng hẳn bao giờ cũng có người đàn bà. Tại sao không bên cạnh mà phải sau lưng? Tại sao suy lí lại là sở hữu của đàn ông trong khi nhiều người đàn bà tài giỏi như thần? Có tiếp xúc, mở rộng tầm nhìn mới can đảm nhận ra, thấy được. Đời xưa không cho đàn bà đến trường, bắt họ ru ru trong nhà. Bốn phận đàn bà là phụng dưỡng đàn ông. Từ lo cho cha, qua chiều chồng, đến thương con. Rồi đàn ông cho đàn bà ăn bánh vẽ: hiền lành, hy sinh, nhu mì, chịu thương chịu khó. Tiệt hạnh khả phong. Cả đời người đàn bà bị đối xử như cái thau rửa chén, cái ống nhổ trầu, cái bô đựng cứt. Taliban bắt đàn bà trùm khăn, Polpot cấm đàn bà nhảy múa. “Đàn bà con gái làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta chơi.” Việt Nam hiện nay vẫn là thiên đường của cánh đàn ông, như David Nguyễn từng đồng dục: “Tớ mê nơi đây như mù già đâm đặng yêu đời.”

Mỗi sáng Bí Vàng được đánh thức bởi tiếng sủa của con cún, tiếp đến là cái liềm mặt. Tiếng sủa là đồng hồ báo thức, cái liềm mặt là nụ hôn. Cả hai động tác có khả năng làm sáng khoái tâm thân/thể Bí Vàng ở phút giây đầu ngày. Khi Bí Vàng mở mắt, con cún biến mất, để lại dải mặt trời thắt bởi ngàn sợi kim tuyến óng ánh muôn màu sắc.

Xế trưa, trời nắng chói, một người đàn bà đội nón, tay che mặt lững thững bước vào nhà cô nhi, khẽ miệng vào tai Bí Vàng nói nhỏ rằng bà bị ung thư tử cung, ước nguyện có ai giúp bà nhìn xem âm hộ của mình một lần trước khi nhắm mắt. Rồi bà nhìn sang **m** chép miệng, thở hắt, "Con đường từ cổng dẫn vào trong này sao thăm thẳm tựa như sống sót." Bí Xanh nghe, chợt liên tưởng đến những siêu xa lộ ở Mỹ luôn mắc dính vào nhau. Bà trên 50, chưa già nhưng cũng không còn trẻ, đáng về vừa thương vừa tội, vừa khờ vừa khôn, vừa hồn nhiên vừa lão luyện. Bí Vàng nắm tay bà dẫn vào phòng, **m** lau sạch cửa mình bà bằng nước ấm và xà phòng thơm. Công việc trong quá khứ bà đã từng tự làm cho mình để phục vụ biết bao khách hàng. Bí Xanh đứng cầm tấm gương cho bà ngắm ngó. Bí Vàng tả tĩ mĩ từng chi tiết như đọc bài thơ dài. Âm đạo là cái hầm, nuốt trọn. Là cái hang, hun hút dài. Là cái động, vọng vang... Bà nằm ngó âm hộ mình qua tấm gương, không tỏ vẻ e thẹn, yêu thích, ngạc nhiên hay sợ hãi. Có lúc bà thở dốc, trán rịn mồ hôi. Bà rút ngón tay sần khô tìm kiếm (vật) gì ở bên trong. **N** giúp bà banh rộng hai chân. Cái h(a)ng nằm ngay giữa trung tâm thân thể: u tối, heo hút, lạnh lẽo. Lâu lắm rồi, không dấu vết người. Âm đạo, nơi giúp bà kết tụ, cho ra đời đứa con, qua ngã đón đầu: Tình Mẫu Tử. Cho bà biết thế nào là yêu thương khi giao hợp với chồng: Nghĩa Phu Thê. Phải bằng bó mỗi tháng khi có kinh suốt mấy chục năm trời: Yêu Bản Thân. Thờ con gái, khi chưa ai sờ mó, ôi! nó thơm tho đẹp để làm sao! Rồi cũng nhờ nó, một thời nuôi sống bà. Biết bao đàn ông lẫn xả vào tìm kiếm sự ấp ủ, hoan lạc, sung sướng, thỏa thuê. Nó có khả năng biết(n) người đàn ông chạm vào là/thành đạo tặc hay đạo hạnh. Rồi giờ đây, vì nó, bà phải lìa xa cuộc đời này. Cánh cửa tử/sinh eo xèo như mảnh lụa nhàu nát một cách cố ý, mà một thời nó căng phồng như miếng thạch tươi. Ôi! đoá hoa héo rũ bởi thời gian. Làm thế nào để vẻ đẹp tàn tạ không thua kém vẻ đẹp thắm tươi? Từng thớ thịt xếp lớp, mềm lả, yêu kiều. Hình tượng con sò, hên, hầu tươi mát thơm ngon. Bà đưa ngón tay lên mũi, ngửi mùi của mình. Bà rút ngón tay vào miệng, rà trên lưỡi, nếm vị của mình. Bốn người đang hiện diện hoàn toàn biến mất trong tầm mắt bà. Bà đã xa lạ với nó suốt dọc kiếp nhân sinh, dù nó ngự trị trên thân thể bà từ ngày lọt lòng mẹ. Lúc thì bé như hạt đậu xanh, lúc thì căng phồng như quả cà chua chín, giờ thì tóp teo như ruột cau héo. Nhúm lông úng ứa níu kéo lòng thủy chung, mà một thuở là khu rừng rậm rạp, rồi đây (sẽ) là nấm mồ hoang. Bao năm qua, bà chỉ sờ nó khi cần rửa sạch. Đa phần bà để bàn tay đàn ông hoang lạ, điểm dàng bỏ tiền ra rờ rẫm, thọc mó, thăm dò nông hay sâu, to hay nhỏ, xấu hay đẹp, mùi vị màu sắc ra sao. Giờ đây, bà đang tìm lại được, nhưng nó đã héo khô, ử rũ, u buồn. Đường nó đi, bình thường như cái hém chật chội, nhưng khi cần, nó nở rộng như xa lộ để đưa toàn thân đứa con ra với đời. The vagina is a metaphor for self-love. Một lúc sau, như cây được tưới nước, xác chết được hồi sinh, sức sống trong bà bỗng trỗi dậy mãnh liệt. Ô, chỗ đó, dưới đó, cái đó, ở đó, nó đó, là đó, nơi đó, đó đó, là nó, ôi nó... cực đau cực sướng... Bà nói một tràng, rồi bật cười to. Cái Đó ngằm chỉ cửa mình thân thương của bà. Là đèn thờ đèn thánh. Là miếu là am. Là sự đời. Là con sò là cái ao cái giếng. Là đoá hoa dại. Là lá sen lá đa lá diêu bông. Là phần dưới, chỗ kín. Là âm hộ/đạo, là tử cung. Là cái lồn. Là đồ là đánh là hột le mồng đóc lưỡi chim. Là hạt thịt, hột thị. Là bướm bướm hăm húm cánh quạt. Nó chẳng cần tô son đánh phấn, diện áo mặc quần, đeo trang sức. Lông phủ kín như cỏ mọc quanh nhà, rong rêu bám quanh hòn non bộ, khung bọc quanh tấm tranh. Sắc đỏ, tím, lam, hồng, xanh, nâu nhạt... biến đổi không ngừng. Lớp xếp lớp, giáp ranh giới trời đêm, giáp đường ranh tội lỗi, giáp ranh giới niết bàn. Mép môi lúc khít lúc hở lúc liền nhau, thể hiện sự liên tục, sướng được nhiều lần. Nó phủ nhận chia cắt. Không cần phô trương, không cần chứng tỏ, không cần khẳng định. Không muốn bị khống chế. Không đi chiếm đoạt hay dọa nạt bất kì ai. Là bên trong giữ kín ẩn nấp bí mật. Giờ thì bà muốn lộn trong ra ngoài, ít nhất một lần, trước khi từ biệt trần gian. Lời diễn lời bình lời tả lời kể kể từ miệng Bí Vàng qua tai người đàn bà lúc này như khóc/cười/ước vọng/cầu kinh. Giọt nước mắt lăn chảy khó lòng định đoạt nỗi khổ đau hay niềm hạnh phúc. It is magical, filled with mystery & wonder. Nước mắt trộn mồ hôi, mặn chát. Nước của mình và máu cũng mặn chát. Vị mặn chát lao tâm, lao lực kiếp nhân sinh. Mạch nước không hề cạn. Kiềng ba chân đặt ba góc, triangular, trái tim, chiếc nón bài thơ. Bụng Bí Xanh quặn thắt, chỗ

kín đóng/mở mở/đóng cũng như mắt, môi Bí Vàng đang mím/hở hở/mím. Thân thể Bí Vàng bỗng toát ra mùi ra cháy tóc cháy lông cháy. Âm hộ **m** là mặt trời chói lọi tạt giọt bóng đêm. Mắt Bí Xanh phát tia rực sáng. **N** thấy cả khối người anh đang ngập ngút trong đó. Người đàn bà bỗng nhắm mắt, nói một tràng trong cơn mê sảng, “Bí Xanh có cái bốt đỏ trên mông trái, hình chiếc thuyền úp. Bí Vàng có cái bốt đỏ trên mông phải, hình nửa vàng trắng. Ngày trước trong sân nhà cô nhi này có cái ao nước trong vắt... Người đàn bà chợt mắt có trái tim vĩ đại. Xác thân con cún ghê đã rồi làm phân bón cho giàn bí mãi mãi xanh tươi mà nay mai... cũng sẽ bị thiêu rụi bởi sức nóng mặt trời... mấy đứa phải bảo trọng... rán giữ gìn thân tâm... Tất cả đều vô thường vô thường vô...”

Trời bên ngoài nắng vẫn loá.

Tờ mờ sáng. Tiếng gà gáy nhà bên cạnh vọng sang. Cúc cúc cu Cúc cú cu Cúc cú cu... Tiếng gáy loạn xạ, vô trật tự. Một con bắt đầu, tiếp theo là cả đàn, như cơn ho, cái ngáp truyền nhiễm. **N** trở mình, vòng tay qua bụng Bí Xanh, hơi thở nóng và cánh tay nóng, cặc **N** cũng nóng, cứng ngắt dui cả vòi vĩnh trên mông Bí Xanh. Bí Xanh xoay người, một chút mệt mỏi thả trôi theo tiếng gà gáy. Trời bắt đầu sáng. Trời xanh khác màu lá xanh. **N** nửa thức nửa tỉnh, ừ ừ ừ phát ra từ cuống họng. Bí Xanh chum môi thổi luồng hơi vào tai **N**. Sống lưng Bí Xanh nhúc nhích. **N** đưa tay xoa bóp bầu vú Bí Xanh, rồi chậm rãi vuốt dọc xuống phía dưới. Bàn tay **N** từ tốn như vỗ về, nâng niu làm Bí Xanh hết sức dễ chịu. Ngón tay **N** thọc nhẹ vào cửa mình Bí Xanh. Cảm giác dễ mê dị kỳ kèm theo cơn mệt mỏi lan toả toàn thân. Bí Xanh thả mặc cố ý. **N** chủ động lần mò trong sự biết rõ ngọn nguồn. Cơ thể Bí Xanh như đất-trời đang giao mùa. **N** rút ngón tay, xoa xoa quanh rốn Bí Xanh. Nước ấm từ cửa mình Bí Xanh men theo ngón tay. “Cưng có kinh,” **N** nói. Bí Xanh nhồm người dậy. “Năm yên đấy,” **N** nói, tuột quần lót Bí Xanh, vục mặt. Lưỡi **N** đầu ngày nhám khô, thấm hết máu trong người Bí Xanh. Đề mê lẫn mỗi mệt.

.....

Hàng loạt hàng rào nhổ khỏi mặt đất, nhấp nhô bay. Tiếng rên siết của Bí Xanh vút lên níu kéo, bám bìa biên giới. Khi **N** ngẩng mặt, mặt **N** chan hoà máu. Tiếng gà vẫn gáy ran. “Nước mắt em cũng mặn như máu em. Tự do sống, và thái độ sống quan trọng hơn nơi chốn sống, cưng ạ,” **N** vừa nói vừa rà lưỡi anh trên lưỡi Bí Xanh.

.....

Hàng loạt hàng rào bỗng biến thành hàng loạt cánh chim đại bàng, chao đảo vẫy gọi trên trời cao, rất đổi mơ hồ nhưng vô cùng trù mẫn.

Trước khi Bí Xanh rời khỏi nơi đây, để trở về - . Mục đích chuyến đi là để từ giã mối tình. Giờ trở về, bắt đầu mối tình khác. Trên chuyến du hành, mang theo mùi vị kinh nguyệt của mình rửa sạch quá khứ. Quá khứ như tấm kiếng chiếu hậu, dùng để chạy vào-thời-sắp-tới. Ôi! nó như dưa cải muối/blue cheese, cứ ợ vào lúc ta ít ngờ tới nhất. Những ngày nơi đây, chấp chờn với những giấc mơ ngắn ngủi nhưng tuyệt nhiên không vụn vặt. Bình minh đỏ rực và hoàng hôn cũng đỏ rực. **N** là người đang hiện diện đậm đặc trong từng hơi thở Bí Xanh. Đêm khuya khoắt, sáng bảnh mắt, trưa nắng nung đỉnh đầu. **N** bảo thích thú những cơn giận bất thường của Bí Xanh bùng lên bởi cái tính suy đồi sót lại của **N**. Điểm này Bí Xanh thấy **N** quá tự tin và có phần nông nổi. Liệu ta có thể đam mê suy nghĩ và đàn ông cùng lúc? Mỗi khi làm tình với **N**, Bí Xanh phải nhờ vào phần khích của mùi gió, mùi lá cây, mùi tinh khí, và cả tiếng sóng biển lẫn ống xương khô va chạm kêu lộp cộp. Bí Vàng đang ngồi phụ **m** nhổ sạch từng sợi lông gà bằng nhíp, do lòng kiên nhẫn, như tự nhắc nhở câu chuyện cổ tích lựa đậu: đậu đỏ, đậu xanh, đậu vàng, đậu đen, đậu trắng. Bí Xanh hít sâu mùi hoa khế vô nát, rải đầy trên da bụng nộn nà. Tiếng cười của Bí Vàng làm thót tim bầy chuồn chuồn đang vô tình bay ngang ngoài ngõ. Ôi, mong rằng tất cả không nhầm lẫn như những con bài mà người chơi chẳng mong đợi bốc lên.

Đám bụi bay mù mịt khoảng sân trước, xoắn từng vòng trong không gian. Tiếng tru thét lẫn tiếng reo hò. Âm thanh và đám bụi thốc khiến Bí Xanh & Bí Vàng rời ngay khỏi phần, chạy ù ra, gạt đám trẻ lơ nhố chẳng khác đàn bướm tán loạn trong cơn mưa rào. Đứa che mắt đứa vỗ tay đứa há hốc mồm đứa nhe răng cười. Hai con chó dính leo. Con vàng con đen đang cố tách mình ra bằng cách chạy hai ngã, nhưng Không Thể được. Sợ hãi lẫn đón đau toát ra từ con mắt lạc thần. Càng cố tách càng dính chặt bởi khúc thịt tướm máu. Bí Vàng xua bọn trẻ con vào trong

nhà. Bí Xanh lừa hai con chó vàng đen vào góc sân, kéo tấm gỗ chân lại cho chúng dễ thở và đỡ sợ. “Không sao, không sao đâu hai đứa mày ơi!” Bí Xanh nói khẽ, cổ dìm cơn hoảng sợ cùng cơn đau. **m** đi chợ và **N** vừa ra ngoài ngõ. Hai con chó vàng đen đứng run rẩy ở góc sân vắng lặng trời trưa.

Bí Xanh & Bí Vàng gặp nhau ở giữa sân, nắm chặt tay nhau đi về phía góc sân, nơi hai con chó biến mất tự bao giờ, để lại mớ lông vàng đen tuyệt đẹp. Khi Bí Vàng cầm lên, luồng gió mạnh từ đâu thổi tới, mớ lông bốc lên như làn khói, nhả nhà bay, loăng, dần tan trong không gian.

m nói người nào được để ra trên máy bay thì được đi máy bay miễn phí suốt đời, được để ra trong trường học thì được đi học suốt đời, được để ra trong chùa thì đầu phải cạo trọc đi tu, được để ra trong nhà thương thì suốt đời bệnh hoạn. **N** nói thế mẹ không để anh trên đường chạy loạn sao giờ này vẫn cứ lông bông, chẳng biết thuộc về đâu, về ai, rồi cười to. Lần đầu **N** đến Việt Nam, mũi cứ bị ám mùi con gì bị chết sinh trong nhà. Ra đường, bị ám mùi con gì cháy khét, riết về sau anh quen dần, như nóng nắng ồn ào bụi bặm. Những đứa trẻ thờ ơ di động ngoài kia, bố mẹ chúng đang ở nơi đâu? Sao chúng lại vật vờ như thế để tang người chưa chết. Nhịp tim chúng đập những điệu không bợn chút xấu hổ. Việt Nam bị bố của **N** để lại tâm lý thuộc địa, bơm vào đầu những đứa bé còi cụt rằng triết lý ông nội **m** chẳng ra gì, tây phương mới là văn minh, là tâm điểm. Bố Bí Vàng & Bí Xanh tuyệt đối tin rằng tiền bạc là sức mạnh, là quyền lực, là tất cả. Cứ thế, cái sau phủ nhận cái trước. Việt Nam là mảnh đất dành cho bất cứ thằng con trai nào muốn thực tập làm bố. Những ông bố bất lực, hèn nhát, vô trách nhiệm. Bí Xanh-**m**-Bí Vàng-**N** là chứng tích của những thằng bố xâm lăng, cưỡng chiếm. Cô nhi viện ra đời, hiện hữu, tồn tại cũng do một phần người mẹ tính tình nhẹ dạ, yếu đuối, và mau quên. Nga Xô xuất khẩu được ông Marx, thứ tín ngưỡng ngu dân, dành cho kẻ cận kề hấp hối mà vẫn hả hê hòng thêu thào... đấu tranh, đấu tranh, và đấu tranh. Ôi! những giáo điều rập khuôn, định hình số mệnh theo cách riêng của từng nguồn cơn lịch sử.

Quê hương, nguồn cội từng là nỗi ám ảnh. Căn cước tính chẳng cần hoá giải, vẫn tồn tại. Bản sắc lai ghép. **Hybrid**. Trong & ngoài, thuộc cả hai, giúp ta thấu rõ nhiều góc cạnh, sống đời phong phú. Nắm bàn tay này trong bàn tay kia, biết cả hai đều là của mình, dù riêng rẽ, độc lập. Bí Xanh về lại đây do nhu cầu tự thân, chẳng vì nhiệm vụ. Hơi thở dồn dập hay đứt quãng, rạo rạt sống hay khắc khoải chết thì rồi cũng một ngày nào chấm dứt. Tự do và chung thủy khó lòng đi đôi. Bí Xanh ngồi nhìn sâu suốt khoảng sân, vách tường, mái nhà, chân ghế, cán chổi, giàn bí, thân ổi, hàng hiên, cột nhà, chùm trứng cá, đồng gạch xếp gọn, đất trộn đá... Tất cả chứng kiến bao điều bí mật đã/đang xảy ra. Chiến tranh nơi đây đã kết thúc, nhưng ngoài kia, thế giới đang trong khởi đầu cuộc chiến (mới) khác. Bí Xanh bị nhuộm sự im ắng, lặng lẽ của Bí Vàng. Một phần đời khúc khuỷu, gầy gò không nắm rõ, không thể lý giải. Tâm hồn Bí Vàng đang là ngày hay đêm? **N** tìm cách an ủi Bí Xanh, “Im lặng cũng là một cách đối thoại, em ạ!” Thân cây được uốn nắn bởi gió biển. Tiếng nói mang âm hưởng của từng con sóng vỗ vập. Bí Xanh thấy mình như mảnh thiên thạch đang rơi trong sa mạc bạt ngàn gió.

Ruồi đậu kín hàng dâm bụt và trên đầu ngón chân Bí Vàng, tựa thói quen thân thuộc lâu năm. Chiếc võng đong đưa, đám ruồi đong đưa, những ngón chân Bí Vàng đong đưa, ý tưởng chiếm đoạt định hình như rễ cây trong đầu **N** đong đưa, thêm muốn được yên bình trong tâm Bí Xanh đong đưa. Hoa dâm bụt trước sân sáng nay đồng loạt nở rộ. **m** với nụ cười thường trực trên khuôn mặt thách thức cố định. Ma lực gì đã tạo nên Bí Vàng để cả ba xoay quanh như mấy con múa rối? Chứng tỏ, phơi bày, giành giật, run rẩy đường bay mũi tên tầm độc. Ánh chớp trong đêm đen đủ cho mọi người thấy được cảnh vật hiện hữu bao quanh trong giây lát. Hàng trứng cá trơ cành chẳng khác ngàn cánh tay xác chết khô vói lên từ lòng đất. Cây ổi đồng trình tự động di chuyển đến tình cầu khác để được yên nghỉ. Bí Xanh nghe âm vang dội sâu bên trong cửa mình nổi tê dại cuồng nhiệt. Điều gì tổ lộ giữa trưa trời nắng chang chang, không làn gió? Những thân xác úp chồng lên nhau, mò mẫm tìm nhau, vỗ về trong nhau, ân cần lẫn nhau. Oh! children of dust.

(n)ước, và đất

Vào lúc 5 giờ 40 phút 18 giây, hạt bụi bay sà vào mắt Bí Xanh. Giàn bí đã bị cháy rụi, thiêu luôn xác con cún ghẻ. Hàng trứng cá trơ thân cây xám xược. Không gian ngập ngựa bồ hóng. Mặt đất bốc mùi tàn bạo do cơn mưa đá trút vội đêm qua. Hết rồi mùi ối âm chín! Ước gì ánh tà dương không bị ám bởi diện mạo lịch sử. m & N & và bọn trẻ con còn đang mê ngủ. Bí Xanh cần thời gian để thích ứng với những gì đang trưng bày quá đột ngột. Bí Vàng với cảm giác được bay lên, bay cao trên tất cả mọi vật thể. Bí Xanh chứng kiến một mắt (mình) bị móc, và nửa thân thể (ai) vỡ vụn. Con mắt bị móc không hàn gắn lại được. Nửa thân thể vỡ vụn không đắp lại được. Hai linh hồn trong muôn vàn thể xác đổi thay theo dòng biến hoá thời gian được / đã được kết cấu bởi bao biến cố lịch sử. Sợi dây khói xoắn cuộn, chắc chắn như dây oan nghiệt từ từ bay ra rồi bay lên, lửng lơ giữa bầu trời hùng hực lửa. Khuôn mặt kẻ lạ tái hiện trên bờ biển cát đang bị sóng xoá dần. Bí Xanh nhìn với con mắt còn lại, đầy chủ quan. Khách quan đã bị bôi xoá. Lòng không tiếc nuối, không đón đau, không buồn ngủi, và tuyệt nhiên không cả sợ hãi. Có chăng, là khối yêu thương chín mùi ẩn rất sâu bên trong. Bí Vàng & Bí Xanh hoàn toàn không can dự vào cuộc chiến, nhưng cuộc chiến can dự vào đời cả hai một cách thâm thiết. Bởi thế, giờ đây cả hai chọn lựa thái độ sống: thách đố mọi tiêu chuẩn, phá bỏ mọi ràng buộc, nghi ngờ mọi quy định. Bí Vàng quyết định sự có mặt. Bí Xanh gạt ký ức sâu đau khỏi trí nhớ. Tắt một cái ở má, là tai ù, và đầu quay như quạt gió. Những đứa bé ra đời bởi cưỡng hiếp, không có nghĩa là chúng phải mang ơn hai kẻ - một ác và một ngu - đã tạo tác nên chúng. Làn da olive & đôi mắt bể khơi và làn da licorice & tóc rạ chín thừa hưởng từ bố hay mẹ hoàn toàn không có trong những câu chuyện nâng niu cất giữ kỷ niệm ấu thời hay nặng lòng ơn nghĩa. Không có cả tấm hình của Quá Khứ, của sự Có Mặt. Gia tài mẹ 5000 năm mù mờ nhân ảnh, tâm trí nông cạn, dễ bị kích động, lại chóng quên, nên dễ dàng bỏ qua lỗi lầm do mình hay do người. Giang sơn cha hơn 200 năm tạp chủng. Bản tính tham tàn, khinh mạn, cực kì phản cảm. Mẹ Theresa, một đời bươn bả khắp hành tinh để làm việc thiện, đã mất cùng năm với Princess Diana, người vợ cô đơn nhất hành tinh. Bí Vàng & Bí Xanh tự thấy thôi cần canh giữ mùi vị, âm thanh, hình ảnh. Tiếng thở phào đầu tiên của con cún ghẻ quỵên cùng hơi thở hắt cuối cùng của người đàn bà đã một lần sinh đôi. Bí Xanh & Bí Vàng nhìn nghe ngửi trong cùng sát-na, rồi nhập vào nhau, ném mùi vị cánh cửa đã mở cho hai đứa chui ra với đời. Bí Xanh trở về, ra đi đều vào ngày mưa, không có ánh mặt trời ngằn ngặt để làm Bí Xanh buồn nôn. Màn mưa khoá lấp màu mắt biếc, không một ai đưa đường dẫn lối. Im lặng phủ che vòm trời. Mặt biển lặng câm. (Bóng) ai đang đi sau linh cữu không người khiêng? Dòng sông của Heraclitus nay biến thành dòng thác chuyên chở mọi biến động. Không thể ngâm chân vào ao nước ngày xưa. Câu chuyện N kể về chị em họ Trưng, đoạn cuối giờ đây cần đổi lại, chẳng ai phải chết vì/thay/theo ai cả. Con cún ghẻ, giàn bông bí xanh tươi, cây ối đồng trinh, hàng cây trứng cá trái chi chít tựa sao hôm đồng loạt tan biến bởi chuyển trở về bất ngờ của Bí Xanh. Chỉ nóc nhà cô nhi đã, đang, và sẽ luôn đóng vai chỗ che, chống chọi bao cơn mưa khác biệt liên tục đổ xuống từ trời. Không gian đánh hơi, ngửi mùi Lịch Sử thống khổ xuyên qua những cơn gió nồm phả mùi tinh khí của hàng triệu oan hồn đã thiệt mạng vì/trên mảnh đất này. Bí Vàng đang đứng đó, lặng lẽ, bình yên. Về nhân từ toát ra vòng hào quang bao bọc thân thể người tình, m.

Có loại cây sống, tồn tại trên mặt nước, mà dòng nước thì mãi mãi luân lưu, chuyển động khắp năm châu lục địa. Cây trôi giạt, bấp bênh xuyên qua bất kì luồng sóng nào. Không nhu cầu sở hữu. Chối từ mọi gấn bó. Yêu chuộng tự do.

Có loại cây mọc từ lòng đất, nếu bứng cây đi, rễ sẽ khô, lá sẽ rụng, kết thúc trong sự chết chóc, buồn bã. Cây bám đất. Đất chôn rễ, bảo tồn, trung thành, vững chắc. Chôn trú ngụ bình yên.

Thời sắp tới. Thời đã qua.

Và thời hiện tại.

Tất cả là sự lựa chọn của từng cá nhân. Là công thức nhận diện. Là ý niệm bản sắc.

Là bên rìa lịch sử, lửng lơ chơi vơi...

Là xé toạc da trời, xới vạch mạch đất

tìm khoảng trống

hít thở (ở) giữa mép bờ tử/sinh.

-- Hết --

[\[1\]](#) Lời bài hát "In My Room" [1963] của nhóm The Beach Boys.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>